

Giới thiệu Khi Ta 17

Thể loại: Truyện Teen, Tiểu Thuyết, Truyện Tình Cảm, Truyện Tự Sáng Tác

Một cô nhóc bình thường với ước mơ trở thành tiểu thuyết gia nổi tiếng.

Một chàng trai đúng nghĩa hot boy với một chất ngẫu không phải ai cũng có.

Một cô bạn thân thô bạo và lạnh lùng. Một cậu bạn thân cùng tuổi nhưng cư xử như một ông lão...

Một câu chuyện bình thường tới mức không thể hơn, nhưng mong nó sẽ làm bạn vui vẻ....

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tháng 10, miền Bắc trở nên lạnh hơn bao giờ hết khi trải qua một trận gió mùa. Tôi ngẩn người nhìn vào đám mây xám xịt qua ô cửa kính, hai mắt cứ díp lại díp lại, sau đó thì tôi ngủ gục trên bàn một cách ngon lành.

“Bảo Bình...”

“Bảo Bình...”

Một ai đó nhéo vào tay tôi đau điếng.

“CÓ ĐỀ YÊN CHO TAO NGỦ KHÔNG HẢ?”

Tôi giật mình lên. Thương người chút đi, có biết là hôm qua tôi phải vật lộn với bản thảo đến mấy giờ mới được ngủ không hả?

Xung quanh lặng như tờ, và tôi chợt nhận ra là tất cả sự chú ý của lớp học đang dồn hết về phía tôi.

“Ha ha, xin lỗi, xin lỗi... Mọi người cứ tiếp tục, tiếp tục đi... Ha ha...”

Thầy Doraemon – đây là biệt danh tôi đặt cho thầy, bởi vì thầy ý tròn tròn lùn lùn giống Doraemon ý, haha- mặt không cảm xúc nhìn tôi. Thế là tôi ra khỏi lớp, cầm xô nước, tưới cây. Trời lạnh mà phải nhúng tay vào nước thì đúng là cực hình.

Tôi tên là Bảo Bình, năm nay 17 tuổi. Hiện đang là một tiểu thuyết gia hot hùn hót trong giới trẻ. Nhưng chính vì thế mà đêm nào tôi cũng vật lộn với bản thảo đến 2-3h sáng mới ngủ. Kết quả như các bạn thấy đấy, tôi đang phải tưới cây trong cái thời tiết cắt da cắt thịt như thế này.

Sau 30p, đi lòng vòng quanh trường, cuối cùng tiếng chuông giải lao đã cứu rỗi cuộc đời tôi. Sau khi thầy Doraemon nhắc nhở đủ, tôi được thả tự do về lớp.

“Haaa.... Lạnh muốn chết tao rồi....”

Tôi nằm ườn ra bàn.

“Tao thấy ông ý nhìn mày từ lúc mày gục xuống ngủ rồi. Số mày cũng đen đui thật”

Tôi thở dài nãy nê. “Haizzzzz....”

Nó nhìn tôi bắn khoăn.

“Nói qua cũng phải nói lại, sao ông ý lại ghét mày thế nhỉ?”

Tôi hồi tưởng lại vào năm trước, là sau buổi học Toán đầu tiên.

“Cha mẹ ơi, cuối cùng cũng qua cái tiết chán ngắt này”

“Ê, mày có thấy ông ý giống Doraemon không?”

“Mày nói tao mới đề ý, đúng là giống thật.”

“Hahahaha...”

Do bỏ quên vài thứ, nên thầy ấy quay lại, đúng lúc tôi đang hét to “Thầy Doraemon...”. Tôi – lúc ấy còn chưa nhận ra sự hiện diện của thầy – đang gào to nhạc phim Doraemon. Khi tôi nhận ra bọn bạn bắt thường thì thầy đã biến mất như một con gió ==’

Tôi mang kể cho con Cà Chua nghe, nó cười phá lên như chưa bao giờ được cười.

À, quên không giới thiệu với các bạn, “Nó” xuất hiện từ nãy tới giờ chính là bạn thân của tôi, Cà Chua ạ. Nó có một cái tên rất đẹp, hơi sến một tí là Quỳnh Vy (chắc, tôi đã nổi da gà rồi các bạn ạ) còn họ thì dài mà còn sến hơn nên tôi sẽ không nhắc đến nữa. Cà Chua là nickname tôi đặt cho nó, vì đầu năm lớp 10 nó tròn lẳn, da đỏ đỏ do cháy nắng mới tróc da (có lẽ là do hè lớp 9 ăn chơi quá trớn).

Được rồi, tôi thừa nhận tôi có thiên phú đặt nickname cho người khác. Nó cũng không vừa, gọi luôn tôi là Mắm Tôm (amen). Sau này, tôi phải gầy lười cầu xin nó, nó mới chuyển sang gọi tôi là Khoai Tây. Thế là cả lớp thấy hay, gọi nhau bằng rau củ luôn, thành ra lớp chẳng khác gì cái nồi lẩu thập cẩm, thế có chết không chứ nì.

“Ê, đi ăn không tụi bây? Có quán nem rán mới mở đó, nghe bảo ngon lắm”

Giới thiệu với các bạn đây là Cù Cải, bạn thân từ mẫu giáo của tôi. Cù Cải có một cái tên cực kì, cực kì kêu là Trần Khả Ngân nhưng..... bựa nổi nó là con trai các bạn ạ.

Nghe nói ngày trước khi mẹ nó có mang nó, ăn cực kì nhiều đồ chua, cả nhà cứ đinh ninh là được một nàng công chúa rồi, đặt tên trước là Khả Ngân luôn, thế nào mà sinh nó ra lại là con trai mới đau chứ nì. Các cụ ở nhà quyết hết rồi, lại ngại đổi, thế nên thằng bé lấy tên Khả Ngân luôn.

Tôi cứ nghĩ đến khi điểm danh lại buồn cười. Bạn thử tưởng tượng mà xem, khi thầy giáo đọc đến tên Khả Ngân lại thấy một thằng nhóc mặt đỏ như trái gấc dơ tay? Thứ lỗi cho tao nhé Cù Cải, tao không nhịn được cười haha.

“Đi chứ, tôi đang đói muốn chết đây.”

Cà Chua nói bằng vẻ mặt rất rất là bình tĩnh, chứ tôi biết thừa là lòng nó đang dậy sóng rồi. Bật mí với các bạn, con bé nó thích Cù Cải ra mặt ý. Nó lấy Cù Cải làm mục tiêu để giảm cân đấy các bạn ạ.

Nhất là khi Cù Cải đang dính vào xì-căng-đan với cô bạn lớp phó học tập vừa xinh xắn, đáng yêu lại còn giỏi giang. Cà Chua ghen ra mặt, đôi khi giận dỗi vô cớ, mà khổ nổi cái thằng đầu gối kia lại chả biết gì. Chắc, tóm gọn mà nói thì đối với Cà Chua, Cù Cải là sinh vật quan trọng nhất, hơn cả tê giác sắp tuyệt chủng.

Nhưng mà bạn đừng có xem thường Cù Cải nhé, thằng nhóc này nhìn kém cỏi vậy nhưng thuộc hàng hot boy trong lớp tôi đấy. Đây nhé vừa bánh bao, thư sinh lại học giỏi, mấy cô trong lớp tôi mê tí.

Diễn hình trong đấy có Hoàng Chi, mà lớp tôi hay gọi là Năm, cái này không phải tôi đặt nhé, đấy là nó tự gọi nó thế, nếu được tôi thích gọi nó là Sa Tế hơn. Năm cao 1m65, chả “năm” tạo nào, thế nhưng nó bảo gọi thế cho “dễ xương” (Amen). Mà tôi cũng phải công nhận, Năm thuộc loại xinh xắn trong lớp tôi nhưng con bé CỤC KÌ XẤU TÍNH.

Khi tôi và hai đứa kia tới cửa hàng thì Năm và mấy cô nàng xấu tính của nó cũng đang đứng ở trước cửa hàng nem rán.

“Xem kia, xem kia, hai đứa chậm tiến đến rồi kia.”

“Haha...”

Ngó thấy Cù Cải đằng sau chúng tôi, Năm cào cào tóc, tự nhiên khoác lấy cánh tay Cù Cải. Tôi liếc thấy mắt Cà Chua nổi lửa.

“Khả Ngân này, ngồi ăn cùng chúng tớ nhé.”

Toi rồi, Cù Cải ghét nhất bị người khác gọi là Khả Ngân, tôi đã thử một lần rồi. Năm à, bạn có thiên phú chọc giận người khác thật đấy.

“Xin lỗi, Năm tránh xa tôi ra được không? Phấn son của bạn quệt hết vào áo tôi rồi.”

Tôi nghe thấy tiếng lòng con bé đồ vờ, nhìn thấy Cà Chua bùm miệng cười và tôi chợt nhận ra một điều. Ôi mẹ ơi, tôi từ nhân vật chính đã bị hất cẳng thành nhân vật nữ ngoài lề của truyện ngôn tình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

Sáng, Cà Chua kéo tôi đang còn ngái ngủ ra khỏi chăn.

“Dậy đi cái con kia.”

“Năm phút nữa thôi...”

“Năm phút nữa là muộn học rồi.”

“Ú...”

“Dậy ngay...”

Con lạnh đột ngột khiến tôi bừng tỉnh. Cà Chua giật chăn của tôi, ôi nó bạo lực quá T.T

“Đây, đây, tao dậy là được chứ gì?”

Trừ Chủ Nhật, sáng nào nhà tôi cũng đầy tiếng hò hét thế này đây. Trường tôi vào học lúc 7h thì 6h15 nó đã có mặt ở nhà tôi, giăng co 15p đánh thức tôi, chờ tôi xử lý việc cá nhân xong thì đã 6h45, vừa kịp đi nhà tôi đến trường. Tôi thật sự bái phục việc căn thời gian của Cà Chua.

“Ôi trời, mày lại viết tới mấy giờ thế?”

Nó hỏi khi thấy tôi lò dò ra khỏi phòng tắm.

“Hơn 2h mày ạ.”

“Trời ạ, có biết là hại sức khỏe lắm không?”

“Tao biết, nhưng mà bản thảo...”

“Tao biết bản thảo quan trọng nhưng sức khỏe cũng quan trọng mà, phải chia việc ra mà làm chứ.”

Cà Chua là thế, nó hay mạnh mẽ nhưng luôn là đứa chu đáo nhất. Ôi, nó làm tôi cảm động muốn khóc quá đi mất.

“Mày còn đứng đờ ra đó à? Thay đồ đi chứ?”

Nhưng chỉ được có 1p và... nó lại trở về với bản chất ác quỷ của nó rồi các bạn ạ, tụt hết cả cảm xúc T.T

Khi tôi và nó đến trường thì phòng hiệu trưởng đang bị các bạn nữ bu kín một cách đáng sợ. Tôi loáng thoáng thấy Cù Cải gầy nhom đang chen chúc trong đám đông. Khi tôi và Cà Chua lôi được cậu ấy ra khỏi đám đông thì quần áo cậu ấy đã cực kì lộn xộn và trên mặt còn có một hai vết cào. Ôi khuôn mặt điển trai của Cù Cải nhà chúng ta bị hủy hoại mất rồi T.T

“Chuyện gì xảy ra thế Cù Cải?”

Cậu ấy vuốt vuốt quần áo, xoa xoa mái tóc rối khiến nó càng rối hơn, nhú nhú mày. Tôi thấy tim hồng trên đầu Cà Chua - _ -

“Có nam sinh mới chuyển tới?”

Chỉ là một nam sinh bình thường, có nhất thiết phải chào đón mạnh mẽ vậy không? Sau khi vào lớp tôi mới biết, một quả BOMM vừa mới được chuyển tới và nó sẵn sàng làm một cú BIG BANG với tâm hồn của mọi nữ sinh trường tôi.

“Quả bom” này ấy vậy mà lại chui vào lớp tôi học. Tôi ngáp một cái thật to, ôi giờ trai đẹp thì sao kia chứ, có ăn được không? Không chứ gì? Thế thì không phải đối tượng đáng quan tâm rồi.

Trong đời Bảo Bình tôi chỉ có bốn cái khiến tôi phải chú ý đến mà thôi. Một là gia đình, hai là bạn bè, ba là thức ăn ngon và bốn là xuất bản sách. Còn những cái không liên quan thì chỉ là phũ du thôi ^^.

“Em có thể giới thiệu một chút về bản thân em với các bạn không?”

“Vâng. Tôi tên là Hoàng Thiên Ân, chuyển đến lớp 11B ngày hôm nay. Mong các bạn giúp đỡ.”

Tụi Năm xấu tính hết ầm lên, mắt bắn trái tim như mưa. Không hiểu ngày trước đũa nào thề thốt “Tao chỉ có mình Khả Ngân thôi.” nhi.

“Trật tự. Thiên Ân, em tự chọn chỗ ngồi nhé.”

Thế rồi một chuyện cực bựa đã xảy ra, hần thần nhiên kéo ghế bên cạnh tôi và ngồi xuống. Mọi người há hốc miệng kinh ngạc, trong đó mồm tôi và Năm là to nhất, tôi đoán thế.

“Xin chào, Bảo Bình.”

Amen, hần biết tôi sao?

“Chúng... chúng ta quen nhau sao?”

Đôi mắt đen của hần hơi sáng lên.

“Không nhớ tôi sao?”

Tôi lắc lắc đầu.

“Không nhớ cũng tốt, khoảng thời gian đó cũng không nên nhớ.”

Tên này nhìn hơi quen mắt nhé, có điều tôi lại hăng thế nào nhớ ra hần.

Sống lưng tôi giật đùng đùng mang theo cảm giác chẳng lành. Lạ hần, có khi nào tên hot boy này đang rủa thầm tôi không???

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Giờ giải lao, lớp tôi đột nhiên gia tăng dân số một cách đáng kể. Chẳng là các nữ sinh trong trường ồ ạt chạy qua đây xem mặt hot boy “quả bom”, thế là tình hình giao thông tắc nghẽn một cách nghiêm trọng, đặc biệt là chỗ ngồi của tôi.

Trước đây tôi chọn ngồi chỗ này là vì nó cạnh cửa sổ, khi nắng chiếu vào sẽ rất thích, gió thổi sẽ rất mát, rất có cảm hứng sáng tác nhé. Sao khi đó không ai tranh với tôi, bây giờ mấy chục người chen nhau một cái ghế, chủ nhân của cái ghế - là tôi- đang thần thờ đứng một bên, hần vĩa phách lạc nơi đâu.

Tất cả là tại cái tên Hoàng Thiên Ân kia T.T

“Chắc, cái lũ này thiếu hơi trai à???”

Tôi dờ dẩn nhìn ghế của mình bị dành giật tới mức gần như siêu vẹo, lòng kêu gào dữ dội. Ôi, nó có tội tình gì kia chứ????

“Ôi, mày trúng gió à Khoai????”

Cà Chua ôm vai tôi lắc tới lắc lui, tôi mới nghen ngào thốt lên.

“Ôi, cái ghế của tôiiiiiiiii.”

“Củ Cải, con này điên rồi.”

“Nó điên lâu rồi, giờ mới phát tác.”

Bỏ hai đũa nó ngoài tai, tôi xông lên cứu lấy cái ghế đáng thương, đá một cái vào khuôn mặt đẹp trai của hot boy khiến cho hần lệch mặt, đập cho mỗi đũa con gái một cái khiến chúng ngã nhào ra đất, cuối cùng lộn một vòng đứng lên trên bàn một cách hoành tráng nhất. Sau cùng tôi cao ngạo nhìn họ bằng nửa con mắt và phát ngôn một câu thật ngầu.

“Ghế là để ngồi, không phải là để chơi.”

Mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt vừa tức giận lại pha chút hâm mộ.

.....

Nhưng mà tất cả chỉ là tưởng tượng. Giả như tôi có biết karate hay tawondo gì đó cũng chưa chắc đánh lại một đồng con gái thế này. Thôi, tôi cứ đứng một chỗ âm thầm thương tiếc cho cái ghế của mình vậy T.T

Thiên Ân nghiêng đầu nhìn tôi và tôi thề với các bạn đó là ánh mắt đắc thắng. Ôi trời ạ, tôi có gây thù gì với hấn đâu kia chứ???

Tôi tròn mắt nhìn lại. Và sau đây là đoạn hội thoại bằng mắt của chúng tôi (tôi đoán thế).

“Ông nhìn tôi làm gì, nhìn cái ghế của tôi ấy. Mau cứu lấy nó.”

Hấn nhướn mày. “Ghế của bà thì liên quan gì đến tôi???”

Tôi nheo mắt. “Ông có lương tâm không hả?”

“Không.”

Ok, tôi cạn lời rồi.

Sau này khi tôi hỏi lại chuyện này, người nào đó một mực thề thốt rằng ánh mắt lúc đó 100% là đang quan sát cảm xúc của tôi. Nhưng tất nhiên, đó là chuyện của sau này ^^

Có vẻ hôm nay đã định là ngày xui của tôi, bởi vì tiết sau lại là tiết của thầy Doraemon.

Bạn biết đấy, cảm hứng của một tiểu thuyết gia (gọi thế cho sang) đến một cách rất bất chợt. Ví dụ như bây giờ, đang là giờ Toán nhưng tôi lại nghĩ ra một tình tiết mới cho tiểu thuyết và thế là tôi mặc kệ hoàn cảnh, hét lên một tiếng sung sướng.

“Ra rồi.”

“Tốt lắm, Bảo Bình lên giải bài này nhé.”

Lúc tôi đang bận mớ mềnh, thì thầy đã viết một biểu thức dài dằng dặc lên bảng và đưa ra câu hỏi.

“Ai làm được bài này?”

Thật trùng hợp (mà tôi cho là xui xẻo thì đúng hơn) là tôi lại hét lên đầu tiên. Amen, hôm nay tôi bị cái gì vậy nè??

Tôi cầu cứu Cà Chua, nó lắc đầu bởi vì nó chưa làm ra. Tôi cầu cứu Củ Cải, nó cũng lắc đầu vì nó ngồi quá xa, thế là tôi mặt dày cầu cứu “quả bom” cạnh tôi.

Tôi chọt hấn, hấn ngược nhìn tôi, tôi dùng ánh mắt cầu xin hấn, hấn nhếch mép cười đều với tôi.

Ông trời ơi, tôi thề từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ, tôi chưa bao giờ khao khát được đánh người như bây giờ T.T

“Sao thế, Bảo Bình??”

Tôi dùng sức tưởng tượng phong phú của mình chém hấn ngàn nhất, cứng nhắc bước lên bảng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Trên đường đi học về, tôi nhìn thấy Thiên Ân.Tĩnh tò mò nổi lên và tôi quyết định đi theo hấn, biết đâu tôi lại nắm thóp được hấn. Thế là tôi đi theo hấn với khoảng cách tôi cho là an toàn nhất. Hấn rẽ vào một ngõ nhỏ, tối và âm u. Tôi tự hỏi không biết một hot boy như hấn thì làm gì trong này nên tôi quyết bám theo tới cùng. Khi chúng tôi càng đi sâu vào trong, đường càng hẹp và cái ngõ ngày một tối hơn.

Dây giày bị tuột ra, tôi chỉ mất vài giây để buộc lại nhưng khi tôi ngẩng lên, tôi hoàn toàn mất dấu hấn. Xung quanh tối đen và tĩnh mịch, tôi run rẩy gọi hấn.

“Thiên Ân?”

Đáp lại tôi chỉ là tiếng vang. Tôi quay người và chạy nhanh hết sức có thể. Trời ạ, đúng là không có cái đại nào giống cái đại nào, sao tôi lại tò mò đi theo hấn cơ chứ??

“Thiên Ân, ông đâu rồi?”

Cả người tôi lạnh toát bởi vì hấn đột nhiên xuất hiện sau lưng tôi, thì thào vào tai tôi.

“Tại sao lại đi theo tôi? Bà sẽ bị trừng phạt vì tò mò”

Tôi quay ngoắt lại. Cái ngõ nhỏ đã tối, hấn lại mặc bộ đồ đen thui, chỉ có ánh sáng le loi để tôi nhìn rõ mặt hấn khiến hấn chẳng khác gì cái đầu lơ lửng.

“Đây là cái giá mà bà phải trả.”

Hấn há miệng thật to, lộ ra hàm răng sắc nhọn và lưỡi đỏ lôm. Tôi muốn chạy thật nhanh nhưng chân tôi lại mềm nhũn. Hấn vươn bàn tay bóp chặt cổ tôi khiến tôi không thở được. Tôi kêu cứu nhưng không thốt lên lời. Móng tay của hấn cắm sâu vào da thịt tôi.

“Á Á Á Á.....”

.....

Tôi hét thất thanh và ngồi bật dậy. Ôn trời, tôi đang ở nhà với chăn êm nệm ấm, không có cái tên Thiên Ân ma quỷ kia. Tên âm binh này còn định ám tôi đến khi nào đây T.T

Để tôi kể cho bạn nghe chuyện sáng nay, khi tôi lên bảng.

“Thầy ơi, em chưa làm ra thầy ạ, thầy cho em khát nhé thầy.”

“Tôi thấy em hết to “ra rồi” kia mà.”

“Em tưởng là làm ra rồi, nhưng lại sai mất ạ T.T”

Thầy Doraemon có vẻ nguôi nguôi, định tha cho tôi về chỗ rồi, thế nhưng lại có kẻ phá đám.

“Thưa thầy, thầy kiểm tra vở bạn ấy đi ạ, em nghĩ là bạn ấy làm đúng rồi.”

Trong lúc tôi suy nghĩ, tôi luôn có thói quen vạch ý ra giấy cho khỏi quên nên vở Toán của tôi toàn mấy cái ý tưởng linh tinh, liên quan tới Toán thì tôi chết liền.

“Đúng rồi, mang vở lên đây tôi kiểm tra xem có đúng hay không nào.”

Tôi nghiêng rằng mang quyển vở Toán “tạp nham” lên cho thầy kiểm tra. Kết quả chắc bạn cũng đoán được, tôi lại làm bạn với xô và cây cỏ trong vườn, trong thời tiết như thế này đây T.T

Nhưng vận xui còn đeo đuổi suốt buổi hôm đó khiến tôi chẳng thể làm gì ra hồn, thậm chí đêm nay tôi còn mơ hấn ăn thịt tôi T.T. Một lần nữa, khao khát được chém hấn một nhát lại trở dậy mãnh liệt.

“Nửa đêm mà bà lên con thần kinh à???”

Tôi giật bắn mình.

Giới thiệu với các bạn, đưa vừa lên tiếng là em trai tôi Bảo An, nó mới 16 tuổi và cư xử như một ông cụ non.

Thằng bé học giỏi, cao ráo, mặt mũi cũng khá khảm nên gái cũng theo ầm ầm. Điều này thực sự làm tôi phần uất tới trào máu họng.

Cùng cha mẹ sinh ra mà sao nó lại đẹp trai lai láng, còn tôi thì chỉ bình thường??? Thế thì chắc chắn là nó đã ăn hết phần xinh xắn, đáng yêu của tôi rồi.

“Ngủ dùm cái đi. Nửa đêm nửa hôm mà quậy như thế, ai ngủ cho nổi?”

Nói rồi, quay mòng về phòng ngủ tiếp. Rõ ràng tôi là chị nó là em, mà sao đôi khi tôi lại thấy nó là anh tôi mới đúng.

Tôi nhìn đồng hồ, mới 2h sáng mà tôi lại chả dám ngủ lại. Tôi sợ cái “quả bom” kia lại ám tôi tiếp. Thế nên lại ngồi viết tiếp cho tới khi ngủ gục trên bàn lúc nào không biết.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Khoai, dậy đi...”

Tôi cựa mình, sao hôm nay cái giường lại cứng thế này?

“Dậy đi, 8h rồi...”

“Cái gì??? Đã 8h rồi sao???”

Tôi cuống cuống thay đánh răng rửa mặt, thay đồ, nhét sách vở vào cặp. Khi xong xuôi tôi quay lại nhìn Cà Chua phát hiện ra nó chẳng có chút gì gọi là đi học cả, không mặc đồng phục, cặp sách cũng không mang và nó đang ngồi vắt chân lướt facebook. Chẳng lẽ...

“Nhận ra rồi hả??? Hôm nay là Chủ Nhật bà cô ạ.”

“...” Cái tình huống này quá thốn, thốn tới mức tôi không biết phải nói gì T.T

“Tao định để mày chạy đến trường rồi mới gọi mày quay lại không ngờ mày lại nhận ra được.”

“...”

Nó nghiêm túc vỗ vai tôi.

“Hóa ra mày cũng không ngu ngốc như tao tưởng.”

“...”

.....

Tôi thay đồ xong, ra phòng ăn thì thấy Cà Chua cùng thằng nhóc nhà tôi đang trò chuyện vô cùng vui vẻ. Sau đây là cuộc đối thoại của tụi nó:

“Này, khoai Tây nhà nhóc nó bị lẩn hay sao ấy? Hôm nay Chủ Nhật mà nó định đi học, haha”

“Trong đầu bà làm gì có não đâu, toàn khoai cả...”

“Nhóc nói chí phải, ngu không thể ngu hơn haha”

“Chính xác là ngu ngốc của các loại ngu ngốc...”

Tôi xông tới, hét vào mặt tụi nó.

“Tụi bay dám nói xấu tao??? ”

Tụi nó tỉnh bơ như không.

“Ừ, thì đã sao???”

Trong mắt tụi này hình như tôi còn chẳng bằng con kiến =_=. Tôi kéo ghế ngồi, mặt cực kỳ nghiêm trọng hỏi:

“Thừa nhận đi, bay mới là chị em ruột phải không? ”

Hai đứa nó nhìn nhau, nhìn tôi rồi đồng thanh.

“Ngu ngốc vẫn hoàn ngu ngốc.”

Tôi: T.T

Tụi nó nhìn cứ như chị em ruột thịt vậy, thế còn tôi, tôi đóng vai trò gì trong tình huống này đây??? Tôi mang thắc mắc hỏi tụi nó, biết nó nói sao không???

“Mày/ Bà là con sen, hiểu không?”

Một lần nữa tôi lại cảm nhận được anh Lê Roi đang gào thét trong tâm can tôi. Tôi ngồi một góc gặm bông cải xanh, cắn phẩn cái lũ chị em em em thối kia.

Chợt nhớ tới một vấn đề quan trọng hơn, bố mẹ tôi đâu rồi???

Bảo An quảng cho tôi một tờ note màu hồng, trên có dòng chữ to to, đích thị là của bố tôi viết rồi = _ =

“Bố đi công tác bên Cam.”

Bên dưới là dòng note nhỏ hơn, trái tim chỉ chít.

“Mẹ đi công tác cùng bố ^^”

Tôi quăng tờ giấy qua một bên.

“Đại ca đi phượt chứ đi công tác gì.”

“Đại tỷ đi bồi dưỡng tình cảm chứ đi công tác gì.”

Câu trên của tôi, câu dưới của thằng Bảo An. Gì chứ chuyện này chị em tôi chắc như bắp.

Hai chị em tôi được “huấn luyện” trông nom nhà cửa từ bé, từ dọn dẹp, nấu ăn cho đến ốm đau cũng tự lòi thuốc ra tự xử được (nghe giống chó đặc nhiệm nhì = _ =) cho nên đại ca với đại tỷ nhà tôi cứ thoải mái du ngoạn, up ảnh lên facebook ầm ầm, chọc hai đứa nhóc tức chơi = _ =

Xong bữa sáng, Bảo An hẹn bạn gái đến nhà chơi, đuổi tôi và Cà Chua ra đường. Tôi thì khăng khăng muốn ở lại xem mặt em dâu tương lai. Hai bên cứ giằng cái cửa ra vào (nghe lại thấy tội nghiệp cái cửa), mọi chuyện chỉ kết thúc khi thằng bé gờ cái môi mức canh gỗ cho tôi một cái và dọa dẫm rằng nó sẽ delete luôn đồng bản thảo mà tôi thức hai đêm để soạn ra nếu như tôi về trước 10h.

Trong cái thời tiết rét căm căm như thế này và tôi thì vừa mới bị đuổi ra khỏi cái ổ thân thương của mình một cách oanh liệt nhất T.T số tôi đúng là số con gián mà.

Để đối phó với cái thời tiết như này, Cà Chua gợi ý đi xem phim. Tôi đồng ý, chẳng còn chỗ nào ấm cúng hơn rạp chiếu phim đâu. Nhưng chỉ một chút nữa thôi, Cà Chua sẽ rất rất hối hận vì đã chọn đi xem phim.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Tôi và nó xem The secret life of Pets mà cười không nhặt được mồm, đến nổi ra khỏi rạp rồi mà vẫn còn ôm bụng cười hắc hắc không thôi. Đôi khi hẹn hò hai đứa thế này cũng vui về phải biết.

Tôi nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới 10h, về nhà bây giờ thằng Bảo An nó đập lap của tôi mất. Thế là tôi và Cà Chua và tôi đi lượn vài vòng trong trung tâm thương mại.

Khi tôi và nó đang “trời nổi” trên cầu thang máy thì tôi chợt thấy Cù Cải. Đi cạnh nó là một cô bạn trông rất dễ thương và hai đứa đang cười cười nói nói vô cùng thân thiết. Tôi nhận ra đó là bạn lớp phó xinh xắn lớp tôi, người đang đính xì căng đan với Cù Cải.

Nghi ngờ thị lực của mình tôi dụi mắt nhưng cho dù tôi dụi chán chê thì lớp phó vẫn chình ỉnh một đồng bên cạnh Cù Cải, thứ lỗi cho văn phong của tôi lúc ấy, tôi sốc quá nên bị cuống, là một tiểu thuyết gia tôi xin tự kiểm điểm.

“Khoai, mày nhìn cái gì thế???”

“Á, khoan...”

Không kịp rồi Cà Chua đã quay ngoắt nhìn về phía Cù Cải.

Tôi cứ nghĩ rằng nó sẽ lao tới, giành lấy Cù Cải và một trận “choảng” nhau tung bừng sẽ xảy ra. Nhưng tôi cứ chờ... 1s...2s...3s...

Cà Chua vẫn đứng im như tượng.

“Ê, mày sao thế??? Không chạy theo Cù Cải à???”

Tôi xoay nó lại thì phát hiện... ôi mẹ ơi... nó... khó...c... Cà Chua, nó đang khóc!!!

Từ hồi tôi quen nó tới giờ chưa từng thấy nó khóc, kể cả khi đánh nhau với lũ con trai tới thăm tím mặt mày, con bé cũng chưa để rơi một giọt nước mắt. Mà bây giờ nó lại đang khóc vì Cù Cải???

Tôi luống cuống đỡ nó.

“Mày bình tĩnh đã... Đừng vội kết luận gì cả.... giữa hai người đó chưa chắc đã có gì đâu...”

Nó không trả lời tôi mà xoay người chạy cái vèo, quăng luôn hộp quà trên tay. Đây là cái đồng hồ con bé phải khó khăn lắm mới tìm mua được dành tặng cho Củ Cải cùng lời tỏ tình lãng mạn vào sinh nhật Củ Cải, ai ngờ..... cái thằng đầu đất đó lại...haizzz...

“Cà Chua, chờ tao...úi!!!!!!”

Tôi chạy theo nó và lỉnh lút cái hộp quà vào mặt. Cha mẹ ơi, trời đất quay cuồng!!!!

.....

Chiều, tôi bất chấp cái lạnh, chạy qua nhà Cà Chua, mang theo một hộp chocolate nó thích ăn nhất. Mẹ nó bảo trưa nay nó về đã trốn tiết trong phòng cũng không ăn cơm.

Tôi vào phòng thấy con bé đang làm tổ trong chăn, đầu tóc rũ rượi. Người thi thoảng lại run lên như kiêu trùng tà.

“Cà Chua, tao mang chocolate mày thích nhất tới nè, ăn chút đi.”

Nó xoa xoa mặt mũi tèm lem, vứt cái chăn sang một bên, chẳng khách sáo giựt luôn hộp chocolate trên tay tôi, bóc ăn lấy ăn để.

“Tao đau lòng quá... hức... tao cứ kiên trì...hức... nghĩ rằng một ngày nào đó... cậu ấy thấy được nỗ lực của tao... đâu ai ngờ... huhu...”

Từ một nữ cường lác mình trở thành bánh bèo vô dụng, thần linh ơi tình yêu có sức hủy diệt thật mãnh liệt.

“Sao mày không chạy tới giành lại???”

“Tao lấy tư cách gì dành lại cậu ấy đây???... Hức... Lốp phỏ vừa xinh, vừa thông minh như thế... đến cái ngón chân út của cậu ấy tao còn không bằng.....”

Tôi im lặng vỗ vai nó. Bình thường nhìn Cà Chua vô tư lự thế, hóa ra nó cũng có mặt nhạy cảm như vậy.

Nó khóc lóc, kể lể chán chê rồi ngủ, tôi đắp chăn cho Cà Chua rồi chuồn ra ngoài báo cáo sơ lược mọi chuyện cho bác gái đỡ lo lắng và xin phép đi về.

Trên đường về, cứ miên man suy nghĩ về Cà Chua và Củ Cải tôi chợt thấy đường về nhà xa dữ dội. Khoan, đây là đâu???

Trong lúc tôi ngẩn ngơ suy nghĩ, loay hoay thế nào lại rẽ nhầm ngõ bà con ạ. Cũng phải nói thêm, tôi bị mù đường trầm trọng. Đường xá thân thuộc cỡ nào chỉ cần rẽ nhầm một đoạn thôi là tôi cũng bị mất phương hướng.

Hoang mang quá chỗ này vừa tối vừa hẹp, lại ẩm ướt.... giống hệt giấc mơ hôm qua. Tôi chạy ngược trở lại để tìm đường nhưng càng chạy càng lạc, đến khi thở không ra hơi thì tôi cũng không biết bản thân đang ở chỗ khi gió nào nữa. Điện thoại đã hết pin từ bao giờ, và tệ hơn là trời bắt đầu mưa lất phất.

Tôi ngồi sụp xuống ven đường, gục mặt xuống đầu gối, nước mắt chực trào, tưởng tượng vây quanh mình là cả ngàn con quỷ, mời chào “đi chơi” cùng với chúng.

“Sao lại ngồi đây???”

Tiếng nói trầm trầm vang trên đỉnh đầu tôi. Tôi ngẩng lên, tuy ngược sáng nhưng tôi vẫn nhận ra...

“Thiên Ân???”

“Là tôi. Sao bà lại ngồi đây?”

“Thiên Ân... huhuhu...”

Tôi ôm chầm lấy hân và đột nhiên thấy mình may mắn hơn bao giờ hết.

“Ồ... Đây...”

Hân hơi ngạc nhiên nhưng cũng không đẩy tôi ra và tôi thấy biết ơn vì điều đấy.

Tôi cứ ôm chặt cứng hân dưới ánh đèn đường và trời thì mưa lất phất.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Tôi tham lam vui chặt vào bả vai hắn, ngửi mùi bạc hà từ áo khoác của hắn và ... bổ sung thêm một combo nước mắt, nước mũi và nước dãi lên áo hắn. Có trời mới biết tôi sợ bị lạc như thế nào, đừng vội cười nhạo nhé, tất cả đều có quá khứ của nó, nhưng có điều cái quá khứ này nó hơi nhảm một chút thôi.

Một lúc sau, hắn cất tiếng.

“Buông tôi ra được chưa???”

“Ồm.”

Tôi thả tay buông hắn ra và tôi thoáng chút tiếc nuối vì không được ôm hắn lâu thêm chút nữa. Tôi tiếc nuối vì không được ôm hắn nữa???? Ý nghĩ đó khiến tôi hết hồn, trong đầu tự và một trăm cái, mày điên rồi, điên rồi Bảo Bình ạ.

“Sao lại ngồi đây??

Xấu hổ quá, làm sao tôi có thể nói là tôi lớn như thế này còn bị lạc được chứ??

Hắn như đọc được suy nghĩ của tôi, nhướn mày.

“Lạc???”

Tôi gật đầu như bỏ cùi. Cười đi, cứ cười đi, tôi không sợ đâu.

Đôi khi bị xi nhục nhiều cũng có cái lợi của nó nhé, ờ, ít nhiều cũng rèn luyện được cái mặt như cái mâm, có thể mang ra đối phó bất cứ tình huống.

Không nằm ngoài dự đoán, hắn ôm bụng cười như chưa bao giờ được cười, có khi nằm ra đường cười cũng nên ấy.

Cười xong, hắn thở ra một cái thoải mái.

“Nhà bà ở đâu???”

“SN XY, đường ABC, quận...”

Hắn rất tự nhiên đưa tay ra tóm tay tôi. Nam sinh nắm tay nữ sinh đưa về nhà, tóc bay bay trong gió, mặt mũi hai người đỏ ửng không biết do thời tiết hay vì xấu hổ... nói chung rất là lãng mạn đấy. Nhưng thực tế hắn đang lờ xềnh xệch tôi đi thì đúng hơn, căn bản là do bước chân của tên này rất dài nên tôi gần như chạy theo sau hắn.

Thực ra thấy giống lời chó đi dạo hơn...

Có điều tình huống này đưa vào trong tiểu thuyết... Không tệ, ừm không tệ chút nào...

Trong lúc tôi suy nghĩ thì hắn đã dắt tôi về đến nhà.

“Ừm, hôm nay... cảm ơn ông nha...”

“Không có gì, chỉ là tiện đường thôi.”

“Tiện đường???”

“Ồ, nhà tôi ngay kia.”

Hắn chỉ sang bên đường, chệch về phía phải một chút, là... ngôi biệt thự TO TỎ BỐ....

“Ông đùa hả??? Ngôi nhà đó bỏ hoang lâu rồi.”

Cái nhà đó to thì to thật, nhìn hơi cũ kỹ nhưng vẫn rất đẹp, rất có phong cách Châu Âu và.... nó làm tôi nhớ tới mấy cái nhà ma trên Đà Lạt...

Cũng kể lại chuyện hồi bé một chút, khi tôi mới học mẫu giáo thôi. Một ngày đẹp trời, mây trắng trắng, nắng vàng vàng... bố mẹ quên đón tôi từ nhà trẻ về, thế là tôi phải cuộc bộ về. Trên đường từ trường về tới nhà tôi phải đi qua ngôi nhà đó. Lúc đi qua chỉ biết nhắm mắt nhắm mũi, cầm đầu cầm cổ chạy đánh vèo cho đỡ sợ.

E hèm, chuyện sẽ không có gì đáng kể nếu như tôi không nhắm mắt chạy rồi đâm đầu xuống cống...

Bác hàng xóm kể rằng khi vớt tôi lên, tôi vừa ướt, vừa hôi thối lại còn đen như... cũng không biết nên so sánh với gì nữa. Tôi đã phải khâu 3 mũi trên đầu sau vụ đó.

Kể ra thì cũng có cái lợi, sau đó thì có một bạn nam làm vệ sĩ cho tôi, ngày nào cũng hộ tống tôi từ trường về tới nhà nhé. Nhưng lên tiểu học thì nhà bạn ấy chuyển đi, chúng tôi cũng mất liên lạc luôn.

Tóm lại là tôi rất hãi cái ngôi nhà đó và bây giờ vẫn thế.

Tên này chắc là quý đang trú ngụ trong ngôi nhà đó.

Hắn tỉnh bơ.

"Mới chuyển tới"

Hắn quay lưng đi về nhà bỏ lại tôi cứ ngơ ngác, rồi lại ngơ ngác.... nhìn theo bóng hắn khuất sau cánh cửa nhà.

Tôi chắc hắn là quý hiện hình. 100% luôn đấy.

.....

"Này, ngôi biệt thự bỏ hoang đó có người đến ở rồi đấy."

"Biệt thự nào???"

"Ngôi biệt thự bỏ hoang phía bên đường ấy."

Bảo An ngừng tay, quay lại nhìn tôi.

"Bà bị ngu à??? Hôm qua người ta đã sang chào hỏi còn mang bánh kem sang biếu đó."

Hả????

"Hơn nữa bà là người nhận còn gì??? "

Hả????

Tôi nhìn miếng bánh kem trong tay. Nhưng mà hôm qua người mang bánh kem tới là một ông già... sao có thể lác mình biến thành hot boy được????

Chuyện này quá.... quá.... vô lý....

À mà không, quý thích biến hình thế nào mà chẳng được. Quả nhiên, cái tên Thiên Ân đó không phải người bình thường mà. Lúc này hắn đưa tôi về chắc hẳn là có ý đồ gì đó với tôi, nhất định sau này phải cách hắn xa thật là xa...

"Bà có nghe tôi nói gì không???"

"Hả???"

"Ngu ngốc ơi, mai khối 10 đi cắm trại tới ngày mốt mới về, nhớ mang chìa khóa theo đó không lại chết còng bên ngoài...."

"À."

Cắm trại à???? Tuần này của khối 10, vậy thì sang tuần sẽ tới khối 11 rồi. Trời ơi, lạnh như này mà cắm trại cái gì không biết, chắc vác cái lò sưởi theo quá...

BỐPPPPPPPP....

"Á...."

"Còn ngơ ngáo cái gì, dọn cơm ăn..."

Thằng nhóc này bạo lực quá...

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Nửa đêm, tôi xoay tròn trong cái chăn bông lớn mà không thể nào ngủ được. Haiz, Cù Cải và Cà Chua nó cứ đánh nhau ầm ĩ trong đầu tôi, chính xác mà nói tôi cứ băn khoăn mãi về chuyện hai cái đứa ngốc xit này. Một đứa, thích nổ đom đóm mắt ra nhưng lại ngại ngủ, một đứa, óc làm từ đất sét, nào có hay biết cái khi gió gì. Sao chuyện nó lại phức tạp thế không biết???

Tôi bật dậy, vò vò cái mớ tóc rối tanh bành, cảm thấy rối bời ghê gớm. Không nói cũng không được, mà nói ra lại không phải đạo ... AAAAA, thế tôi phải làm gì đây hả gọi????

Tôi mở tung cửa ban công. Con gió lạnh ủa vào đột nhiên lại khiến bản thân thoải mái hẳn.

“Sao thế??? Lại nghĩ không thông à???”

Tôi giật bản mình. Thiện tại, là Cù Cải.

“Đồ điên, cậu muốn hù chết tớ phải không?”

Cù Cải chớp chớp mắt nhìn tôi vô tội. Thăng nhóc này từ bé đã biết dùng chiêu này để lừa tình người lớn khiến chẳng ai có thể mắng nó được cả, cho dù nó phạm lỗi nặng mấy đi chăng nữa. Các bạn cảm thấy hù cậu có phải không? Nhưng hãy nhìn tôi đi, tôi chính là nhân chứng sống trong việc này, và tôi đảm bảo đây là sự thật 100% đấy.

Ngày bé Cù Cải ốm nhách, đôi khi cảm xoàng nhưng mắt rất lâu mới khô, khi ấy cảm tưởng chỉ cần gió thổi cái là cậu ấy bay mất tiêu nên cả nhà vô cùng cưng chiều. Tuy nhiên không hiểu sao đến cả bố mẹ tôi cũng cưng chiều cậu ấy hơn tôi là thế nào?? Chuyện này làm tôi ám ức vô cùng nên mỗi khi chỉ có hai đứa ngồi chơi với nhau thì tôi sẽ thừa cơ bắt nạt cậu ấy cho hả nỗi lòng. Nhưng các bạn nghĩ Cù Cải sẽ để im cho tôi lộng hành hả???

Không đời nào, Cù Cải không phải dạng vừa đâu, tôi mà bắt nạt cậu ấy thì ở trước mặt bố mẹ tôi cậu ấy sẽ làm ra cái vẻ ngốc nghếch đáng thương mà nói ra uất ức bị bắt nạt, xong còn ra vẻ tội lỗi với tôi nữa chứ.

Sau trường kỳ kháng chiến dài dài, tôi nhất quyết trở thành bạn thân của cậu ấy, bởi vì tôi chắc chắn đối đầu với Cù Cải chỉ mang đến tai họa mà thôi.

Sau đó tôi và Cù Cải xây dựng một tình “anh em” tồn tại thấm thiết cho tới bây giờ. Hai nhà cũng định gán ghép cho tôi và cậu ấy nên duyên, nhưng mà tôi khẳng khái phản đối, trời ạ lấy cậu ấy thì cả đời này tôi chắc chịu áp bức không ngóc đầu lên nổi và tôi chắc như bấp rằng Cù Cải cũng không có ý với tôi, cậu ấy có bạn lớp phó dễ thương rồi mà. Mà nhắc đến lớp phó....

“Phải rồi, hôm nay tớ đã tới TTTM XX cùng Cà Chua đấy.”

Ý là tớ và Cà Chua đã thấy hai người nhé.

“Ừ, có thể thôi hả??”

“Cậu không hiểu à?? ”

“Khoai nhà chúng ta sao dạo này lại thiếu muối thế không biết?? Thôi, tớ buồn ngủ rồi đi ngủ trước đây. Cậu cũng ngủ sớm đi nhé.”

Nói rồi đóng cửa cái rụp. Ôi trời, cái tên đầu đất này. Bao nhiêu lời khen dành cho cậu ấy tôi muốn rút lại quá.

Sáng ra, Cà Chua không tới gọi tôi mà tôi cũng tự động dậy sớm. Thăng Bảo An thì đã đi cắm trại từ lúc 3h sáng. Hiếm khi Cà Chua lại đi học muộn như vậy, tôi đã đến lớp mà vẫn chưa thấy mặt nó. 5p... 4p... 3p... 2p... 1p.... chuông reo lên inh ỏi báo đã vào học, cả lớp đã có mặt và chỉ thiếu mỗi Cà Chua. Tôi quay lại nhìn Cù Cải phát hiện cậu ấy cũng đang nhìn tôi và sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt cậu ấy.

Tôi quay lên, lòng cũng rối bời không kém. Tôi không nhớ tôi đã vượt qua buổi học như thế nào, chắc tôi giống cô hồn ngồi trong lớp. Thiên Ân cau có nhìn tôi.

“Cậu làm cái khi gì mà từ sáng giờ cứ như đưa đám thế hả? ”

“Không liên quan tới cậu.”

Giải lao, Cù Cải kéo tôi qua một bên chất vấn.

“Sao hôm nay Cà Chua lại nghỉ học? Cậu ấy ốm à?”

“Không... Không có chuyện gì đặc biệt đâu...”

“Bảo Bình, cậu cũng lạ lắm. Nói cho tớ nghe chuyện gì đã xảy ra, tớ biết mỗi khi cậu nói dối cậu sẽ đảo mắt.”

“Không có gì thật mà.”

“Tớ muốn nghe sự thật.”

“Cái đó...”

Cậu ấy ôm vai tôi lắc lên lắc xuống khiến tôi quay mòng mòng.

“NÓ THẤY CẬU VỚI LỚP PHÓ ĐI CÙNG NHAU TRONG TTTM VÀ CẬU KHIẾN NÓ ĐAU LÒNG, BỞI VÌ NÓ THÍCH CẬU ...”

Tôi bật vọt miệng, cái thằng trời đánh... cái thằng trời đánh này... nó ép tôi nói ra sự thật rồi. Mắt tôi mở to, nhưng mắt Cù Cải còn to hơn. Cậu ấy chạy vụt đi và tôi thấy khoe miệng cậu ấy kéo lên thành một nụ cười... Không lẽ....

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Nghe nói ngay chiều hôm đó chàng ta chạy một mạch tới nhà người ta, năn nỉ i ôi mãi mới gặp được công chúa. Ngay lập tức bày tỏ lòng mình, cầu hôn.. à nhầm tỏ tình với công chúa. Mọi chuyện thế nào chắc các bạn cũng đoán được, tất nhiên là Cà Chua gật đầu cái rụp. Nôm na, nó lại chẳng sướng phát rồ lên ý.

Người có công nhất trong chuyện ghép tụi nó thành cặp – là tôi – đang chờ đợi một lời cảm ơn chân thành với quà cáp cảm tạ, thế nhưng..

Tối hôm đó, Cà Chua và tôi buồn đưa lê những 2 tiếng, nhưng đa phần chỉ mình nó nói. Nó nói khá nhiều nên tôi chỉ tình lược lại nội dung cuộc nói chuyện lại như sau: 1 tiếng đầu nó dành để lê nhè về cái chuyện tôi không giữ được mồm miệng, những chuyện quan trọng đều bị cái tôi phun ra hết, rằng tôi là đứa bạn tồi. Cho xin đi, tao mà không nói thì tụi bay còn định chờ đến lúc nào mới nói thô lộ với nhau nữa hả hai đứa đầu đất? Còn 1 tiếng còn lại, nó thao thao bất tuyệt về hôm nay Cù Cải đã trông soái thế nào khi tỏ tình, khung cảnh lúc đó ra sao, vân vân và mây mây mà nào cá vàng của tôi thì không thể lưu trữ hết.

Một lúc sau lại tới Cù Cải tổng sỉ vả tôi vì cái tôi biết mà không chịu hé nửa lời, làm cản trở tình cảm đôi lứa.

Ok, tôi hết lời để nói về hai đứa bạn thân bạc bẽo này rồi.

Chưa hết, tới sáng hôm sau khi cả ba đứa đi học chung tôi lại bị đá ra rìa một cách thảm hại. Hai bạn trẻ hết tíu ta tíu tí nói chuyện thì lại ôm vai bá cổ nhau thân mật, còn phận FA như tôi chỉ dám đi ra xa xa, sợ bị ánh hào quang màu hồng từ hai bọn nó đốt cháy.

Tất nhiên, mọi chuyện không dừng lại tại đó rồi. Phản ứng hóa học màu hồng của couple Cải - Cà khiến trường tôi xảy ra một vụ nổ BIG BANG lớn hơn cả vụ nổ do con quỷ Thiên Ân gây ra.

Tin tức truyền nhanh như gió, báo truyền miệng được dịp lên sóng với tiêu đề hót hòn họt:

“Một trong những hot boy của trường đã có chủ...”

“Hot boy cùng hot girl hoa quả son.”

“Vịt xấu xí định một bước thành phượng hoàng.”

.....

Vô cùng phong phú, tạo thành một scandal lớn trong trường cấp 3 Lam Hồng.

Phản ứng của lớp tôi cũng không phải dạng vừa luôn, vừa thấy Cà Chua và Cù Cải vô cùng thân mật bước vào lớp, 29 răng hàm dưới gần như muốn tạm biệt khoang miệng dùng tốc độ rơi tự do của vật rắn để hôn đánh chụt vào mệ đất.

Trong 5s không ai động đậy, cũng gần như không thở luôn, cứ đứng im nhìn ba chúng tôi, chính xác là nhìn hai đứa nó chứ tôi có liên quan gì mà nhìn. Sau đó, người tiên phong phản ứng lại đầu tiên là ... Năm. Con bé tự nhiên bật ngửa ra đằng sau, mắt nhắm tịt. Tụi con gái bu vào nào lay nào bấm huýt, riêng tôi chỉ có thể cảm thán. Aizo nó xem nhiều phim Hàn quá rồi.

Lũ con trai ôm vai bá cổ Cù Cải chúc mừng chúc mừng miệng thì cười như được mùa. À thì tụi nó vừa loại được một đối thủ mạnh mà.

Có thể nói cái nồi lẩu thập cẩm sôi ùng ục lên chỉ vì phát hiện ra Củ Cải ăn cùng Cà Chua vô cùng ngon chẳng? Haha...

Tiếp sau đó, khi tan học hai đứa tôi tệ đó tiếp tục bỏ rơi người bạn vô cùng tốt là tôi đây để lượn lờ riêng. Trời rét buốt và lòng rét buốt, tôi đành lủi thủi trở về nhà một mình. Tệ hơn, tôi đi học mà không mang theo CHÌA KHÓA NHÀ, thứ mà thằng Bảo An đã nhai đi nhai lại rằng đừng có quên... và giờ thì tôi quên thật. Sáng nay tôi đã đặt nó trên bàn ăn mà quên mang theo.

Làm sao đây? Thằng Bảo An ngày mai mới về, Cà Chua lại không nghe máy. Tôi thần thờ ngồi ở bậc cầu thang trước nhà và trời thì càng ngày càng lạnh.

“Sao lại không vào nhà??”

Tôi ngẩng đầu, à, là tên ma quỷ Thiên Ân.

“Không mở được cửa à?”

Tôi gật gật.

“Sáng nay đi học quên cầm theo chìa khóa.”

Hắn lăm bằm.

“Hóa ra óc heo là có thật.”

Tôi nghe rõ mồn một nhưng vì quá chán nản nên chẳng buồn phản ứng lại. Có lẽ hắn nói đúng, người như tôi đúng là không làm chuyện gì ra hồn.

“Sao không tới ở nhờ nhà Quỳnh Vy?”

“Nó đi xem phim với Củ Cải rồi.”

Hắn im lặng, tôi cũng không nói gì thêm. Gió thổi mạnh hơn khiến tôi rét run, bất chợt hắt xì mấy cái. Tiêu rồi, có khi nào lại cảm lạnh không?

“Này, qua chỗ tôi uống ca cao nóng không?”

Mất tôi sáng rực rỡ. Đi chứ, ngu gì mà không đi.

Tôi lủi cũi đi theo hắn. Một con gió nữa thổi, theo thói quen tôi túm góc áo hắn, chạy chạy theo sau lưng hắn để tránh gió. Tôi bưng tỉnh, cái này đưa vào tiểu thuyết thật sự không tôi, phải nói là vô cùng toẹt vời ông mặt trời luôn ấy.

Tôi cứ hí hửng chạy theo hắn tới trước cửa nhà, lúc này tôi giật mình mới nhận thức được vấn đề là tôi vừa đi theo một con quỷ vào hang ổ của nó. Giờ đây tôi phải đối mặt với hai tình huống, một là chết vì lạnh trước cửa nhà, hai là chết vì bị con quỷ Thiên Ân ăn thịt.

Cơ mặt tôi co giật, mắt hoa đi, đầu choáng váng. Lúc đó tôi đã tư duy như này: đằng nào cũng chết, hãy chết một cách ít đau đớn nhất và chí ít ra cũng phải giữ nguyên thân xác, túm quần lại mà nói thà chết lạnh còn sung sướng hơn.

Tôi xoay người co cẳng định chạy về thì phát hiện ra hắn ta đang nắm cổ áo tôi. Tôi hét toáng lên, mắt nhắm tịt, nỗi ám ảnh ngày xưa hiện rõ mồn một.

“ĐỒ MA QUỶ, THẢ TÔI RA”

Hai chân tôi vẫn hoạt động hết công suất nhưng tôi chẳng thể nhích lên phía trước dù là 1cm. Lạy Chúa, hắn muốn ăn thịt tôi.

“Ai là ma quỷ hà cái con nhò này?”

Tôi vẫn vùng vẫy thoát ra khỏi móng vuốt của hắn.

Hắn thờ hắt ra một tiếng rồi ôm lấy tôi. Lại cái tình huống gì đây?

“Không sao rồi, đã có tôi rồi, tôi sẽ đuổi ma quỷ đi.”

Ý, mấy lời này quen quá, chẳng phải là mấy lời mà cậu bạn vệ sĩ ngày trước của tôi hay nói sao?

Tôi đẩy hắn ra, mở to mắt nhìn trái nhìn phải. Đôi mắt này, cái mũi này, ... hèn chi lúc mới gặp tôi thấy hắn quen quen.

“Cậu là cậu bé mũm mĩm ngày trước chơi cùng tụi này phải không?”

“...”

“Là cậu bé luôn xuất hiện mỗi khi tớ đi qua ngôi nhà hoang đúng không?”

“ Là cậu bắt tôi làm vậy cho cậu, nếu không cậu sẽ tuột quần tôi. ”

“ Ờ, không phải lần đó cậu bị chó lừa bị xoạc quần sao? ”

Mặt cậu ấy đen như đất nồi.

“ Nhưng sao cậu lại ở ngôi nhà hoang này?? ”

“ ... ”

Hắn mở cửa đi vào nhà.

“ Ờ này này, chờ tôi với... ”

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ngày hôm nay quả nhiên là quá nhiều bất ngờ tới mức não cá của tôi e rằng sẽ bị quá tải. Nhiều tới mức mà đến khi bước chân vào cái biệt thự này tôi vẫn còn cảm thấy lằng lằng. Ok, cho tôi vài giây sắp xếp lại đầu óc nhé. Thứ nhất, một tuổi thơ hùng hồn là như thế, té ra tất cả chỉ là.... sự làm tưởng à? Làm thế nào mà một câu chuyện lằng lằng như vậy lại có thể trở nên kinh dị chỉ bằng một câu nói? Tôi nghe tiếng lòng vỡ vụn, ôi một chút ngọt ngào còn sót lại của tuổi thơ dù đời cũng đã bay mất tiêu. Thứ hai, thằng nhóc mập lùn bị tôi dọa tụt quần đây hả? Nhìn cậu ta xem, chân dài ời là dài, 1m8 là ít, lưng rộng vai rộng, mũi cao da trắng mắt sáng mi dài... cái này phải gọi là dậy thì vô cùng hoàn hảo đi ấy.... Các bác nói xem, người trước mắt tôi đây cùng cái thằng nhóc béo béo lúc nào cũng lẻo đẻo chạy theo một đứa con gái có chỗ nào giống nhau hả??? Chỗ nào giống???

Rốt cuộc cái cảm giác thất bại không tên cứ lờn vờn trong đầu này là gì vậy?

“ Cậu đã về.”

Ý? Là ông bác đã mang bánh qua biếu nhà tôi này?

Ông ấy nhìn tôi hơi ngạc nhiên.

“ Bác sắp xếp cho cô ấy một chỗ ngủ nhé.”

“ Vâng.”

Cậu ta bỏ đi một mạch luôn, giờ còn tôi và bác quản gia ngẩn ngơ nhìn nhau. Tôi bối rối gãi tai cười trừ...

Bác ấy dẫn tôi lên tầng 2 một căn phòng gần cuối hành lang. Trời ơi, căn phòng này rộng bằng phòng khách nhà tôi rồi còn đâu, một cái giường to chà bá nằm giữa phòng, cửa sổ sát đất, phòng tắm riêng đầy đủ tiện nghi... như khách sạn 5 sao đạt chuẩn quốc tế. Có điều, càng rộng tôi lại càng sợ phát khiếp, nhớ nửa đêm tôi đang ngủ tự nhiên có con gì nhảy ra đòi moi ruột tôi rồi sao? Tôi tự nhủ bản thân ngừng ngay việc suy nghĩ lung tung lại bởi rất có thể tôi lại sợ quá mà ngã ra bất tỉnh luôn mất.

“ Cô Bảo Bình, phòng của tôi ở dưới tầng 1, nếu có việc gì xin cứ tìm tôi, mong cô hãy tự nhiên như ở nhà. Cô hãy cứ nghỉ ngơi đi đến giờ ăn tối tôi sẽ lên gọi.”

“ Vâng, thật ngại quá làm phiền bác rồi ạ.”

Bác ấy quay người đi xuống nhà và giờ thì nỗi sợ lại bắt đầu dâng lên trong lòng tôi. Khiếp, nhà gì mà lạnh như hang quỷ.

Tôi ngồi xuống giường, rồi nằm, rồi lại đứng dậy loay quanh trong căn phòng rộng lớn. Trời ạ, tôi không mang quần áo chẳng thể tắm rửa, đồ đạc duy nhất của tôi là cái balo đựng toàn sách vở kia. Thế là một Bảo Bình không bao giờ chịu ngồi yên như tôi, cứ thế ngẩn người gần 1 tiếng đồng hồ.

Sau đó là bữa tối dưới ánh nến của tôi và Thiên Ân, bác quản gia cũng không ngồi ăn cùng chúng tôi, thành ra tôi cứ thấy kì quặc. Cả một cái bàn lớn như vậy, lại chỉ có tôi và hắn, mỗi người một góc của cái bàn tiệc, im lặng ăn rồi lại ăn. U ám hết sức.

Thế nên tôi mở lời nói chuyện trước.

“ Nhà cậu rộng thật đấy. Lại đẹp nữa.”

“ Không phải ngày trước cậu sợ nó muốn chết sao?”

“...”

Thiên Ân, cậu nề tình tôi là đại tỷ của cậu ngày trước chút được không?

Tôi không bỏ cuộc.

“Đèn kia đẹp thật, làm đèn ngủ chắc thích lắm.”

“... Đó là đèn chùm.”

OK, sa mạc lời, thôi tôi vẫn cứ là tập trung ăn đi đã.

Kết quả, bữa ăn hôm đó vô cùng ngon nhưng tôi chẳng buồn cảm nhận nữa. Mẹ ơi, con muốn về nhà.

“Thiên Ân này...”

Hắn nhướn mày nhìn tôi ý nói: cứ hỏi đi.

“Có thể cho tôi mượn sạc điện thoại và laptop....”

Hôm nay là ngày phải đăng chương mới của tiểu thuyết rồi.

“Được.”

“...”

Có thể cho tôi mượn một bộ quần áo nữa được không???

“Còn gì sao?”

Tất nhiên kia chỉ là tiếng lòng mà thôi, tôi làm sao mà nói ra được.

“Hết rồi.”

Tôi ủ dột về phòng. Thôi không tắm một hôm cũng không sao.

Thế nhưng 30p sau đột nhiên có người gõ cửa. Là một bác gái người làm, bác ấy cười hiền hậu.

“Chắc hôm nay cháu không mang đồ theo nên thay tạm cái này nhé.”

Trong túi là một bộ váy trắng in hình quả dâu, đúng gu của tôi luôn, rồi còn cả đồ lót nữa. Tôi nhìn bác ấy đầy cảm kích. May có bác cứu cháu.

“Vậy bác đi nhé, cháu nghỉ ngơi đi nhé.”

“Dạ cảm ơn bác.”

Tôi hí hí hửng hửng chạy vào nhà tắm. Trời ạ, cái bồn tắm to tổ bố thế này mà không tắm thì đúng là phí hoài.

Tắm một cái thật thoải mái, tôi liền mở lap viết viết, tiện tay cũng đưa lên tình tiết hôm nay vào luôn. Nữ chính quên chìa khóa nhà thế là sang nhà nam chính ở nhờ một đêm, ahihi, lãng mạn biết bao nhiêu.

Sau đó khi tôi ngẩng lên đã là 11h đêm rồi, tôi cũng không viết thêm nữa, đành leo lên giường đi ngủ. Tôi nhìn trần nhà ngẫm có thể nào khi tôi nhắm mắt ngủ rồi tự nhiên lại có con ma nữ nào nhảy ra bắt hồn tôi hay không? Cứ suy nghĩ lung tung khiến tôi không tài nào ngủ được mà nỗi sợ thì càng ngày càng tăng. Tôi ôm gối chạy sang phòng đối diện – đó là phòng Thiên Ân.

Cốc, cốc. Tiếng hấn vọng ra.

“Vào đi.”

Tôi đẩy cửa, ôm cái gối nhìn hấn.

“Sao thế?”

“À... ừm... Tớ không ngủ được.”

“Vì sao?”

“Sợ ma.”

Hắn ta bật cười. Đồ vô lại, sao tôi lại có loại thanh mai trúc mã như cậu chứ?

“Vậy cậu muốn làm sao?”

“Cho tớ ngủ chung đi.”

Tôi nhanh nhẹn trèo lên chiếm một chỗ trên giường. À, xin nói thêm từ lúc biết hắn là bạn hồi nhỏ của tôi thì dây thần kinh ngại của tôi đã đứt đánh phụt rồi ạ.

“Cậu đọc gì thế?”

“Truyện ma.”

Tôi á khẩu, thôi tốt nhất là không nên hỏi tới cái tên người không ra người quỷ không ra quỷ này nữa.

Thế là tôi ôm gối, nhắm mắt lại rất nhanh ngủ một cách ngon lành. Thậm chí là còn mơ mộng nữa, tôi cảm thấy cái gì đó xiết chặt lấy mình sau đó lại có gì đó chạm môi tôi mềm mại mà ngọt ngào như kẹo....

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tuy nói là ngủ ngon nhưng cũng lạ nhà mà khiến tôi cũng không muốn “nướng” như ở nhà. Thế là sáng ra tôi dậy trước cả tên Thiên Ân. Khi tôi mở mắt ra thì thấy mặt hắn gần trong gang tấc, gần tới mức tôi có cảm tưởng còn nhìn thấy cả lỗ chân lông trên mặt hắn ấy.

Chân tôi gác lên hông hắn, tay ôm eo hắn... Kết luận: VÔ CÙNG TÌNH TÚ.

Sau 5 giây tiêu hóa tình hình, tôi phát hoảng. Đêm qua tôi đã coi hắn là cái gối ôm mà áp ngủ một cách ngon lành.

Trong đầu đột nhiên nhảy vọt suy nghĩ: chuẩn, chuẩn ngay lập tức.

Nhưng tôi còn chưa kịp tìm kế thì hắn đã mở mắt nhìn tôi chăm chăm. Tôi cười lấy lòng.

“Chào... chào buổi sáng.”

Hắn chớp chớp mắt.

“Buông tôi ra được chưa?”

Tôi ngại ngùng rút tay về. Giờ tôi chỉ ước dưới nền có cái lỗ nào cho tôi chui xuống dấu cái mặt vào.

“À... chuyện tôi qua...”

“Tôi qua cậu gác lên người tôi, đâm vào mặt tôi, đá tôi hai cái vào hông, đập tôi xuống đất ba lần và ôm tôi cứng ngắt. Cũng may là ngoài mắt ngủ và đau hông ra thì tôi không gặp vấn đề nào khác.”

“...”

“Sao còn vấn đề gì nữa hả?”

“Không, hết rồi. Tôi về phòng đây.”

Tôi tông cửa đánh ỳnh chuẩn ngay về phòng. Amen, có thách tiền tôi cũng không quay lại đó nữa. Nhưng vì chỉ quan tâm tới việc chuẩn cho nhanh mà tôi không để ý thấy nụ cười trên khóe miệng tên kia.

.....

Xong cái chuyện hồi sáng tôi còn chẳng dám nhìn mặt thằng cha Thiên Ân nữa. Thế là nguyên quãng đường tới trường, ai cũng nhìn thấy một hot boy rực rỡ, đằng sau là một osin mang màu sắc u ám

Cứ thế cho tới khi vào lớp.

“Này, mày đi đâu thế? Hôm nay tao và Cù Cải tới nhà mày tính đi học chung mà nhà mày lại khóa cửa.”

Cà Chua nhảy tới trước mặt tôi, bên cạnh nó là Cù Cải già đời.

“Cà Chua, tôi nay cho tao tá túc một đêm nhà mày nhé.”

“Sao tự nhiên không đầu không đuôi lại đòi tới nhà tao ờ là thế nào?”

Tôi òa khóc. Tôi không có nhà để ở và hoàn toàn không muốn quay lại nhà tên Thiên Ân kia chút nào.

“Tao để quên chìa khóa ở trong nhà rồi huhu...”

Cà Chua ngẩn mặt nhìn tôi.

“Ôi trời, là ngu kinh điển này...”

Cù Cải đột ngột lộ mặt ra sau cuốn sách Toán.

“Tớ có chìa khóa sơ cua này.”

Cậu ấy móc túi lấy ra một cái chìa khóa. Theo hình dạng và kích thước... đúng là chìa khóa nhà tôi rồi.

Tôi đứng phắt dậy, nắm tay Cù Cải thấm thiết, nước mắt nước mũi chan hòa.

“Cậu là cứu tinh đời tớ Cù Cải ạ.”

Cà Chua gạt tôi ra.

“Cấm mày không được quấy rối Cù Cải nhà tao.”

Khiếp, mới có hai ngày thôi, thằng bé còn chưa được gả cho mày đâu. Nhưng thôi tao đang vui nên không tính toán với mày nữa.

“Mà sao cậu lại có chìa khóa nhà tớ hử?”

“Trước khi đi Bảo An đưa tớ, thằng bé nói rằng cậu kiểu gì cũng làm mất chìa khóa hoặc làm trò hề gì đó rồi bị nhốt bên ngoài...”

Sao tôi nghe cứ như nó nguyên rùa tôi vậy?

“Ủa tới qua mày không tới nhà tao cũng không tới nhà Cù Cải thế mày ngủ ở đâu?”

Ặc, Cà Chua nó đưng đưng chỗ nhạy cảm của tôi rồi. Nghĩ tới chuyện sáng nay, tôi xấu hổ.

“Tớ có nhìn lầm không Bảo Bình cậu đang đỏ mặt đấy à??”

Cà Chua cười gian.

“Tối qua mày làm chuyện gì thất đức hả? Khai ra mau.”

Ồ, sao cái này mày cũng đoán ra được?

“Nhanh không tao tung ảnh nóng của mày lên facebook.”

Xin các bạn đừng hiểu lầm, cái gọi là ảnh nóng này thực ra là ảnh tôi ngủ gật trên lớp. Nguyên nhân là thức cả đêm để viết và kết quả là sáng hôm sau ngủ gục ngon lành trên lớp, tóc tai bù xù và thậm chí còn chảy dãi trên bàn học.

“Được rồi, tao nói nhưng sau đó mày phải xóa ảnh đi cho tao.”

Nó lưỡng lự một hồi rồi gật đầu.

Ký ức của tôi quay trở về ngày hôm qua, dừng lại vào lúc 5h chiều khi tôi vào nhà hần. Tất cả đều được gói gọn vào một câu.

“Tối qua tao trú nhờ nhà Thiên Ân.”

“CÁI GÌ??? NHÀ TH...”

Cà Chua kinh ngạc tới mức hét lên, tôi phải lao tới bịt miệng nó lại.

“ Suyt, suyt, mày muốn tụi kia nó giết tao đi à?”

Tôi chỉ vào hội Năm xấu tính – đang nhìn chúng tôi khinh bỉ.

“ Thế rồi sao? Chuyện gì đã xảy ra?”

Cà Chua nhìn tôi đầy tò mò, mắt nó long sòng sọc à nhăm, long lanh dò hỏi.

Tôi trầm ngâm nhìn trời nhìn đất, rồi bâng khuâng nhìn vào đằng sau lưng tụi nó. Khóe miệng nở nụ cười gượng gạo như phản xạ.

Là thầy Doraemon. Thầy đã đứng đằng sau hai đứa nó từ lúc nào mà tôi chẳng để ý. Tôi tự hỏi thầy có nghe thấy câu chuyện của tôi không nữa. Nếu thầy mà nghe được.... thôi rồi, tôi muốn chôn mặt xuống đất giống mấy con đà điểu quá.

“ Mấy anh chị có biết là đã vào giờ học rồi không? Không về chỗ mà còn ngồi đây tám chuyện, có tin là tôi cho cả ba vào sổ đầu bài ngồi không?”

Một tiếng hét Sur từ Hà Đông suốt đánh thùng cả màng nhĩ khiến ba đứa như chim vỡ tổ chạy về chỗ ngồi. Mỗi đứa còn được thầy khuyến mãi cho một cái cốc đầu, đau thấu trời xanh...

Được rồi, tôi thừa nhận là tôi có ý muốn kéo dài thời gian để không phải nhắc lại chuyện tối qua. Nhưng thực ra tôi cũng biết là sau tiết Toán tẻ nhạt này kiểu gì tụi nó cũng thi hành tra tấn tôi, bắt tôi phải phun ra bằng được.

Y như rằng, chuông vừa reo đã thấy hai đứa quái thai dùng tốc độ xét đánh kéo tôi xuống cuối lớp hỏi tội.

“ Ok, giờ nói đi. Vì mày mà nguyên tiết Toán tao không học hành gì được rồi đấy.”

“ Chuyện gì cơ?”

“ Mày đừng có giả ngu, tối qua đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi thở ra một hơi và tường thuật lại hết tất cả mọi chuyện cho tụi nó nghe, tất nhiên đã được lược bỏ đi chi tiết ngượng ngịu đêm qua. Tôi có đại gì mà kể cho Cà Chua nghe, để nó cười tôi thối mũi à?

Nhưng mà tụi nó nhạy cảm hơn tôi nghĩ. Và hiểu tôi nhiều hơn tôi nghĩ.

“ Bảo Bình, cậu còn dấu cái gì, nói mau.”

Tôi ngao ngán thờ dài. Cái này không kể được không?

Cà Chua như đọc được suy nghĩ trong đầu tôi vậy. Nó nheo mắt nhìn tôi gian ác.

“ Kể hết ra, nếu không tao sẽ đăng ảnh dim và bản cover 50 sắc thái của mày lên mạng.”

Á á, cái con bé này. Xin các bạn đừng hiểu nhầm, bản cover 50 sắc thái không phải phim 50 sắc thái mà là 50 kiểu biểu cảm của khuôn mặt nhé, xin đừng hiểu nhầm tôi, tôi trong sạch!!!

Nhưng mà... sao tôi khổ thế này? Sao lại có thể bị bạn bè và em trai bóc lột đến mức vụn xương cũng không còn thế này?

Dưới sự đe dọa của Cà Chua và dưới sức ép của mấy bức ảnh dim hàng thế là tôi khai tuốt tuốt cho tụi nó nghe.

Nghe xong, Cà Chua đập bàn, cười như chưa bao giờ được cười, bỏ ra bàn mà cười khiến cả lớp quay lại nhìn tưởng nó bị điên kia.

“ Tao thật không ngờ, hot boy được nữ sinh cả trường nâng như trứng hứng như hoa, ai cũng không dám đụng, lại bị con tép như mày cuỗm mất, không những thế còn bị mày mang ra làm gối ôm còn sờ soạng nữa, haha...”

Tôi đỏ mặt, quăng ánh mắt giận dữ về phía Cù Cải. Sau đây tôi xin tường thuật lại cuộc đấu mắt như sau.

“ Cù Cải, xem bạn gái cậu có thiếu cái ốc vít nào tên là “ có duyên” không?”

Cái trò trao đổi ánh mắt này công dụng như wifi vậy, có điều dạo này cá mập thích xoi cáp quang nên bị lag. Cho nên mới xảy ra tình trạng như thế này.

Cù Cải bắt được ánh mắt của tôi nhưng có lẽ là do tín hiệu đi lệch quỹ đạo nên tín hiệu bị nhầm. Cậu ấy gật gật đầu, cười một cách vô cùng tự hào.

“ Tớ biết, cậu ấy tuyệt nhĩ?”

Tuyệt tuyệt cái đầu cậu ấy, tôi định ném cho cậu ấy tín hiệu khác thì đột ngột có một cái đầu chen ngang. Trên trán hằn mấy chữ “ Cấm làm phiền người yêu tao.”

Cà Chua đột ngột dí sát mặt vào mặt tôi. Mắt nó trợn ngược lên như quỷ.

“Mày làm cái gì mà nhìn Cù Cãi say sưa dữ vậy?”

Ôi, lạy hồn!!!!

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Cuối giờ, cô giáo chủ nhiệm của tôi tới thông báo về lịch trình của ngày mai. À, quên chưa nói với các bạn, mai khối 11 của chúng tôi sẽ lên đường đi dã ngoại. Sau bao ngày mệt mỏi học hành nhọc nhằn cuối cùng cũng thả lỏng được chút chút, mọi người xin cho tràng pháo tay nào, yeah hooo!!!!

Trường cấp 3 của tôi, một năm hai lần, một đông một hè, cho học sinh nghỉ học mấy hôm đi dã ngoại, vui vẻ biết bao nhiêu. Có điều, lạnh như thể này mà phải dựng trại ngủ ngoài trời... tôi có nên giả ốm rồi nghỉ ở nhà không nhỉ??

“Vì tiết trời không cho phép nên chúng ta sẽ thu xếp ngủ trong nhà gỗ quanh hồ...”

Nghe tới đây tôi hào hứng hẳn, không phải ngủ ngoài trời, sướng quá còn gì?

“7h30 sáng ngày mai tất cả phải có mặt ở cổng trường, nếu muộn sẽ bị bỏ lại.”

“Vâng!!!!”

Cái nôi lầu thấp cắm sồi sùng sục hẳn lên. Lũ con trai thì bàn tán xem nên mang theo cái gì. Tôi nghe loáng thoáng thấy tụi nó nhắc tới bia, rượu gì đó nhưng mà bị lớp trưởng gạt phắt đi.

“Không được mang chất kích thích theo.”

Ôi, cái đám dờ ông dờ thằng này... đến bao giờ mới lớn được đây???

Bên này lũ con gái bận bàn luận sôi nổi xem nên mặc gì, mang túi gì, màu son nào thì hợp....

Couple hường phần Cãi – Cà thì cũng đang trầm thiết bàn luận, loáng thoáng đâu đó giọng thánh thót của Cà Chua đang nũng nịu năn nỉ Cù Cãi mặc đồ đôi. Cù Cãi đỏ mặt như nàng dâu mới được gả đi, thẹn thùng gật đầu. Oe, tụi bay còn có thể bớt tởm hơn được không hả??

Chỉ còn tôi... và thằng cha Thiên Ân này.

Tôi thì chỉ mang đồ bình thường, túi bình thường, lại không thích tô vẽ lên mặt. Đồ ăn thì... thằng Bảo An sẽ chuẩn bị hộ haha. Nếu túi đồ cho phép thì chắc tôi sẽ mang theo laptop để xem Running man thôi.

Còn thằng cha Thiên Ân này? Tôi liếc hắn đang nhắm mắt “dưỡng thần”. Chẳng hiểu hắn đang âm mưu cái gì luôn. Mà khoan, tại sao tôi lại phải quan tâm nhỉ??? Hắn là hoàng tử mà không, là quái vật sống trong lâu đài bỏ hoang được nâng như trứng hứng như hoa, một mình hắn 10 người phục vụ cơ mà, hắn không lo là phải.

Tôi lắc lắc đầu xua bỏ mấy ý nghĩ lung tung trong đầu. Aiz, aiz, aiz... dẹp đi.

Nào chúng ta bắt đầu công cuộc chuẩn bị cho chuyến dã ngoại nhé. Let's go!!!

Trước tiên tôi nhắn tin cho Bảo An.

“Giúp chị làm com hộp cho chuyến dã ngoại nhé??? Năn nỉ đấy.”

Nó nhắn lại luôn. “Được, nhưng phải có điều kiện.”

Đến cả chị nó mà nó cũng tính toán được, thằng Bảo An chết bầm. Mày tướng cao ráo đẹp trai, học giỏi là ngon ăn à??? Chị nguyên mày cả đời này.... yêu đàn ông.

Một mặt, tôi rửa thắm nó, nhưng mặt kia, mặt đang nhắn tin với nó ấy, lại phải ra sức dỗ dành nịnh nọt nó. Đôi lúc tôi nhủ thầm, có khi tôi đi làm diễn viên hay tham gia làm điệp viên cho FBI thì quá toẹt vời luôn.

Cho nên, Cà Chua hay hỏi tôi vậy.

“Đã có ai nói với mày là ảo tưởng sức mạnh rất có hại về mặt tâm thần chưa?”

Xin thưa là chưa ạ, mới có mình mày cho tao hay điều này thôi. Khiếp cái miệng mĩa mai như hát hay vậy.

“Nói điều kiện đi.”

“Lau + quét nhà, rửa bát, giặt quần áo... 1 năm.”

“Cái gì? 1 năm? Thôi đừng, 1 tuần thôi.”

“6 tháng.”

“Nhiều thế, việc nhà dè chết chị mất, 3 tuần thôi nha? Nha?”

“3 tháng. Đã hạ thấp lắm rồi, còn thách giá nữa thì quên luôn chuyện com hộp đi.”

Thế là tôi thành công đánh đổi 3 tháng tự do của mình để đổi lấy 1 hộp com tí tẹo, huhuhu, mới bắt hạnh làm sao???

“Được, thành giao.”

“Tốt lắm, đi mua đồ đi, em nhắn tin danh sách qua.”

Ủa, sao nó không đi mua mà lại bắt tôi đi ta? Đang định hỏi lại thì điện thoại báo có tin nhắn.

“Đang hẹn hò, không rảnh.”

Thiện tai, nó đoán được suy nghĩ của tôi luôn kìa. Bảo An à, nhóc không phải sinh ra đã có siêu năng lực đấy chứ?

Tôi lê thân tàn ma dại tới siêu thị, xách về cà chua, xà lách, cà rốt... rồi cả bánh kẹo bim bim... Rồi nước lau nhà, nước rửa chén, bột giặt...

Nói cách khác, tôi gần như xách cả cái siêu thị về nhà. Hay lắm, thẳng nhai Bảo An, bà nguyên rửa mày!!!

Ôi, tiền tiêu vặt của tôi!!!!!!!!!!

Khi thẳng nhóc Bảo An về, tôi đang ngồi trong góc làm búp bê hình nhân miệng thì làm bầmr “Yêu đàn ông đi! Yêu đàn ông đi!”.

Tất nhiên, tép riu như tôi làm sao mà dọa được thẳng nhai này sợ được. Mà thực ra nó cũng chẳng sợ cái gì, gan nó to bằng trời ấy, không biết hỏi mẹ tôi có mang nó có ăn gan hùm gan beo gì không nhỉ?

“Com hộp?”

Một câu nói long trời lở đất khiến đứa đang tự ký trong xó – là tôi bật dậy như lò xo, lao tới ôm chân nó, xun xoe như một con cún nhỏ.

Ôi, hãy thử cuộc sống bị thẳng em và lũ bạn thân đày đọa đi, tự trọng sẽ là thứ xa xỉ mà bạn không thể gánh vác nổi đấy.

“Bảo An đẹp trai, Bảo An đáng yêu, chị muốn ăn trứng cuộn này, gà chiên, sa lát cà chua. À, nhất định phải có com chiên trứng với đậu và cà rốt nữa.”

“Được rồi...”

Bảo An mặc tạp dề màu hồng có hình Kitty to oành ở giữa. Ôi chào, nó đột nhiên đáng yêu kỳ lạ. Mắt sáng như sao, mũi cao dọc dừa, da trắng như tuyết, môi đỏ như máu, tóc đen như gỗ mun... lại thông minh sáng dạ y như chị nó vậy nè. Hời trời đất, hời các vị thần linh, hời bạn đọc hãy nhìn cho kỹ đi, nhìn kỹ đi, đây là em trai bảo bối của Bảo Bình ta hahaha... Nó hoàn hảo như soái ca ngôn tình vậy... Ôi, tôi yêu em trai tôi quá.

“... Giờ bà đi giặt đồ, quét + lau nhà và đổ rác luôn đi. Thời hạn 3 tháng bắt đầu từ bây giờ luôn nhé...”

Một cú trời giáng trời đất quay cuồng khiến tôi hoa mắt chóng mặt. Những lời ban nãy tôi xin phép được rút lại hết ạ. Cái thứ trời đánh thánh vật này, đã xấu mặt còn xấu nét, nó mà là soái ca cái gì, nó còn không bì được với cái móng tay của soái ca ấy.

“... Và tắm luôn đi. Người bà hôi chết đi được ấy.”

Một cú đâm thẳng vào tim làm tôi học máu. Ông trời ơi, sao người lại cho nó đầu thai làm em tôi? Ông mau nhét nó trở lại bụng mẹ đi. Tôi không cần em trai như này, ông hãy mang nó đi xa tôi ra...

Trời đã sinh ra ta tại sao còn sinh ra nó??? Sao lại vô tình với tôi như vậy??? Tôi muốn rũ bỏ huyết thống, tôi muốn...

“Bà còn đứng đó diễn kịch câm hả?? Có đi mau không thì bảo???”

Tôi vọt vội khi thấy thằng nhãi Bảo An đang cầm cái muỗng múc canh. Thôi, tôi vẫn cứ an phận làm con gián đi, an phận đi thôi.

Sau đó, tôi phải làm tất cả việc nhà, còn thằng nhãi kia vừa ăn quả tôi gọt vừa buồn điện thoại với người yêu, cậu cậu tớ tớ ngọt như mía lùi.

“Đại nhân còn cần gì ở tiểu nhân không ạ??”

Thằng nhóc phát tay. “Không cần nữa, người có thể lui.”

Tôi nghiêng răng đi về phòng. Túm lấy con gấu bông lớn, tưởng tượng đó là Bảo An và đắm chìm vào mặt nó.

“Bà nguyên rửa mấy ngàn kiếp yêu đàn ông!”

Thế là tôi chìm vào giấc ngủ khi miệng còn đang lẩm bẩm: “Yêu đàn ông! Yêu đàn ông!...”

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

5 giờ sáng, thời điểm tôi đang ôm chăn say sưa ngủ thì...

“BẢO BÌNH, DẬY COI...”

Một tiếng hét long trời lở đất làm tôi thành công rơi tự do từ trên giường xuống đất cái oạch.

Lại là thằng nhãi Bảo An.

“Cái gì thế??”

Tôi mắt nhắm mắt mở dò dẫm định chui vào lại vào chăn. Giỡn hoài, trời ngoài kia còn chưa sáng hẳn mặc kệ tôi lại phải dậy?

Nhưng... ông em quý báu đã túm ngay cổ áo tôi lôi xềnh xệch ra khỏi phòng.

“Dậy nấu bữa sáng mau lên.”

“Gi? Đó là nhiệm vụ của...”

Tôi chợt nhớ ra tôi đã bán rở 3 tháng tự do của tôi cho nó rồi.

“Vâng, tôi sẽ làm ngay ạ.”

Thế là 5h15p sáng, tôi – vẫn đang mặc đồ ngủ - vừa ngáp vừa loay hoay làm bữa sáng.

“Mời ngài ăn sáng ạ.”

Tôi đặt đĩa bánh mì nướng trứng ốp la trước mặt nó một cách kính cẩn.

“Bánh mì hơi cháy cạnh và trứng thì chín quá. Nhưng thôi cũng được.”

Tôi lườm nó cháy mặt. Có ngon thì tự nấu mà ăn.

“Trước khi đi nhớ rửa bát, quét nhà rồi đóng cửa cẩn thận, nhớ mang chìa khóa theo. Com hộp, áo mưa và thuốc xịt côn trùng em đã xếp sẵn vào túi ở kia rồi, đừng quên mang theo đấy.”

Tôi đảo tròn hai mắt. Vâng, vâng nhớ rồi thưa mẹ.

“Đi học đây. Bye bye.”

Chắc, tôi cũng chuẩn bị lên đường thôi.

Bảo Bình check list:

- Rửa bát, quét nhà: Xong

- Sắp xếp đồ đạc: Xong

- Thay đổi Xi tai thể thao: Xong

Ok, lên đường dã ngoại thôi. Let's go!!!!

Khi tới trường thì tất cả mọi người đã tập trung đầy đủ. Nhìn từ xa mấy chục học sinh tập trung trước cổng trường mà thấy hồi hộp xao xuyến sao sao á, cho dù đây không phải là lần đầu tiên tôi được đi dã ngoại nhé. Trời, mấy chiếc xe buýt xếp hàng nữa kia, cảnh tượng hoành tráng quá.

Tôi lon ton chạy lại lớp mình.

Ủi chà, hội con trai lớp tôi nay đẹp trai sáng loáng ấy. Lấy mắt kính đeo, tóc vuốt vuốt keo, quần áo chỉnh tề... và trông có vẻ tối hôm qua đã tắm rửa kỹ cộ kỹ càng. Chắc, đây là dịp vô cùng hoàn hảo để thoát ế à nha.

Lũ con gái thì... thôi khỏi bàn. Áo váy sắc sỡ, sọc xi có, dễ thương có, tomboy chất lừ cũng có... nhìn như tranh nghệ thuật của họa sĩ lập dị vậy.

Vậy còn chưa đủ đô nhé, hãy nhìn sang couple Cải – Cà nữa kia. Mặc đồ đôi luôn, áo phong đen, in mỗi cái áo một nửa trái tim màu hồng phấn, trong nửa trái tim là chữ LO – VE to oành. Xi tai mang đệm chất đánh dấu chủ quyền của Cà Chua, đáng sợ quá.

Trời, khoa trương có thừa ạ.

“Ê, hai đứa đến lâu chưa?”

“Lâu r... Hớ? Khoai, mày...?”

“Tao làm sao kia??”

Cù Cải cũng ngạc nhiên nhìn tôi.

Mất 5s choáng váng, mà cũng chẳng biết sao khi gặp tôi nó lại thấy choáng nữa, nó vỗ vỗ vai tôi ra vẻ thâm sâu.

“Thôi, tao không đòi co chuyện mày ăn cắp ý tưởng của tao...”

Đầu tôi ong ong, ăn cắp ý tưởng gì?? Hôm nay Cà Chua nó ăn phải cái gì thiú rồi, tôi nghi lắm.

Nó đột nhiên ngẩng phát đầu lên, làm tôi giật bắn mình.

“.... Chúc mừng Bảo Bình đã thoát kiếp FA...”

Con này bị điên rồi các bạn ạ, chắc đưa nó vào trại tâm thần thôi.

“Mày bị làm sao thế? Thần kinh hả??”

Nó làm động tác gạt nước mắt.

“Mày còn giả ngu cái gì? Lộ Liễu quá rồi. Ai nhìn Thiên Ân và mày mà chẳng biết.”

Thiên Ân? Tôi quay lại nhìn hấn. Tay chân...4 ừ đủ, vẫn còn tóc và mặt mũi thì vẫn... hăm tãi như thường, có gì bất ổn sao?

Ý khoan, có cái gì đó sai sai... áo khoác gió, quần bò denim, converse trắng....

Cầm tôi suýt rơi xuống đất. ÔI MÁ OI, HẮN DIỆN ĐỒ Y CHANG TÔI.

Thì ra là thế nên Cà Chua và Cù Cải mới choáng đến vậy.

Thì ra là thế nên Cà Chua mới bảo tôi bắt chước ý tưởng của nó.

Thì ra là thế nên nó mới chúc mừng tôi đã thoát kiếp FA.

.....

Nói cách khác, tôi và hấn đang diện đồ đôi.

Trong một khắc đầu óc tôi như được khai sáng.

“Cà Chua, mày phải tin tưởng tao, tao và thằng cha đó không có quan hệ gì hết...”

Nó ôm ngực, nở nụ cười như kiểu vừa gả được đứa con gái đi vậy. Hiện tại hình như nó nghe không thông cái gì cả.

“Không được, tao phải thay ngay bộ đồ này ra...”

Nhưng tất cả đã quá trễ, thầy phụ trách bắt đầu gọi điểm danh rồi.

Tôi lên xe trong trạng thái vô thức. Bảo sao khi tới tập trung đã thấy kỳ, mấy bạn gái lớp khác cứ nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn, làm tôi rùng mình không thôi.

Giờ thì hay rồi, không biết có sống sót qua đêm nay không hay ngày mai báo sẽ đưa tin: một nữ sinh bị bạn bè hãm hại do bị nghi ngờ có quan hệ bất chính với hot boy của trường?

Tôi ủ rũ ngồi xuống sau Cù Cải và Cà Chua, cố gắng làm lơ mấy ánh mắt đang bắn về phía mình.

Bình thường, tôi thường ngồi chung với Cà Chua, còn Cù Cải ngồi dưới. Nay thời thế đã đổi thay, tôi đã thất sủng bị đá xuống làm thứ phi rồi.

“Vui lên nào, đi chơi mà mặt mày cứ buồn như đưa đám thế thì làm sao mà chịu nổi. Cười cái tao xem nào.”

Tôi cố gắng banh mép ra cười...mà như mếu.

“Khiếp quá, đừng cười nữa, mày không cười trông dễ nhìn hơn đây.”

Cái thứ tàn nhẫn này, nó rốt cuộc là yêu quái phương nào vậy???

Thiên Ân vẫn chưa lên xe, tụi con gái để trống chỗ bên cạnh mình mong một cơ hội ngồi cạnh hot boy. Nhân vật chính đang được mong chờ cuối cùng cũng lên xe, hần lướt qua một loạt chỗ trống, sau đó dứt khoát bước đi.

Lũ con gái hồi hộp chờ đợi, rồi miệng từng đưa há hốc khi hắn “hạ tọa” bên cạnh tôi.

Im ắng vô cùng tận, dường như tôi còn nghe được cả tiếng ruồi bay nữa.

Sau đó, tụi lũ con trai lên xe cũng ngạc nhiên không kém.

Mặc đồ đôi lại ngồi cạnh nhau thì chính xác là couple còn gì.

Chờ qua thêm 1 giây nữa, lũ con gái quay lại lườm nguýt tôi – người đang mang danh cướp đi bông hoa quý trong giàn hoa của trường.

Lũ con trai thì... bung lụa, haha các đối thủ nặng ký đang lần lượt có chấu cả thì còn phải lo gì ể nữa.

Amen, tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội. Tôi huych hấn.

“Này, cậu phải nói gì đi chứ? Mọi người đang hiểu lầm đây.”

“Hiểu lầm cái gì?”

Thằng cha này giả ngu hay ngu thiệt vậy?

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tôi gục mặt vào cửa kính xe giả chết. Gần 1 tiếng đồng hồ vừa qua tôi khản tiếng thanh minh mà chẳng đứa nào nghe.

“Chúc mừng Khoai thoát ế nào, mọi người vỗ tay.”

Lũ con trai vỗ tay rần rần.

“Này, không phải như mọi người nghĩ đâu...”

“Ày, nghĩ ngợi cái gì chứ, tất cả đều đập vào mắt hết rồi.”

“Không phải thật mà, tụi này chỉ là bạn bè thôi.”

“Ừ, bạn thôi...”

Tôi thở hắt ra, an tâm rằng tụi nó cuối cùng cũng thông rồi.

“... nhưng mà là bạn tâm giao, hahahaha.”

Lũ con trai tí ta tí tòn trên đầu mặc tôi tức xì khói. Không bỏ cuộc, tôi quay sang phân bua với Cà Chua và Củ Cải hồng tìm đồng minh.

Tôi nắm tay Cà Chua da diết.

“Mày phải tin tao, tao và thằng cha đó hoàn toàn không có gì. Quần áo chỉ là trùng hợp thôi.”

“Aiz, cái gì cũng rõ như ban ngày hết rồi, mày giấu cái gì nữa. Khai đi, phải lòng người ta từ lúc nào? Từ hôm tới nhà người ta ngủ nhờ phải không?”

Thôi dẹp không nhờ vả được tụi bạn thân tí gì cả. Tôi huych hấn cái nữa.

Thiên Ân – người đang đeo headphone và coi đây không phải chuyện của mình – chậm rãi mở mắt.

Hắn nhướn mày nhìn tôi.

“Này, cậu cũng có trách nhiệm trong chuyện này đấy, nói gì đi chứ?”

“Cậu muốn tôi nói gì hả?”

“Chỉ ít cậu cũng phải giải thích rằng tôi không phải bạn gái cậu đi chứ.”

Hắn nhìn tôi khó hiểu.

“Cậu không phải bạn gái thì là bạn trai à?”

Tôi cứng đờ.

Ok, tôi sống trên đời 17 năm trời, đọc kha khá ngôn tình, hoàn thành 5 tiểu thuyết rồi, cũng gặp nhiều soái ca trong ngôn tình có IQ cao ngất ngưỡng còn EQ thì thấp lè tè, lúc ấy tôi còn cười haha bảo làm gì tồn tại người như thế này, còn nghĩ tác giả hư cấu quá.

Hóa ra là có thật, mà còn ngồi chính mình một đống trước mặt tôi nữa.

Thằng cha này hóa ra không phải giả ngu mà là ngu thiệt các bạn ạ.

Đóm lửa cuối cùng của sự hy vọng đã bị thổi tắt một cách nhẫn tâm như vậy đấy.

Bạn hỏi cảm giác của tôi bây giờ là như nào à??? Chính là khóc không ra nước mắt đấy.

Tôi thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc kệ lũ bạn vẫn lớn vồn xung quanh trên đầu.

Mọi chuyện chỉ chấm dứt khi thầy phụ trách yêu cầu lớp trật tự, tôi cũng mới thoát nạn.

Còn 2 tiếng nữa mới tới nơi, tôi cảm giác mình sắp ngủ gục tới nơi nên lôi điện thoại ra cắm headphone nghe nhạc. Nhưng cũng chẳng khá hơn là bao, đầu tôi gật lên gật xuống liên tục, mí mắt cũng chẳng thể nào mở ra được nữa. Cuối cùng, tôi gục lên cửa kính xe ngủ một giấc ngon lành.

Tôi có một tật rất lạ, hễ cứ lên ô tô là tôi lại ngủ say như chết. Cho dù tôi dùng đủ mọi cách nhai kẹo, nghe nhạc, rồi nhéo tay... nhưng chẳng bao giờ thành công. Tôi vẫn cứ ngủ gục mà thôi. Lạ cái là tuy ngủ nhưng gần tới nơi chẳng hiểu sao không cần ai gọi tôi cũng tự dậy.

Đó cũng là lí do vì sao người khác say xe nhưng tôi thì chẳng bao giờ, bởi vì ngủ như chết có biết gì đâu.

Còn vì sao mà tôi lại cố gắng để thức à? Hãy thử nghĩ xem:

Ngày tiếp theo trên trang facebook của bạn trần ngập ảnh của chuyến dã ngoại ngày hôm nay nhưng 90% trong đó lại là ảnh chụp bạn đang ngủ, đã há miệng lại còn chảy dãi, bạn có thể an tâm mà ngủ được không hả?

Nhưng mà - trên đời này lúc nào cũng tồn tại chữ nhưng hết á – tôi lỡ ngủ mất tiêu.

Tôi giật mình tỉnh dậy khi còn 30p nữa mới tới nơi, tự hỏi thế quái nào mà cửa kính xe ô tô bỗng nhiên lại mềm mại một cách lạ thường.

Ặc, đây không phải cửa kính xe ô tô mà là... thằng cha Thiên Ân hả???

Chắc lúc này xe lắc ghê quá nên làm tôi gục luôn trên vai hắn.

Tôi tỉnh táo hẳn, may mắn là lũ bạn cũng đang say giấc cả. Ôn chúa, lũ hổ đói này mà thấy thì loạn mất.

Thiên Ân cũng đang ngủ, hơi thở nhẹ nhàng đều đặn. Đây là lần thứ hai tôi ngắm hắn ngủ rồi nhưng lần này mới có cơ hội ngắm kỹ hơn.

Hai hàng mi rung rung, mí mắt của hắn... quá đáng, còn dài hơn của con gái nữa.

Chân mày dần thoải mái, môi hơi mím lại, sống mũi cao bất bình thường... tuy không muốn nhưng tôi vẫn phải thừa nhận hắn đẹp trai thiệt.

Nhìn hắn, sao tôi lại nghĩ tới công chúa ngủ trong rừng nhỉ? Haha...

Aiz, mà cũng phải nói thêm, tại sao xung quanh tôi lại nhiều trai đẹp thế này?

Cù Cải mang vẻ đẹp tri thức, Bảo An là vẻ đẹp phi giới tính còn Thiên Ân đầy vẻ nam tính dữ dội...

Chắc, điểm chung của tụi này lại là thích bắt nạt tôi.Chắc kiếp trước tôi vừa cứu Trái Đất lại vừa phạm tội tày trời nên trời vừa thương vừa phạt đây.

Tôi gật gù đồng tình với suy nghĩ của mình thì xe cũng dừng lại.

Chào mừng các bạn đã tới khu cắm trại ven hồ! Nhiệt độ ngày hôm nay là 23oC, không quá lạnh để đốt lửa trại và tham gia các hoạt động ngoại khóa.

“Tôi nói rồi, các em mau chóng xuống xe nào.”

Lần lượt từng người xuống xe, ai ai cũng hào hứng.

14 căn nhà gỗ xếp quanh hai bên hồ, cuối dãy là nhà tắm tiện nghi, phía xa xa là cảnh núi non hùng vĩ. Quá tuyệt vời, tự dưng tôi yêu trường tôi quá đi mất, yêu cả thầy hiệu trưởng đầu hói bóng loáng nữa. Hạnh phúc quá đi mất!

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tất cả mọi người lục đục xuống xe. Tôi và Thiên Ân đi xuống sau cùng. Bởi vì hắn đi trước tôi nên tôi có thể nhìn thấy vai hắn và... cả dòng suối nhỏ vắt qua vai hắn nữa.

Tôi giật mình.

Bảo Bình ơi Bảo Bình, mày làm sao lại có thể làm ra cái chuyện bựa như thế hả? Làm sao mày có thể vừa mượn vai người ta ngủ lại còn chảy dãi ra áo người ta thế kia? Mày có biết một bộ quần áo của tên thiếu gia sống trên nhung trên lụa kia có thể lên tới vài trăm đô không?

Trời ơi, nếu đúng quần áo của hắn tính bằng tiền đô thật thì bán cả nhà tôi đi cũng chưa chắc đền nổi, chẳng lẽ từ đây về sau cả nhà tôi sẽ phải sống ở ngoài đường ư? Rồi mùa đông tới, bốn người một nhà chúng tôi sẽ chết rét, chết đói ngoài đường sao?

Không được, tôi không thể để chuyện này xảy ra được. Phải lập tức sửa sai ngay.

Không nghĩ ngợi gì nữa hết, tôi lao vèo theo hắn, rút khăn tay ra lau sạch nước dãi trên vai hắn.

Hắn chụp lấy tay tôi, nhăn mặt hỏi.

“Cậu làm cái gì thế?”

Tôi giấu vội cái khăn giấy ra đằng sau.

“Không có gì. Không có hết.”

Hắn nhìn tôi như đưa ngọc rồi quay đi.

Chờ hắn đi khuất rồi tôi mới dám thở hắt ra một hơi. Hà hà, ta đã thoát... tên ngốc kia còn lâu mới phát hiện ra...

“Ồ... Tình như cái bình luôn...”

Đằng sau tôi là hơn 38 đầu người từ nãy giờ im lặng xem phim tình cảm.

Đậu Phụ và Cà Rốt – hai thành viên của lớp – đại diện tiên phong lên cover lại đoạn tình cảm của tôi và Thiên Ân.

Đậu Phụ đặt tay lên vai Cà Rốt.

“Có mệt không?”

Cà Rốt chụp tay nó, cười cười.

“Có em bên cạnh thì mệt làm sao được.”

Đậu Phụ cảm động, mắt bắn ra trái tim.

“Em yêu anh, Thiên Ân.”

“Anh cũng yêu em, Bảo Bình.”

Rồi tụi nó phá lên cười như chưa bao giờ được cười, tưởng chừng như đứt cái tụi nó lăn đùng ra chết luôn ấy.

Tôi nhìn chăm chăm tụi nó 3 giây rồi hạ căng suất cho mỗi đứa một cái. Có tin tao nấu sốt vang chúng mày luôn không???

Nhìn chúng nó ôm mộng nhảy tung tung, ha, thật hả hê cõi lòng.

“Nào, tập trung lại nghe tôi phổ biến quy định trại đây. Nữ bên trái, nam bên phải... nào mấy anh đang ôm ấp nhau kia... Phải, các anh đấy, ôm ấp hôn hít để sau nhé, đang có rất nhiều F.A xung quanh đây và sẵn sàng choảng hai anh luôn đấy...”

Cả bọn cười phá lên.

“Tôi muốn tất cả tai, mắt của các bạn tập trung vào tôi bởi vì tôi chỉ nói một lần thôi và nếu vi phạm những điều sau sẽ bị đuổi thẳng cổ về nhà. Thứ nhất, đề phòng củi lửa, một ngọn lửa nhỏ sẽ đốt cháy cả một khu rừng, nên tôi đề nghị các em không được đùa với lửa khi không có sự giám sát. Thứ hai, nếu không biết bơi và không muốn chết còng thì đừng bèn mảng lại gần cái hồ. Thứ ba, không vứt rác bừa bãi làm ô nhiễm nguồn nước cũng như khu rừng... Tất cả đã nghe rõ chưa???”

“DẠ, RỒ.”

“Bây giờ các bạn có thể về nghỉ ngơi, đúng 1h tôi muốn các bạn có mặt ở đây ăn trưa sau đó khởi động chương trình ngoại khóa mùa đông của chúng ta. Sau cùng, chuyện quan trọng phải nói ba lần, HÃY TẬN HƯỞNG!!! HÃY TẬN HƯỞNG!!! HÃY TẬN HƯỞNG THÔI!!!!!!”

“YEAHHHHH!!!!”

Đám học sinh lũ lượt chạy vào. Tuổi trẻ hỗn loạn, ồn ào nhưng đầy sức sống xua tan không khí ảm đạm xung quanh. Mấy bác đầu bếp đang xếp đồ cũng dừng lại, khẽ cảm thán: “Haiz, đúng là tuổi trẻ...”

Trại của chúng tôi là một dãy gồm 14 nhà gỗ nhỏ xếp quanh hồ, đồng nghĩa với 7 lớp mỗi lớp được hai căn, nữ một căn, nam một căn, tha hồ lăn lộn.

Khi chúng tôi cất hết đồ đạc lên gác xếp cũng như sắp xếp chỗ ngủ từ tể thì cũng đến giờ ăn trưa. Tiếng còi tập trung vang lên dồn dập, tôi xách hộp cơm được em trai yêu dấu làm cho, kéo theo cả Cà Chua chạy ra ngoài.

Ăn trưa là thời gian vui vẻ, vui vẻ nhất. Chúng tôi chia ra thành từng nhóm nhỏ, chia sẻ đồ ăn và buôn chuyện xuyên lục địa.

“Ta da, cơm hộp hăng Bảo Bình đây....”

Cà Chua xúc một thìa lớn cơm chiên còn Củ Cải gấp một miếng trứng cuộn, cho vào miệng.

“OA, đúng là Bảo An có khác, tay nghề quá đỉnh... Phải không, Củ Cải???”

“Ừ ời, miếng trứng tan luôn trong miệng nè... y như đầu bếp nhà hàng vậy đó...”

Tôi cảm nín. Đúng là không thể nào lừa được cái lũ khôn lỏi này mà.

“Tôi lướt tụi tao, nhìn này nhìn này... Hộp cơm couple...”

Cạn lời. 500 anh em FA đâu, mau cầm dùi đục vào mặt tụi nó dìm tụi, tụi sống hết nổi với chúng nó rồi.

Tôi đảo mắt nhìn phong cảnh, vừa tránh được mắt và tâm hồn độc thân kiêu hãnh bị tổn thương vừa bồi dưỡng tâm hồn nghệ thuật.

Ngó nghiêng một hồi, cái bóng hình quen thuộc kia đập vào mắt tôi đánh bốp.

Ừ, còn ai vào đây nữa, thằng cha Thiên Ân kia. Mà không hiểu sao bất cứ lúc nào hắn cũng xuất hiện trong tầm ngắm của tôi hết ả.

Hắn đang ngồi ăn một mình ở đằng kia. Cũng phải hắn mới tới lớp, đâu có thân thiết với ai đâu... Tội nghiệp quá....

“Này, cậu có muốn ngồi cùng tụi này không?? ”

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn.

“Ăn một mình buồn lắm đó, qua đây đi.”

Không đợi hắn phản ứng, tôi tay cầm hộp cơm của hắn, tay kia kéo tay hắn phăm phăm đi. Không hiểu lúc đó tôi lấy đâu ra sức lực mà kéo một tên cao hơn mình một cả cái đầu đi theo mình vậy nữa.

“Ngồi đây, ngồi đây...”

“Ừm, vậy xin phép.”

“Cái gì mà xin phép, khủng quá... Oa, đây là bác Vân chuẩn bị cho cậu sao? ”

Tôi vươn tay gấp một miếng trứng cho vào miệng.

“Đúng hương vị này rồi, trời ơi bác Vân nấu ăn là số dzách luôn đó... Tụi bây mau thử xem, ngon hảo hạng luôn đó...”

Cà Chua và Củ Cải cắn miếng gà, rồi mở to mắt nhìn nhau.

“Ngon phải không?”

Chúng nó gật đầu như giả vờ. Hay lắm, được cả đôi, mai mốt chúng nó mà lấy nhau, đẻ thêm mấy đứa nhóc giống hai đứa nó nữa, chắc ăn tan cửa nát nhà mất.

“Phi... hahaha...”

Tôi gạt mình. Gì đây? Hot boy của chúng ta vừa cười à? Không phải nụ cười nhếch mép lạnh lùng, không phải cười khinh bỉ... Là một nụ cười vui vẻ thật sự??

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hắn cười một nụ cười thực sự sau khi gặp lại hắn.

Tôi nhéo nhéo má hắn, không ngừng cảm thán, mẹ ơi, da hắn mềm quá.

“Cười đẹp vậy thì phải cười thường xuyên hơn à... Lúc nào cũng u ám khiến tôi phát sợ.”

Tôi cười cười, cái này cho vào truyện cũng hết xảy à.

“Mau ăn đi nào, đói quá trời hà. Cà Chua, cơm chiên trứng tới này, mau há miệng...”

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tôi mừng vì cuối cùng hắn cũng tươi tỉnh lên một chút, hơn nữa tôi cũng muốn thấy hắn cười nữa, hắn cười đẹp ghê á.

“Làm gì mà ngăn ra thế?? Dọn dẹp đi kia.” – Cà Chua huyếch tôi đau điếng.

“Hay thấy người ta cười một cái mà xao hết cả xuyên lên rồi?? Phải không?? Phải không???”

Tôi dẹp cái bản mặt gian manh của nó qua một bên.

“Cút ra, trẫm không muốn người hầu hạ trẫm. Cái thái tử phi, trẫm muốn nàng”

“Cái con điên, có tin tao vật lông mày không hả??”

Tôi nhắc trước cho mấy bạn mà có ý đồ gì với Củ Cải, kể có tốt hay chỉ là trêu chọc thì trước hết phải quan sát kỹ thật kỹ xung quanh, xem Cà Chua nó

nấp ở đâu và nó có cầm dao hay không nhé. Mà tôi khuyên chân thành tốt nhất đừng có đùa với lửa, đáng sợ lắm!!!

Trong mắt tôi, Cà Chua nó được liệt vào danh sách cực kỳ nguy hiểm, tức là loại có rào gai sắt xung quanh và gắn biển Danger ở khắp xung quanh ấy. Sao? Bạn cần bằng chứng à?

Ok, tôi chính là bằng chứng sống đây. 16 tuổi, nó hốt hết 80 cuốn Conan, nắm lòng những cách giết người. 17 tuổi, bạn bè đang đắm chìm trong ngôn tình thì nó nghiền ngẫm mấy cuốn trinh thám tới mức nát bươm, điển hình như: Mười tội ác, đề thi đẫm máu,... mấy cuốn phải thật kinh dị, giết người chém nhau loạn xạ ngẫu mới đúng gu của nó. Còn nữa, hè nào tôi cũng phải sống chết ngăn cản nó qua nhà tôi ngủ kè. Biết sao không? Nửa đêm, nó đòi mở phim kinh dị xem, không tính những bình luận kiểu “Phim này dở,nhìn không thật” thì nó còn cười ha hả, vỗ đùi đen đét trong khi tôi thì lạnh hết cả người, đến nỗi đi vệ sinh còn không dám đi.

Túm quần lại mà nói, nếu bạn làm phật ý nó thì tốt nhất quỳ xuống ôm lấy chân nó xin tha thứ liền, ngay và luôn đi.

Còn vì sao mà tôi sống được với nó hả? Đơn giản lắm, tôi có Củ Cải làm kim bài miễn tử, hehe.

“Các bạn đã dọn xong chưa?”

Tiếng thầy phụ trách vang lên sang sảng.

“Dạ, rồi.”

“Tốt lắm, ngay bây giờ tôi sẽ cho triển khai hoạt động ngày hôm nay...”

Thầy phụ trách bảo chúng tôi bắt thăm tạo nhóm, một nhóm gồm 7 người. Tôi nhóm 4, Cà Chua và Củ Cải nhóm 6. Chắc, đến ông trời cũng tác hợp cho chúng nó nữa.

“... Nhóm 4, cho tôi thấy cánh tay của bạn...”

Tôi ngó tìm đồng đội và suýt sặc nước bọt, nhóm 4 có 6 nam và 1 nữ, đồng nghĩa với việc tôi là đứa con gái duy nhất trong nhóm. Đã thế, trời đánh thánh vật như nào cái thằng nhãi Thiên Ân lại cũng chung nhóm với tôi nữa chứ.

“Đây là nhiệm vụ của các em.”

Thầy phụ trách chia tờ giấy cho tôi. Trách nhiệm của chúng tôi là truyền và giữ lửa cho trại, tức là lấy gỗ, đảm bảo đủ gỗ để lửa trại không bị tắt. Mà từ nhà kho để gỗ về trại thì mất những 30p đi bộ.

Thầy phụ trách còn nháy mắt với tôi.

“Nhớ chăm sóc bạn gái “mì chính cánh” của nhóm nhé.”

Khi gió!

.....

“Cạch...”

Một khúc gỗ trên tay tôi rơi xuống.

Tôi chặt vật ôm 7 thanh còn lại vào lòng, cố không để bị rơi. Nặng quá, đỡ khúc này thì khúc kia lại ngấp nghé chuẩn bị rơi, mấy tên con trai lại phăm phăm đi về phía trước. Tôi khều khúc gỗ, khom người xuống định nhặt.

“Lạch cạch...”

Mấy khúc còn lại cùng rơi luôn, một khúc còn rơi vào chân tôi đau điếng. Tôi ngồi phịch xuống ôm chân, đau thấu xương.

Nghe động, lũ con trai quay lại.

“Sao thế?”

“Có vác được không đó?”

.....

Tôi cười gượng.

“Không sao, mọi người cứ đi trước đi, tớ đuổi theo liền.”

Đằng nào cũng là lượt đi cuối rồi, tôi cũng không muốn làm phiền họ.

Thế nên họ bỏ về trại trước.

Tôi khó nhọc xách mấy khúc gỗ lên, đi về trại như một con ốc sên.

Được một đoạn mấy khúc gỗ lại rơi xuống. Tôi tức tưởi đập đập mấy khúc gỗ.

“Cho mày rơi vào chân bà này...”

Đáng lẽ mày nên nhờ bọn con trai xách dùm 1, 2 khúc, Bảo Bình ngu ngốc.

“Không vác được thì nói là không vác được, việc quái gì mà cậu phải chịu đựng một mình như thế hả? ”

Tôi ngược lên. Ồ, là Thiên Ân. Trông hán có vẻ tức giận, bị mất đồ sao?

“Ngu ngốc...”

Tôi ngơ ngác nhìn hán xách mấy khúc gỗ lên, một cách nhẹ nhàng. Thế mà lúc này tôi đã phải chật vật biết bao.

“Nhanh chân lên.”

Tôi “A” một tiếng, cuống cuống chạy theo hán.

Hán để gỗ vào một góc rồi kéo tôi vào một góc.

“Chờ tôi.”

Rồi hán chạy mất dạng. Thế mà tôi cũng ngoan ngoãn ngồi im như cún vậy.

Sau đó hán quay lại, xách theo một hộp cứu thương nhỏ. Khi tôi còn chưa hiểu hán định làm gì thì hán đã vén quần tôi lên quá đầu gối.

“A, nè nè...”

“Ngồi im cho tôi.”

Vết thương hồi nãy bị thanh gỗ gây ra đã thâm tím, hơi tróc da nên tạo thành vết máu nhỏ.

“Đồ bõm. Xách có mấy thanh gỗ cũng làm mình bị thương.”

Thảo nào từ lúc nãy hán cứ nhìn chăm chăm vào chân tôi. Tôi còn tưởng hán biến thái thích nhìn chân con gái nhà lành.

Một tay hán nâng chân tôi, đặt lên chân hán, tay kia cầm bông y tế nhẹ nhàng xoa. Mặt tôi nóng bừng vì xấu hổ.

“Không cần đâu, để tôi tự làm.”

Tôi giả đánh đập như cá thiếu nước.

“Ngồi im.”

Hán từ tốn xoa thuốc vào chân tôi, nhẹ nhàng cẩn thận. Tôi chăm chú nhìn hán bôi thuốc. Cả hai đều không lên tiếng khiến không khí càng thêm ngột ngạt.

“Xong rồi.”

“C....”

Tôi còn chưa thốt ra được tiếng cảm ơn thế mà hán đã bỏ đi một mạch. Thiệt cái tình.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Tôi nhắc chân trái đứng đưa, miệng vu vơ khẽ hát một bản hit của Big Bang vừa ngắm mấy cành cây bị quạt gãy đang “giãy giụa” trong gió. Tuy tôi không thích bị lạnh, nhưng cũng không ghét, đôi khi cảm giác khí lạnh tràn vào phổi lại khiến tôi thấy sáng khoái.

Vết thương bị gỗ “hùn” ở chân đã tím đen lại nhưng không còn đau cho lắm. Ít ra cũng không quá ảnh hưởng đến việc tận hưởng kỳ nghỉ. Công việc của nhóm tôi kết thúc sớm hơn các nhóm khác nên tôi tranh thủ thời gian lùi vào một góc, thành thói một mình.

Lại một cơn gió lạnh thổi qua, tôi nhắm tịt mắt tận hưởng cảm giác tóc xoa xoa trên mặt mũi. Ngứa ngứa nhưng tôi thích cảm giác này vô cùng. Tôi đưa tay vuốt tóc về vị trí cũ, mà tôi biết chắc giờ nó cũng rối bù như tổ quạ.

“Hắt xì...”

Đây là hậu quả của việc tận hưởng gió lạnh quá đà. Okay, tôi nên vào trong trước khi bản thân có dấu hiệu cảm cúm. Tôi xoa xoa hai má, chỉnh lại khăn len rồi đứng lên đi về trại.

Mùi cà ri gà thoang thoảng trong gió tự nhiên lại khiến người ta cảm thấy ấm áp.

“Khoai, mau qua đây giúp dọn bàn một tay coi...”

Đậu Phụ vẫy tôi, mặt bắt mắt đến sợ.

“Đây, xếp bát đĩa ra dùm tao. Đang thiếu nhân lực mà cứ lẩn đi chơi.”

Tôi đang định xách rổ bát đĩa to đứng lên thì tên Thiên Ân đã nhanh tay hơn.

“Đề tôi xách, cậu xếp bát đi. Hai người làm cho nhanh.”

“À, ờ...”

Đúng là hai người làm thì hiệu suất làm việc tốt hơn hẳn. Mọi việc đâu vào đấy trong nháy mắt.

Tôi quay sang tính cảm ơn hẳn một tiếng... ai ngờ thằng cha này đã phi thân đi chỗ khác luôn rồi.

Bộ tôi là quỷ hay sao mà tránh tôi như tránh tà vậy.

.....
“Này Cà Chua, ăn xong đi tắm đi. Người hôi quá.”

“Ờ, tao cũng khó chịu ghê.”

Ở giữa nhà tắm là một cái bồn nước nóng lớn, trời lạnh như thế này mà ngâm mình thì đúng là hết xẩy.

Ăn uống xong xuôi, đám con gái kéo nhau đi tắm. Để tránh trường hợp nhà tắm bị quá tải, năm ngoái thầy hiệu trưởng đã cho xây lại nhà tắm, mỗi lớp được sử dụng một gian, chỉ giữ nguyên bồn tắm lớn.

Tôi dội nước nóng, khẽ thở ra một tiếng sáng khoái. Tôi đã chờ giây phút này lâu lắm rồi.

Bạn lớp phó xinh đẹp chọc tôi.

“Nè, nè, Bảo Bình và Thiên Ân quen nhau lâu chưa vậy?”

Một câu hỏi đặt ra và khiến tất cả mọi người im phăng phắc, phòng tắm lặng đến nỗi có thể nghe được cả tiếng kim rơi vậy.

Tôi cảm giác được có một áp lực vô hình sắp đè tôi chết dí, giống như bóng đè vậy.

“À, tụi này chỉ là bạn thôi...”

Nắm “xì” một tiếng, mặt như vừa đánh rơi mất cục vàng vậy, rõ hẳn học.

“Có trời mới tin lời cậu. Bạn bè? Hừ, bạn bè mà mặc đồ đôi cơ đấy, lại còn túm tụm ăn trưa cơ đấy...”

Tôi á khẩu và... sốc văn hóa. Có luật pháp nào cấm bạn bè không được mặc đồ đôi hả? Không được ăn trưa cùng nhau hả?

Tôi đảo mắt một vòng, cười cười trả lời lớp phó.

“Chỉ là bạn bè bình thường thôi à, lớp phó đừng nghĩ linh tinh.”

“Vậy sao? Tiếc ghê, hai người đẹp đôi thế cơ mà...”

“Hehe... thật à?? Tiếc quá, của quý như vậy làm sao đến tay tớ dùng được...”

Tôi vừa dứt lời cả đám con gái đồng loạt gật gù, ra chiều có vẻ đúng.

Tất nhiên, làm sao mà đúng được. Ta đây ngũ quan đầy đủ, không quá cao không quá thấp, nhân phẩm quá tuyệt vời, có mà tên quái thai đó tu cả ngàn năm cũng không lọt được vào mắt xanh của bọn cung nhé, hừ.

Tôi liếc thấy Năm vùng vằng gọi đầu.

“Hừ, đầu gọi dôm, sao không ra tí bọt nào vậy?”

“À, ừm... Năm, đây là dầu xả mà... kia mới là dầu gội kia...”

Cô nàng giận tới đỏ mặt, cái kính gọi lại rồi nhanh chóng thay đồ về phòng. Lúc ra tới cửa còn bị trượt vồ ếch, làm cả bọn cười tét cả miệng.

.....

Tắm xong, bọn tôi tập trung lại bên đồng lửa trại.

Tôi hươ hươ tay trên đồng lửa một cách sung sướng. “Ấm quá.”

“Chúng mày ơi, mấy cô ở nhà bếp cho này...”

“WOW...”

Tôi nghiêng người nhìn theo, trên tay cậu ta là hai bịch marshmallow còn dưới chân là một bì tỏi khoai lang.

Mấy đứa học sinh hứng chí lao như con thiêu thân, tranh nhau làm náo nhiệt cả một góc rừng.

“Tao lấy củ này...”

“Tao xí củ kia...”

“Cái này của tao...”

“Ê, Ê, đừng có giành...”

.....

Thiên Ân tự nhiên ngồi xuống cạnh tôi, chia ra hai củ khoai.

“Ừa, cậu tép được lúc nào đấy?”

“Lúc này, khi mọi người chưa để ý.”

“Hay dữ thần.”

Cuối cùng, cái đám lộn xộn kia cũng chịu ngồi xuống, vây lấy đồng lửa trại. Tôi vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ra hiệu cho Cà Chua và Củ Cải cùng ngồi.

Một cậu bạn chạy vào trại lấy ra cây đàn ghi ta. Tất cả im lặng trả lại khu rừng sự yên ắng vốn có, chỉ còn tiếng ghi ta và tiếng hát trầm ấm hòa quyện trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

“Nào, đã tới giờ đi ngủ. Ai ở trại nào về trại này, tôi không muốn phát hiện ra cậu nào ben mảng tới gần trại nữ đâu nhé.”

“Vâng.”

Mặt đứa nào cũng có vẻ ngoan ngoãn, dạ vâng nhưng ai mà chẳng biết.... cuộc vui bây giờ mới bắt đầu.

Cà Chua thả người nằm phịch lên cái túi ngủ, thoát húng chí lẫn lộn vòng vòng. Tôi lặng lẽ lau mồ hôi, ai nhìn vào lại còn tưởng nó tâm thần đến nơi rồi ấy.

Lăn chán chê, nó đang rộng hai tay hai chân, chân gác lên túi ngủ của tôi thở phì phò. Thiệt cái tình, con gái con đũa vô duyên hết sức.

Xong nghĩ tới gì đó, nó lại giãy đành đạch lên. Tôi muốn nhét cho nó một mồm thuốc an thần quá, không... tốt nhất là ném nó vào đĩa bay, trả về hành tinh mẹ phòng trừ trường hợp nó gây hại cho Trái Đất.

“AAA... đây là lần đầu tiên tao và Củ Cải đi chơi riêng hai người.”

“Cho tao xin, đi với cả khối chứ có phải riêng hai đứa đâu.”

“Lần đầu tiên chúng tao đi chơi xa....”

Tôi ngắt lời nó

“Thế năm ngoái đi dã ngoại mày không đi à?”

“... Sau - khi - yêu.”

Nó liếc xéo tôi. E hèm, có nghĩa là “Mày thích xét nét tao không?” Tôi lau mồ hôi tập hai.

“Yay, kỷ niệm ngày đầu tiên chúng mày đi chơi xa... vỗ tay nào...”

“Ừ ừ, thế mới là bạn tốt chứ... Đắp mặt nạ nào.”

“Trời lạnh lắm.”

Hơn nữa tôi cũng ghét cảm giác có cái gì đó nhột nhột trên mặt, nhột nhột sao sao ấy.

“Đắp vào.”

Nó cương quyết dính miếng mặt nạ vào mặt tôi, cảm giác lạnh lạnh trên mặt khiến tôi rùng mình. Mùi dâu thoang thoảng làm tôi dễ chịu hẳn.

“Khoai, Cà Chua, qua đây làm ván đi...”

“Chơi luôn, đứa nào thua thì uống nước nha.”

Tôi xắn ống tay áo, vô cùng khi thế cầm bộ bài, trộn bài một cách chuyên nghiệp nhất... Hùng hổ là thế nhưng chơi được 5 ván, tôi đã uống tới 3 cốc nước.

Cà Chua đẩy tôi qua một bên. “Mày chơi dở quá, tránh qua.”

Thực ra, tôi chơi không được giỏi cho lắm nếu không muốn nói là vô cùng tệ.

Thực ra, Cà Chua mới là đứa chơi đỉnh nhất hội... Đấy, vừa vào mà nó đã nhát rồi.

Nó vuốt đầu tôi. Như tôi là con Xu Xu nhà nó vậy.

Và... Xu Xu là con cún nhỏ nhà nó.

Tôi chán nản mở laptop viết viết lách lách.

“Trại này còn chưa tắt đèn sao??”

Tiếng của thầy phụ trách. Tôi giật mình gấp laptop, mấy đứa đang đánh bài gom đồ nghề ném vào trong góc, chui hết vào túi ngủ rồi tắt điện cái rụp. Hết hồn, thầy mà bắt được thì toi com.

Tối khi ánh đèn pin và tiếng bước chân khuất dần thì tôi cũng lơ mơ chìm vào giấc ngủ.

“Cà Chua, ngủ ngon.”

“Ừm, ngủ ngon.”

.....

Nửa đêm, tôi bị con buồn tiểu làm tỉnh giấc. Tôi bật điện thoại, đã 4h sáng rồi cơ à. Tôi khoác cái áo phao to sụ, choàng thêm khăn rồi rón rén đi ra

ngoài.

Lúc tôi đi vệ sinh xong, định quay về trại thì... đột nhiên lại thấy có một hình bóng thấp thoáng gần hàng rào. Mới đầu tôi còn nghĩ tôi nhìn nhầm nhưng cho dù tôi có dụi mắt cả chục lần thì cái bóng đó vẫn chình ịch một chỗ ở đó.

Tôi run bắn người. Là ma? Hay trộm?

Tôi lấy hết can đảm của nửa đời còn lại lò dò lại gần nó. Càng lại gần thì cái bóng ấy càng rõ, tôi thở ra một hơi, on trời không phải ma.

Sau đó cả người tôi lại căng cứng, thế chắc là trộm rồi. Tôi nhặt một khúc gỗ, chỉ cần có nguy hiểm thì lập tức phang liền.

Tôi lò dò đi lại gần, lạ nữa càng lại gần thì càng thấy cái bóng ấy quen quen. Thôi mặc kệ, tôi vung gậy định đánh cho hắn một cái thật mạnh rồi đi gọi thầy phụ trách tới.

“Bụp”

Hông, hấn đỡ được cái gậy rồi. Tôi hoảng hồn, xoay người định chạy thì người đằng sau đã ôm chặt lấy tôi, bịt miệng tôi lại.

Tôi định hét lên kêu cứu nhưng tiếng phát ra chỉ là mấy tiếng ú ớ.

Bớ người ta, bớ người ta, có trộm...

Tôi vùng vẫy mà không làm sao thoát ra được khỏi cái gọng kiềm này.

“Yên nào, là tôi... Thiên Ân đây.”

Hả? Thiên Ân? Tôi ngừng hét, ngừng vùng vẫy.

Hắn buông tôi ra, nhưng chân tôi gần như nhũn ra thành nước rồi, lão đảo không đứng vững theo phản xạ liền ôm lấy hắn., hắn ôm lấy eo tôi vì sợ tôi ngã

Tôi và hắn cùng mờ to mắt nhìn nhau. Và trời đang hừng sáng dần sau lưng chúng tôi. Chắc ai cũng nghĩ thật lãng mạn.

Lãng mạn cái con khi khô, tôi đang sợ muốn chết đây. Tôi buông hắn ra, đánh liên tiếp vào người hắn.

“Tên điên này, cậu bị thần kinh hả, mới sáng sớm cậu ra đây đứng làm cái quái gì? Cậu dọa chết tôi rồi... Trời ơi, tôi còn tưởng tôi chết đến nơi rồi cơ, đồ quá đáng cậu đứng đây sao không lên tiếng hả? Ôi mẹ ơi... đau tim chết mất...”

“...”

“Cậu còn không thêm xin lỗi tôi?... bla... bla...bla...”

Thực ra đến bây giờ tôi còn không nhớ lúc đó tôi đã mắng hắn những gì nữa. Vì lúc đó hắn đột nhiên hôn lên trán tôi...

Mắt tôi mở to như hai quả trứng gà, quên luôn là mình định nói gì. Ôi mẹ ơi, cái tình huống gì kỳ cục vậy nè??

“Bình tĩnh chưa?”

“Ờ ừ...”

“Tốt, nhìn kia.”

Tôi mơ màng nhìn theo hướng hắn chỉ.

Xung quanh bắt đầu sáng lờ mờ, phía chân trời tối đen lúc nãy dần chuyển thành màu trắng sữa, lớp sương của màn đêm mờ dần thay vào đó là những tia sáng len lỏi qua các tán cây

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Tôi chống cằm ngẩn ngơ ngắm bình minh.

“Đẹp ghê. Cậu dậy sớm để ngắm bình minh hả??”

“Không hẳn. Tôi không ngủ được”

Tôi che miệng cười. Đột nhiên lại muốn trêu cậu ta một chút.

“Mới đi có một ngày mà đã nhớ nhà rồi hả??”

Hắn giơ tay trước mặt tôi, trước khi tôi còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã búng cái chách vào trán tôi.

“Á... đồ điên này.”

Tôi ôm cái trán đau đốn, lùa theo hắn nhưng không kịp. Bạn biết đấy, một bước đi bình thường của hắn đã bằng hai, ba bước của tôi rồi huống chi hắn còn đang chạy nữa.

Tôi cúi và mệt, ngồi dưới gốc cây thở phì phò như bà già. Hắn thấy tôi không đuổi theo nữa thì cũng dừng lại, mon men lại ngồi cạnh tôi. Mắt tôi lóe sáng, thừa dịp hắn không để ý đánh “bang” vào lưng hắn, nhìn hắn ôm lưng nhảy nhót mà lòng tôi hả hê biết bao.

“Đáng đời.”

Tôi lè lưỡi làm mặt mèo với hắn. Hắn thờ dài, lại ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi mới để ý trên chân hắn có một vết sẹo lớn... giống như vết răng vậy bèn hiếu kỳ hỏi.

“Ý chân cậu bị sao thế?”

Hắn chỉ chỉ vết thương.

“Này hả? Chó cắn.”

“Lâu chưa? Ăn ở thế nào mà chó nó ngoạm cho vậy?”

Hắn nghiêm mặt nhìn tôi làm tôi cứ tưởng hắn tức tôi lắm chuyện kia, sau đó mặt hắn buồn buồn.

“Cậu không nhớ gì à?”

“...”

“Do cậu đấy.”

“Hả..?”

Khoan đã nào, tôi gõ gõ cái đầu cổ nhớ lại chút ký ức của tuổi thơ dữ dội. Có lẽ nó có tác dụng thật bởi vì những kỷ niệm thời trẻ trâu như chiếc boomerang đang quay ngược trở lại và hiện lên trong tâm trí tôi đây.

Khi đó tôi mới 3 tuổi rưỡi, tất nhiên thằng nhãi này cũng mới có 3 tuổi rưỡi mà thôi. Hôm ấy Củ Cải phải về quê thăm bà nên chẳng có chiến hữu nào chơi cùng nên tôi buồn ra mặt. Tôi ngồi ngoẹo cổ ở bậc thềm trước cửa nhà, chán nản nhìn nắng trải thành dải vàng ươm trên mặt đất, miệng thờ dài nãy nê. Đúng lúc ấy, có một thằng nhóc tròn tròn, trắng trắng ngó nghiêng trước cổng nhà tôi, mặt nó rụt rè thấy lạ.

Tôi đứng dậy, hai tay chống hông, quát to.

“Mày là đứa nào? Thập thò cái gì đấy?”

Thằng nhóc ấy núp vào một góc chỉ ló ra đôi mắt to sợ sệt.

“Tớ... Tớ...”

Tôi chạy lại giật mạnh cái cửa cổng, khiến nó mở tung.

“Đàn ông con trai mà ăn nói lấp ba lấp bắp, nói rành mạch ra xem nào....”

“Mẹ tớ bảo mang cái này sang cho cậu.”

Thằng nhóc giơ cái túi bóng trước mặt tôi, mặt còn không dám ngẩng lên.

Tôi thờ dài, dậy thì thành công nên tính cách cũng thay đổi chẳng? Hồi đó dễ thương bao nhiêu bây giờ đáng ghét bấy nhiêu vậy.

Quay lại câu chuyện lúc này, tôi nhìn cái túi bóng đến mê mẩn cả người. Oa, là bim bim, sữa chua rồi kẹo mút nữa...

Thằng nhóc thấy tôi không nhúc nhích nên cúi luôn cái túi đồ ăn vào tay tôi, toan chạy về. Tôi bưng tỉnh, nhanh nhẹn túm lấy tay nó kéo lại.

“Ê, ai làm gì mà chạy? Ở lại ăn cùng luôn này. Mẹ tui bảo ăn một mình là xấu lắm đó.”

Thế là tôi và nó ngồi ở bậc thềm măm măm sữa chua với bím bím.

“Này, đảng đó tên là gì vậy? Sao giờ tui mới thấy ta?”

“Tớ tên Thiên Ân. Mới chuyển tới đây 1 tuần.”

“À, thảo nào. Sao không ra ngoài này chơi với tụi này? Ở trong nhà buồn muốn chết hà.”

Thấy thằng nhóc măm măm ngón tay bối rối nên tôi đột nhiên lại muốn trêu nó ghê.

“Họ bảo tớ béo nên không cho tớ chơi cùng.”

Tôi tròn mắt nhìn nó hồi lâu.

“Không cần chơi với tụi nó nữa, cậu có tui là đủ rồi. Nhìn cậu tội nghiệp quá nên tôi thu nhận cậu làm đàn em của tôi, mai mốt có đũa nào bắt nạt thì cứ mách tôi hiểu chưa?”

Hai mắt thằng bé sáng lên. “Được.”

Tôi xoa đầu nó. “Ngoan lắm. Nhưng cậu phải vượt qua thử thách chứng minh lòng can đảm mới được làm đệ tử chính thức.”

“Thử thách chứng minh lòng can đảm?”

Tôi mạnh gật đầu, chui vào chỗ giấu bí mật lấy ra vũ khí của mình.

“Đi theo tôi nào.”

Đầu ngõ tư là nhà ông Tám có một con chó to khiến bọn trẻ xung quanh sợ khiếp vía. Tôi chỉ chỉ vào con chó đang ngủ gần cổng.

“Đánh bại nó là cậu đã trở thành đệ tử chính thức của tôi rồi.”

“Nhưng làm sao tớ đánh bại được nó đây?”

Tôi đưa vũ khí của tôi cho hắn, xin lưu ý vũ khí chỉ là cái gậy thôi nhé mọi người.

“Dùng cái này đi, mai kia cậu trở thành đệ tử chính thức của tôi, tôi sẽ luyện cho cậu một cái.”

Hắn run run cầm lấy cái gậy, bắn khoăn tới lui, hết nhìn tôi lại nhìn con chó. Cuối cùng hắn gật đầu quyết tâm mãnh liệt, cầm cái gậy đánh cái bốp vào đầu con chó. Con chó bị đau liền tỉnh giấc, nhìn thấy chúng tôi nó gào to ầm ĩ.

Hắn lo lắng hỏi tôi: “Làm sao đây? Nhỡ nó xông chuồng thì sao?”

Tôi liếc thấy con chó không bị xích và cửa cổng nhà ông Tám cũng không khóa là biết nguy hiểm cận kề, lập tức hét lớn: “Chạy mau...”

Rồi túm tay hắn chạy một mạch, đáng lẽ chúng tôi sẽ thoát nếu như hắn không ngã cái oạch xuống đất. Con chó liền cắn phập vào bàn chân hắn làm hắn hét toáng lên.

Tôi thấy máu túa ra từ chân hắn thì vô cùng hoảng sợ, liền khóc lớn kêu cứu.

Hàng xóm nghe tiếng khóc của tôi và hắn liền chạy ra xem thì thấy tôi vừa khóc vừa cầm gậy đánh đuổi con chó, còn thằng nhóc Thiên Ân thì đang ngồi dưới đất, chân phải chảy máu.

Sau đó tôi bị mẹ đánh cho một trận lên bờ xuống ruộng, còn Thiên Ân phải nằm viện và chích mất 22 mũi phòng dại. Mẹ mua hoa quả tới viện xin lỗi hắn bằng được nữa.

Thế mà qua hơn 14 năm vết sẹo vẫn còn đó, chỉ bị phai mờ một chút.

“Chắc đau lắm nhỉ?”

“Cũng đã 14, 15 năm rồi còn đau đốn gì nữa.”

“Xin lỗi... cũng tại tui nghịch ngu.”

Hắn kí đầu tôi. “Chuyện đã qua thì cho qua đi, hơn nữa cũng nhờ vết cắn này mà tôi với cậu mới thân nhau hơn mà.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Nói cũng đúng, từ cái lần chó cắn ấy thì tôi vô cùng oanh liệt mà nói cho hắn biết rằng hắn đã hoàn thành bài thi vô cùng xuất sắc, vậy nên tôi phong cho hắn làm huynh đệ tốt của tôi và điều này làm hắn vui vẻ ra mặt.

Sau đó...thì hắn chuyển đi, chẳng thèm nói cho tôi một tiếng, bằng đi hơn 14 năm lại đột ngột xuất hiện. Vào cùng trường, học chung lớp và ngồi kế nhau...

Tôi ngẩn ngơ nhìn hắn. Thằng nhóc có huôn mặt mũm mĩm trắng ngần như bánh bao, đôi mắt to tròn, tay chân mập mạp ngắn lùn cùn, nom như một con búp bê ai nhìn cũng muốn nhéo.... giờ đã trở nên... đẹp trai đến bất ngờ.

Duy chỉ có một điều... chẳng dễ thương chút nào, tôi thích Thiên Ân của hồi bé cơ. Thiên Ân bé xiu hơi ngốc một chút nhưng lúc nào cũng cười với tôi, lúc nào cũng nắm chặt tay tôi mỗi khi tôi sợ, dù cho cậu cũng sợ chẳng kém...

“Suốt 14 năm, tôi đã đợi... dù chỉ một lá thư nhưng mà không hề có...”

Hắn đột ngột lên tiếng.

“Hả?”

“Ngày nào tôi cũng đứng đợi ở hòm thư... sau đó tôi mới nhận ra là cậu đã quên tôi rồi...”

“Khoan, tôi làm gì có địa chỉ mà gửi, chính cậu mới là người ra đi mà không nói câu nào thì có, mãi đến hôm sau tôi đến lớp mẫu giáo thì cô giáo mới nói rằng cậu đã chuyển đi rồi...”

“Chờ đã, sáng hôm chuẩn bị chuyển đi tôi có để lại địa chỉ vào hòm thư nhà cậu...”

“Hôm đó khi tôi đi học về, một chiếc xe tải lùi đổ cổng nhà tôi, cái hòm thư cũng bẹp dí nên ba tôi vứt luôn rồi còn đâu.”

“Ặc...”

Hắn gục xuống bất lực.

“Phải chi cậu đưa cho mẹ tôi hoặc đưa trực tiếp tôi luôn có phải hơn không?”

“...”

Hắn im lặng. Tôi im lặng. Có ai ngờ đâu tại cái lí do lằng xẹt như vậy mà mất liên lạc những 14 năm trời. Tôi định mở miệng nói gì đó cho đỡ ngượng ngừng thì loa chung hú lên inh ỏi.

“Đứng dậy đi, tới giờ tập trung rồi.”

Hắn chìa tay ra cho tôi nắm lấy. Tôi níu tay hắn đứng dậy, hai đứa sánh vai trở về trại.

Chúng tôi tập thể dục buổi sáng xong rồi ăn sáng. Tôi chọc chọc bông cải xanh, tôi ghét bông cải kinh khủng nhưng Bảo An lúc nào cũng cầm nhai tôi không được bỏ bữa, nó bảo cái gì mà không tôn trọng người nấu bła bła... nên tôi mới nhẫn nhịn cho vào miệng.

“À, nói mới nhớ, tôi nay có chơi thử thách can đảm không nhĩ?”

Lông tơ trên người tôi dựng đứng. Sao tôi lại quên được nhĩ? Bao giờ đi cắm trại cũng đi kèm theo một chuyện vô cùng kinh dị gọi là thử thách lòng can đảm. Ban đầu mọi người quây quần bên đồng lửa nghe thầy chủ trì kể chuyện ma, sau đó tụi tôi chia cặp đi vào rừng. Tất nhiên là khu rừng đã được qua xử lí để đảm bảo an toàn và “rừng rợn” hơn.

Đối với các cặp đôi thì trò này có vẻ thú vị còn với mấy đứa FA thì đúng là ác mộng kinh hoàng.

Tôi còn chẳng nhớ nguyên ngày hôm nay tôi đã làm những gì nhưng chắc chắn có gì ra hồn, Cà Chua bảo tôi đã sống chết đưa một con cá sống vào miệng khi chúng tôi được phân công nấu ăn đấy. Tất cả là vì bốn chữ “thử thách can đảm”.

Loáng một cái mà trời đã tối dần và tôi bây giờ đang ngồi ngáy ngốc nghe thầy giáo kể chuyện ma rồi.

“ Ê Khoai... Khoaiiiiiiii....”

Củ Cải lắc tôi dữ dội mà tôi chẳng thể nào nghe thấy cậu ấy nói gì. Thân xác còn đây nhưng hồn vía đã bay về cõi nào nào...

“ Cà Chua, cậu thấp ba nén hương gọi hồn nó về đi.”

“ Chắc, để tớ.”

Vỗ vỗ mặt, không xi nhê. Hét vào tai, không xi nhê. Véo má, không xi nhê. Nó điên quá tính cầm khúc gỗ phang cho tôi một cái, Củ Cải phải ngấn máu mới được.

Cuối cùng, tôi tự tỉnh lại khi nghe chủ trò nhắc: “ Mời các bạn lên bốc thăm chọn bạn cặp.”

Cậu trời cho tôi không phải đi một mình, năm ngoái tôi đã dính chưởng do bạn cặp của tôi bị ốm không tham gia được.

“ Số 28 ở đâu vậy? ”

A, là số của tôi. “ Ở đây... Lại là cậu à?”

Ặc, lại thằng nhóc Thiên Ân? Số phận run rủi thế nào mà tôi cứ phải dính chung với hán thế này.

“ Sao? Thất vọng hả? Tôi đối với người khác nhé?”

“ Thôi không cần đâu. Tôi sợ ma lắm, mong cậu giúp đỡ cho.”

Hán không trả lời mà vỗ vỗ đầu tôi an ủi, khiến tôi cũng an tâm phần nào.

“ Tôi lượt cặp số 28 đây.”

“ Ok, tới đây.”

Hán nắm tay tôi tính kéo đi cơ mà... tôi không nhúc nhích. Tay tôi lạnh toát, chân tôi chôn luôn xuống dưới đất rồi.

“ Hay để tôi bế cậu đi nhé?”

“ Không cần.”

Tôi phăm phăm đi vào rừng. Mới đầu tôi còn tò ra cứng rắn, đi lên trước hán thì đột nhiên trong bụi cây sột soạt nhảy ra một con ma.

“ AAAAAAAAA.....”

Tôi hét trời lên người Thiên Ân, cảm giác giống như con đười ươi đang ôm chặt cái thân cây vậy. Ấy thế mà hán bình thản lướt qua con ma đó luôn, xem như chúng ta chưa hề gặp nhau vậy đó.

“ Qua rồi.”

Tôi thút thít trèo xuống nhưng vẫn ôm chặt lấy cánh tay hán. Với cái tình hình 50m lại xuất hiện một con ma như này chắc tôi phải để hán bế tôi ra luôn quá.

“ AAAAAAA.... CÚT ĐI....”

“ AAAAAAA.... THA CHO TUI....”

Tới đoạn cuối cùng, tôi hí hửng rằng mình sắp thoát rồi định chạy vào một cái ra ngoài luôn. Ai ngờ từ đâu mọc ra một bàn tay máu me túm lấy chân tôi lại.

Tôi hét một tiếng thất thanh, ngã oạch luôn xuống đất, giả chết luôn. Để lại Thiên Ân với “con ma” đứng nói chuyện với nhau.

“ Bạn này hơi yếu vía nhì? Bạn gái em à? ”

“ Vâng ạ.”

Tôi thừa biết cái kiểu của tên này ra, hán đang kim nén để không phun ra câu: “ Không phải gái thì là trai à? ” đây.

Sau cùng tôi để hán công tôi ra ngoài, trong ánh mắt ngưỡng mộ của lũ con gái.

Chương 21

Tôi lờ mờ tỉnh trong tiếng nhì nhèo của hai đứa bạn thân. Cà Chua thì làm bầm nào thì là “nhát chết” nào thì rằng “có mấy con ma cũng sợ”. Dạ thưa, em nào có được, tìm sắt gan thép thận nhân tạo như chị, không sợ như chị đây mới là bất bình thường ấy ạ.

Tôi ngồi bật dậy như thầy ma. “Tao điếc nhưng vẫn nghe thấy lờ mờ nha.”

Tất nhiên phải hét vào mặt nó một phát cho bồ cái chứ.

“Giật cả mình.”

Cà Chua tròn mắt nhìn tôi. Sau đó 2 giây, nó đã làm ra cái chuyện mà tôi có chết cũng không thể tin. Không thể tinnnn!!!!

Nó nhào tới ôm Cù Cải rồi bù lu bù loa. “Ú huhu, cậu thấy chưa? Tớ mắc công lo lắng cho nó từ nãy tới giờ, nó không thèm cảm ơn thì chớ lại còn hù người ta sợ muốn chết đi sống lại.”

Hay quá, dành một tràng pháo tay thật lớn cho bạn Cà Chua, may mắn lắm phải đi làm diễn viên đi ấy, đảm bảo ăn khách. Tôi nhếch mày nhìn Cù Cải – người vừa cười với tôi, sau đó liền quay sang dỗ dành bạn gái đang diễn sâu trong lòng.

“Đằng nào cậu ấy cũng tỉnh rồi chúng ta không cần coi nữa. Đi dạo một chút trước giờ đi ngủ nhé?”

“Ừm...” nó thẹn thùng khoác tay Cù Cải, xung quanh hai đứa bắn ra ti ti trái tim hồng, bắn mù mắt mọi người xung quanh. Đã thế nó còn quay lại cười đều với tôi phát.

Tôi thiếu chút nữa là phun ra máu vì tức giận.

Ê, có bạn trai bạn gái rồi ruộng rẫy bạn bè à? Chúng mày nhờ ai, nhờ ai mới được như bây giờ hả? Ôi ông ơi, ông nhìn xuống đây mà xem chúng nó lộng hành này. Aiza, thật là tội nghiệp cho con đây bị chúng nó hành hạ, ông hãy cho sét xuống đánh chết chúng nó đi.

Tôi đọc thoại nội tâm hơn 1 phút rồi ngậm ngùi thu dọn đồ đạc đi tập trung. Thế mà mai lại là ngày cuối của buổi cắm trại rồi. Vì là đêm cuối rồi nên bung lụa đi, pác- ti over night đi anh em oiiiiiii...

Sự khởi nghiệp của một pác ti luôn bắt đầu bằng... đồ ăn.

Mỳ gói là món tuyệt vời nhất luôn, có thể xử lý theo hai phương pháp. Một là úp hai ăn sống. Trong vali đứa nào cũng phải thủ mỳ gói hết, còn lại là bánh kẹo bím bím linh tinh rồi cả nước ngọt bày lộn xộn trên sàn nhà. Vừa ăn vừa tám phét kiểu thì thầm cười kiểu im lặng, mà cười ra tiếng làm thầy phát hiện là cả lũ lãnh đủ luôn.

Tiếp theo là tiết mục những cao thủ bài bạc. Ai thua là phải uống nước, hết nước thì quỳ gối. Có thím đã uống hơn chục bát nước, đi vệ sinh năm lần rồi mạnh mẽ khăng định vãn sau sẽ bắt cả làng uống nước thế mà bị ghim con heo đỏ thế là lại uống 4, 5 bát nữa. Cả bọn lại phải nhin cười suốt nửa thì ná thờ.

Chơi chán chê đi tới nửa đêm lại bày trò đi dọa ma các phòng khác. Cà Chua thích trò này cực kì ấy, nó thậm chí còn chuẩn bị đồ nghề sẵn luôn rồi ấy. Nó lôi ra hết món này tới món khác mà chị em trong phòng đứng hình. Tới cuối cùng nó lôi ra một cái túi đen, khoe với mọi người đây là cái tay giả nó mới đầu giá được. Nhìn nó âu yếm cái tay mà 500 chị em trong phòng run rẩy hết cả người.

Tôi thì ghét bị dọa ma lắm lắm luôn nhưng làm người đi dọa ma nó có một cái mê lực mà khiến tôi không thể né được. Cái Nấm lôi từ trong va li ra mấy cái váy trắng kêu cả lũ mặc vào rồi mở cửa đi về dãy trại nam.

Trời tối, lại có mấy con nhóc đầu tóc rũ rượi bạn đồ trắng lượn lờ khắp khu trại như mấy con cô hồn các đảng, ai giữ nổi bình tĩnh để không hét thất thanh lên đây?

Thoát cái cả lũ đã dễ dàng tới khu vực trại nam. Tôi đứng cạnh cửa sổ phòng đầu tiên – ồ, là phòng Cù Cải và Thiên Ân đấy – gõ mấy cái vào cửa sổ.

Tôi cứ nghĩ dọa ma là chuyện dễ làm lắm. Ai ngờ tôi tính không bằng trời tính, vừa mới gõ cửa thì một con quỷ từ trong phòng trôi lên làm tôi hết hồn, hét lên một tiếng thất thanh.

“Trò nào giờ này chưa ngủ, còn bày trò gì đó??”

Cả lũ cuống cuống chạy luôn vào trại nam trốn. Trong đám đông hỗn loạn, một bàn tay túm lấy cổ tay tôi, nhồi luôn vào trong chăn. Mùi bạc hà quen

thuộc sộc thẳng vào mũi.

“Tôi đêm cuối rồi còn phá để bị hạ hạnh kiểm hả? Đi ngủ mau.”

Cũng may thầy chỉ kiểm tra qua loa rồi trở về trại.

Tôi bật đèn flash lên mới nhận ra, hóa ra người lúc nãy cứu tôi là Thiên Ân. Mà mặt hắn gần sát sàn sạt luôn, thiếu téo nữa thôi là mũi chạm nhau rồi. Và trong một giây,... bùm mặt tôi đổ ừng.

Đại não đang kêu éo éo thông báo: dây thần kinh ngại ngừng đã nổi lại thành công.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Một nam một nữ trốn trong chăn, mặt đối mặt, mắt chạm mắt, tôi biết tổng bạn đang mơ đến viễn cảnh “lõn mọn” xa xôi nào đấy chẳng hạn như vô tình chạm vào môi hay người con trai sẽ hôn lên trán người con gái rồi thủ thỉ tỏ tình. Tôi cũng đã tưởng tượng rồi viết vào truyện như thế nhưng đây là thực tế ả, làm gì mà dễ như thế. Đùng vào cái thời khắc máu chốt nhất thì... tôi bị ngứa mũi.

“Hắt xì hoiiiiiiiiiiii.”

À thế là sau cái tiếng hắt xì đấy coi như nước miếng nước mũi gì thẳng nhóc Thiên Ân hứng hết, dưới ánh đèn flash từng giọt nước miếng chọt long lanh xinh đẹp lạ thường.

Lần thứ n, tôi lại nói người tính không bằng trời tính ả.

Tôi khịt mũi rồi cười hề hề. “Mấy ngày trong rừng nên bị nhiễm lạnh rồi, xin lỗi nha.”

Tôi lấy ống tay áo lau bừa hộc hức cái mặt, coi như hôm nay hắn lấy nước mũi tôi rửa mặt vậy. ả cái là ống tay áo tôi đưa tới đâu mặt hắn xạm lại tới đó, tới lúc tôi hoàn thành nhiệm vụ lau cho cái mặt hắn sạch sẽ thì mặt hắn đã xạm ngắt rồi.

Tôi định bụng hỏi hắn bị làm sao thế thì hắn đã bịt chặt miệng tôi, ra vẻ nghiêm trọng lắm. “Sao bên ngoài im ắng vậy?”

Hắn nói tôi mới để ý, ừ ha sao bên ngoài lặng như tờ vậy ta? Cả lũ con gái ngủ hết rồi á? Hay là chúng nó về trại hết rồi?

Tôi cố gắng trôi lên khỏi cái chăn thì thấy cả lũ đang bu lấy hai chúng tôi, dỏng tai lên nghe ngóng. Tất cả chìm vào khoảng không im lặng lần nữa, Nấm là người lên tiếng đầu tiên.

“Hai người... làm gì trong đó thế?”

“Tất nhiên là hôn rồi... Moa moaaa...”

Cà Rốt và Đậu Phụ phụ trách minh họa ở đằng sau.

Sau đó lại chìm vào im lặng lần nữa, tôi thì tất nhiên im lặng rồi, tôi mà khai ra thành tích phun nước miếng vào mặt nam thần của bọn con gái thì chắc chúng nó lẩn bột tôi mắt. Giải thích cũng không được, mà im lặng thì khác gì thừa nhận? AAA.... Ông trời ơi, con phải làm sao đây???? Mà thằng nhãi Thiên Ân cũng không thèm giải thích luôn à???

Tôi mới gào thét trong lòng xong thì bạn Thiên Ân mới buông lời vàng ngọc.

“Lau nước miếng?”

Tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn hai đứa chúng tôi, còn trong lòng tôi nước mắt đã thành sông. Tôi sai lầm rồi, tôi không nên đi dọa ma, không nên làm chuyện xấu, ông trời ơi, nếu bây giờ ông cứu con, con hứa sẽ ăn chay niệm phật cả đời này, à không con xin làm trâu làm ngựa cho ông cả đời này.

Củ Cải hắng giọng đưa câu tổng kết.

“E hèm... cũng muộn rồi, ai về trại người đó, giải tán.”

Tôi trốn sau lưng Cà Chua chậm chậm đi về trại. Nếu ánh mắt là một mũi tên thì chắc trên đường đi tôi cũng phải mất hơn trăm cái ghim lưng lẳng trên người tôi rồi ấy.

Cà Chua để im cho tôi bầu vú nhưng nó tuyệt nhiên không nói một lời nào cả.

Đến khi tôi đặt lưng xuống định đi ngủ thì mới thấy nó thì thào.

“Khoai, mày có coi tao là bạn không?”

Giọng Cà Chua nghiêm trọng tới mức kéo tuột giấc ngủ của tôi về thời tiền sử. Tôi gật đầu như bả củi.

“Tất nhiên rồi, mày là người quan trọng nhất của tao...”

Sau đó cảm thấy không ổn ở đâu đó, tôi liền bổ sung thêm.

“Cả Củ Cải nữa. Hai đứa chúng mày là những người quan trọng nhất của CUỘC - ĐỜI - TAO.”

Tôi còn sợ nó không tin, nhanh chóng chỉ tay lên trời thề thốt. Nó ngồi dậy, nhìn thẳng vào tôi, nãy nê hỏi. “Thế mày có giấu bọn tao chuyện gì không?”

“Không hề” Tôi chẳng có gì phải giấu diếm bọn nó hết á.

“Mày có chắc không?”

Tôi đảo mắt hai vòng, vắt óc suy nghĩ lần nữa? Không có mà? Thế là liền gật đầu chắc nịch.

“Vậy thế mày với Thiên Ân là gì của nhau? Lúc này chúng mày làm gì trong chốn?”

Thì ra là chuyện này. Tôi đem từ đầu tới đuôi kể cho nó nghe, cả suy tính của tôi về tương lai mù mịt khi trở thành tội phạm bị truy nã của các bạn nữ trong trường.

Mặt nó dần dần rồi chuyển thành nhăn nhó vì nhin cười. Nó dơ tay kêu ngừng, bởi nó sắp không thở nổi nữa rồi.

Tôi đảo mắt, biết ngay là sẽ như thế này mà.

Cà Chua kết luận tôi quá bản lĩnh, những việc mà nữ sinh cả trường có mơ cũng không dám làm mà tôi đã làm được hết rồi.

“Ngủ lại nhà nam thân, phun “mưa” vào mặt nam thân. Mày đúng đỉnh.”

“Chưa hết, sáng hôm trước tao còn chảy dãi lên áo hần.”

“Hôm hai đứa mày ngồi cạnh nhau á?”

Tôi gật đầu đau thương. Một lần nữa Cà Chua suýt cười thành tiếng, tôi đành tự an ủi trong lòng: “Không sao, miễn tình bạn tốt đẹp là được rồi.” Nhưng một mặt khác tôi vẫn đang gào thét cho số phận hẩm hiu của mình.

“Mày ổn chưa Cà Chua?”

“Ừ, xin lỗi vì đã nghi ngờ mày.”

“No problem”

“Thôi ngủ, tao mệt quá rồi.”

Cả hai đứa xoay lưng lại và ngủ một mạch. Đồng hồ đếm ngược chỉ còn vài tiếng nữa là kỳ học ngoại khóa trong rừng của khối 11 sẽ kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Sáng bảnh mắt cái loa treo cao giữa trại đã gào lên thảm thiết. Cái tiếng rít gào kinh dị đó thừa đủ để dẹp giấc ngủ của tôi xa xa xa xa. Tôi ai oán ngóc dậy, lại lần nữa rửa thắm cái loa chết dẫm đó.

“Ài... lại là nó...”

“Sẽ có ngày tao đập dập nó rồi mang cho ve chai.”

Xem ra cũng có khá nhiều người suy nghĩ giống tôi á.

Tôi theo dòng người ồ ạt chảy vào nhà ăn, ăn sáng trong tình trạng mất thân quảng, lơ đãng như xác sống. Pác – ti over night có vẻ là vui đấy nhưng chỉ là nhất thời thôi, hậu quả của nó mới là khủng khiếp.

Ăn xong, mọi người trở về trại thu dọn đồ đạc. Đúng 10h tất cả các học sinh lên xe “trả về địa phương sản xuất”.

Người người kéo vali ra khỏi trại, có người lưu luyến không đi, có người tranh thủ hít thêm một chút không khí nơi đây, có người cố gắng nhặt nhanh lại những cảm xúc còn sót lại. Tôi quay lại nhìn tất cả một lần nữa: khu trại, thầy quản trại nóng tính, các cô chú làm bếp dễ thương, từng băng ghế gỗ, cảnh cây, chiếc lá.... Tạm biệt, hẹn gặp lại.

Mà gác nỗi buồn qua một bên đã, tôi còn có một chuyện quan trọng hơn cần xử lý. Tôi phải mau chóng lên tranh chỗ ngồi, quyết tâm không ngồi gần thằng nhãi Thiên Ân nữa. Mỗi lần ở gần hắn y như rằng chuyện không lành xảy ra.

Đột nhiên lại thấy một cô làm bếp đang xách hai bao tải khoai tây nặng nề lưng tâm tôi lại cần rút. Tôi tự nhủ: “Giúp cô ấy, lát nữa quay lại lên xe cũng chưa muộn.”

Tôi nghĩ vậy rồi chạy tới đỡ một túi trên tay cô ấy. “Cô để cháu giúp cho.”

“Ôi, cảm ơn cháu nhé.”

Tôi xách giúp cô ấy một bao tải khoai rồi lại xách thêm mấy túi bắp cải tiện tay lại cất luôn đồng cùi thừa vào kho.

Sau đó tôi trở về xe thì... mọi người đã lên xe hết rồi. Tôi khóc thầm, sao xui xẻo cứ đụng tôi mãi vậy?

Nhưng khi tôi lên xe mới thấy rằng tất cả lũ con trai đã yên vị rồi, còn lũ con gái đang còn bận... bu xung quanh Thiên Ân.

“Thiên Ân, để tớ ngồi cạnh cậu nhé?”

“Ê không đề tao chứ.”

Tên nhãi Thiên Ân có vẻ đang đau đầu ghê gớm. Chợt hắn nhìn thấy tôi, nét mặt hơi dần ra được tí. Hắn chỉ tôi, ngoắc ngoắc mấy cái ý là nhà người mau lại đây. Cả đám con gái nhìn theo hướng hắn chỉ rồi nhìn tôi như kiểu: bao nhiêu phi tần lộng lẫy hoàng thượng không chọn, lại chọn con nô tì kia, hoàng thượng, công bằng ở đâu??

Tôi chỉ vào tôi, thăm hỏi lại: “Tôi?”

Thiên Ân gật đầu chắc nịch.

Tôi là lười với hắn một cái rồi chọn đại một chỗ trống xung quanh ngồi xuống. Đòi nào tôi lại để cho hắn toại nguyện.

Cứ tưởng mọi chuyện đã yên ổn rồi cơ, ai ngờ tôi vừa đặt mông ngồi xuống đã có người khều tôi. Tôi quay lại nhìn, đập vào mắt tôi là hai con mắt đang trợn lên như mắt lợn luộc của Đậu phụ.

“Tôi yêu cầu cô xuống ngồi với bạn trai cô để Nấm nhà tôi lên đây ngồi.”

Cả lũ con trai đều gật đầu đồng tình.

Ai cũng biết Đậu phụ thích Nấm ra mặt. Nhưng mà hai chữ “nhà tôi” được sử dụng hình như không hợp lý cho lắm.

Dưới sức ép của dư luận và sức ép của đôi mắt lợn luộc kia, tôi có muốn bướng cũng không được, đành phải chuyển qua chỗ khác ngồi.

Cà Chua và Củ Cải nhìn tôi vẻ thông cảm lắm, thế là tôi nảy ra ý này.

“Hay Củ Cải cậu xuống ngồi với Thiên Ân đi, để tớ ngồi với Cà Chua nhé.”

Ngay lập tức, một trong hai ánh mắt thông cảm liền biến thành ánh mắt giết người. Mà mà dám bán Củ Cải của tao đi thì mày đừng có trách, đây là những gì tôi đọc được từ ánh mắt ấy.

Thế là tôi thế lưng ngồi vào vị trí “Hoàng hậu” như một vị thần. Hiệu nghiệm như thuốc đuổi gián vậy, lũ con gái tản đi luôn cũng không quên ném lại cho tôi một ánh mắt hình viên đạn.

Người ta bảo gặp được trai đẹp thì kiếp trước hẳn đã cứu đất nước, xung quanh tôi cũng nhiều trai đẹp thế này thì kiếp trước ít ra tôi cũng đã cứu Trái Đất chứ bộ. Thế sao mà ai cũng muốn chém tôi ngàn năm vạn kiếp, đây là cách đối xử với ân nhân sao????

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24

Thế nhưng tôi chẳng để tâm tới chuyện này quá lâu, ngay khi lên xe tôi đã gục mặt vào cửa kính và chết lâm sàng thẳng cẳng. Bạn biết đấy, một phần là tôi qua nó đùa nhiều mà ngủ thì lại ít, một phần thì do thói quen khó bỏ ấy mà.

Nhưng phải công nhận, tôi ngủ say như chết thật, cho dù xe đã dừng lại và mọi người lục đục xuống xe thì vẫn có một con cá ngao đang há mồm ngủ ở trên xe. Cho tới khi thằng nhãi bên cạnh thò tay búng cho tôi một cái đầy bạo lực vào trán, tôi mới tỉnh mộng.

Thằng nhãi này ranh rồi quá thì kiếm bọn con gái mua vui đi, mắc mớ gì phá tôi ngủ cơ chứ?

“Mắc mớ gì cậu phá tôi ngủ hả? Ranh quá à?”

“Cậu còn định ngủ tới bao giờ? Đã tới nơi lâu rồi.”

Tôi ngoác nhìn xung quanh, ừ ha, mọi người xuống hết rồi còn đâu.

Nhưng mà tại sao hán nhất định phải chọn cách bạo lực như vậy đánh thức tôi cơ chứ. Tôi quay lại, định quạu thêm tí nữa thì hán đã xuống xe tự bao giờ.

“Ê...” Tôi chạy theo “Cậu không thể dùng cách nhẹ nhàng gọi dậy được à? Ví dụ như lay nhẹ rồi gọi “cậu ơi, đến nơi rồi.” là tôi sẽ dậy mà...”

Hán vội bịt miệng tôi lại. “Được rồi, tôi xin lỗi, cậu ồn ào quá.”

Đột nhiên vị chua ngọt chạm đầu lưỡi khiến tôi im miệng thật.

“Xòe tay ra.”

Tôi ngoan ngoãn chìa tay ra trước mặt hán.

“Đây cho cậu.”

Hán thả đầy tay tôi những chiếc kẹo chanh lấp lánh – kẹo mà tôi thích nhất. Cái này có bối cảnh lịch sử hết á.

Hồi bé, tôi buồn dữ lắm, đòi cái gì không được là y như rằng ăn vạ liền. Điển hình là vào một ngày tôi qua nhà bạn chơi, con bé ấy có một con búp bê xinh ơi là xinh. Tôi chết mê con búp bê đó và chỉ mong được sờ vào mái tóc vàng của nó một lần thôi, thế mà con bé keo kiệt đó nói rằng tôi sẽ làm bẩn bộ váy của búp bê mất nên mang cất luôn vào tủ kính.

Tôi tức lắm, chạy ngay về nhà và đòi mẹ mua cho mẹ con, mai mang tới lớp cho bồ ghét. Mẹ tôi bảo rằng phải tới sinh nhật lần tới mới được mua cho dù tôi đã năn nỉ ỏi và mô tả con búp bê đó sống động tới nhường nào. Thế là tôi ngồi bệt xuống đất ăn vạ, khóc lóc âm ỉ. Cả một buổi sáng cứ khóc mãi như vậy làm bố tôi xót ruột, thế là hứa chiều sẽ mua cho tôi một con.

Nhưng mẹ tôi nhất quyết nói không và mặc kệ cho tôi khóc. Tối chiều, khi mắt đã sưng to như hai quả ổi và tôi mệt sắp ngất ra tới nơi thì mẹ mới tới và... bóc cho một cái kẹo chanh.

Vội tôi – một đứa không ăn không uống rồi lại khóc lóc cả ngày trường – viên kẹo đó đúng là mỹ vị. Sau đó mẹ thủ thủ với tôi rằng tôi hư thôi như thế nào, ông ba bị đã không hài lòng ra sao.

Tất nhiên, đối với bọn trẻ nít lúc bấy giờ, lời đe dọa từ sinh vật từ trên trời rơi xuống có tên ông ba bị rất có hiệu nghiệm.

Sau chuyện đó tôi chẳng còn buồn nữa, bởi tôi nhận ra nó chả có ích gì chỉ tổ mệt thân thôi.

Cũng sau chuyện đó, kẹo chanh thành liều thuốc tâm lý của tôi, mỗi khi buồn hay tâm trạng đi xuống thì chỉ cần một viên kẹo chanh là cuộc sống lại tràn đầy sắc màu ngay và luôn.

Thiên Ân là bạn thân của tôi từ bé, chuyện tôi nghiện kẹo chanh chắc hán thừa biết nhưng tôi không ngờ là cách mười mấy năm trời mà hán vẫn còn nhớ, khiến tôi cảm động quá.

Tôi khịt khịt nói lời cảm ơn rồi chạy đi tìm bọn Cà Chua.

“Và thế thế là nhóc ấy cho mày ngần này kẹo chanh?”

Cà Chua hỏi khi chúng tôi trên đường đi về.

“ Và rồi mây nghĩ mười mấy năm trời rồi mà nhóc ấy vẫn nhớ sở thích của mây ấy hả? ”

Tôi lưỡng lự, nhưng vẫn gật đầu.

Nó dùng ngón trỏ gõ gõ cằm. “ Thế thử suy nghĩ theo hướng khác xem, lỡ đâu chỉ là tình cờ thôi thì sao? Ý tao là Thiên Ân cho mây một nắm kẹo và chỉ là tình cờ nắm kẹo ấy lại là kẹo chanh thôi thì sao? “

Nó nói cũng có lý. Chắc là chỉ là tình cờ thôi, lần trước cái vụ vệ sĩ cũng thế.

Chúng tôi chia tay nhau ở ngã ba, Cà Chua và Củ Cải đi mua đồ còn tôi phải về nhà thực hiện lời hứa với Bảo An.

Cũng may Bảo An là một đứa trẻ tốt, không thích bày bừa như tôi nên nhà cửa cũng coi là sạch sẽ, tôi chỉ cần giặt quần áo và quét lại nhà mà thôi, còn bữa tối thì cứ để nó lo. Thú thật thì sau vụ nhờ tôi trông nôi cá kho mà suýt cháy cả bếp thì cả tôi và nó đều thống nhất quan điểm không để tôi bước vào bếp thêm một lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Ngày hôm sau, lại đi học như bình thường, tôi vẫn đang còn hưng phấn nhờ dư âm từ tiết sinh hoạt ngoại khóa nhưng ngay sau khi thầy Doraemon bước vào, nụ cười túm tùm trên mặt tôi lập tức cứng như xi măng.

“ Thế nào? Tiết học ngoại khóa vui chứ? ”

Lũ học sinh nhao nhao ở dưới, đứa nào đứa nấy vui như trẩy hội,

“ Vui lắm thầy ơi.”

“ Tốt lắm, các em đã chuẩn bị tinh thần để thi giữa kỳ chưa? ”

Có tất cả 50 cái miệng đang ồn ào phía dưới, chẳng hẹn mà lập tức im bật. Tôi chợt nghe thấy tiếng gió từ Bắc Cực thổi tới lạnh tới cứng đờ cả người.

Cà Chua lấp bắp hỏi lại.

“ Hôm nay ấy ạ? Ngay bây giờ luôn hả thầy?”

Thầy Doraemon vẫn mỉm cười ngọt ngào.

“ Ô, tất nhiên là không phải bây giờ rồi. Bằng giờ tuần sau sẽ kiểm tra nhé.”

Tất cả chúng sinh trong lớp được một ánh sáng thần linh cứu rồi sống lại một lần nữa.

“ Hmm... bây giờ làm bài thi thử nhé. Thầy sẽ chấm điểm đấy nên làm cho cẩn thận vào, lớp trưởng phát cho các bạn đi.”

Tôi chán nản nhìn mấy con số đang múa may trước mắt, có khác gì mấy chữ người ngoài hành tinh không cơ chứ? Nhìn mãi, nhìn mãi mà cũng không làm được chỉ thấy hoa mắt chóng mặt.

Cuối giờ thầy trả bài kiểm tra, tôi ăn một con 5 với lời phê “ về nhà ôn tập thêm”. Quá kinh hoàng.

Ra chơi, Cà Chua tìm tôi than vãn.

“ Ác thật, vừa chơi bởi hà hè chưa kịp phòng bị thì đã đập ngay vào mặt một bài kiểm tra rồi, quá thảm thiết.”

Tôi ngóc dậy, có khi nào đứa nào cũng kém chứ không riêng mình tôi nhỉ?

“ Mày bao nhiêu điểm? ”

“ Có 8 điểm bọ.”

Tôi sốc tập 1.

Quay sang phòng vấn bạn Củ Cải – người chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

“Cậu được bao nhiêu điểm?”

“Ờ á? Bị tụt rồi, có 9 điểm thôi.”

Tôi sốc tập 2.

Trên con đường tìm kiếm đồng minh vẫn còn gian nan, tôi thuận miệng hỏi thử Thiên Ân xem hán như thế nào. Ai ngờ, hỏi xong bị hán dọa cho hồn phi phách tán.

“Thiên Ân, làm bài được không?”

“Cũng không tệ.”

“Không tệ là như nào? Bao điểm? Nhìn mặt cậu chắc cũng sần sần như tôi ha.”

Hán hươ hươ bài kiểm tra trước mặt tôi, một con 10 đỏ chói long lanh lấp lánh sáng loáng như muốn chọc đui hai con mắt.

Lần này tôi không sốc nữa, mà chết đứng thật, khi bên cạnh toàn những con nhà người ta văn võ song toàn, hào quang lấp lánh như sao xa thế kia.

Thật sự là chẳng ổn tẹo nào, chỉ còn 5 ngày nữa là thi rồi mà một mình tôi thì ôn làm sao xuể, mà điểm kém thì đại tỷ xé tôi ra mất. Thế là tôi tha thiết ôm lấy hai tay bạn Thiên Ân, lấn ra nài nỉ.

“Bạn ơi, người đã gọi giang lại được trời phú cho sắc đẹp, bạn là thần là tiên hãy ra tay cứu vớt lấy sinh linh bé nhỏ non nớt này, hãy mở lòng từ bi mà giúp sinh linh này ôn bài đi...”

Bạn đừng hỏi tại sao tôi lại không nhờ Củ Cải hay Cà Chua dạy nhé. Trước đây Cà Chua và Củ Cải từng cố nhồi nhét chữ nghĩa vào đầu tôi mà không thành công nên giờ nghe tôi dạy học là hai đứa nắm tay nhau lĩnh đi mất dạng.

Thiên Ân nhướn mày. “Tôi được lợi gì?”

“Chỉ cần cậu chịu dạy, muốn tôi làm gì cũng được, pleaseeeee...”

“Hmmm... Okey, vậy tối nay 7h ở nhà tôi.”

Tôi hân hoan trong lòng, hy vọng hán có thể nặn cái đầu đất của tôi thành đồng thời cũng được, không cần vàng hay kim cương gì hết.

Đúng 7h tối, tôi bấm chuông căn nhà đối diện. Bác quản gia thân thiện mở cửa cho tôi.

“Con chào bác ạ.”

“Chào cô Bảo Bình, mời cô vào, cậu chủ đang chờ cô trên phòng.”

“Dạ, vậy con xin phép vào ạ.”

Chẳng hiểu sao sự yên ắng trong nhà khiến tôi rón rén bất ngờ. Cửa phòng đang mở và tên nhãi kia đang nghiêm túc nghiên cứu cái gì đây có vẻ khoai lắm, thấy mặt hán nhăn nhó ghê gớm nên tôi lại không dám làm phiền.

Nghĩ tới nghĩ lui thì cũng nên lịch sự một chút, tôi đưa tay gõ cửa.

“Thiên Ân, tôi vào nhé?”

“Ừ, vào đi, tôi đang đợi cậu đây.”

Hán vỗ vỗ vào cái ghế bên cạnh ra hiệu cho tôi ngồi xuống.

“Làm thử đề này trước đi.”

Tôi lôi sách vở ra, đặt bút thước lên bàn ngay ngắn ra vẻ quyết tâm học lắm lắm. Người ta thường nói, những đứa show off như này kiểu gì cũng thất bại thì y như rằng chuẩn đét, chưa đến 5 phút sau, tôi bị mấy bài toán này đánh sập, nằm trườn ra bàn.

“Sao thế? Không làm được à? Thế thử bài đơn giản hơn nhé?”

Tôi lắc đầu nguầy nguậy.

“Cũng không làm được à?”

Lúc hần hơi nhũn mảy tôi cứ nghĩ là hần bỏ cuộc với tôi rồi, nếu là tôi, tôi cũng bỏ cuộc quách cho rồi, làm gì có chuyện cải thiện một cái đĩa chậm tiêu mà lại dễ dàng được. Nhưng không, hần chỉ xoa đầu tôi an ủi.

“Không sao, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Hần quăng mớ sách qua một bên và bắt đầu dạy cho tôi từ cái cơ bản nhất.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Năm ngày loáng cái đã trôi cái vèo, dưới sự dạy dỗ của Thiên Ân tôi đã tiến bộ rất nhiều.

Lần đầu tiên trong năm ngày, hần khen tôi.

“Tốt lắm, đáp án đúng, kết cấu mạch lạc logic. Cậu tiến bộ rất nhiều.”

Chuyện, bà đây sống chết ngày đêm ôn tập trong năm ngày qua tất nhiên phải có kết quả rồi.

“Làm nốt cái này rồi nghỉ ngơi đi.”

Tôi ngoan ngoãn làm bài nhưng được nửa chừng thì mắt tôi không thể nào mà mở ra nữa, thế là ngủ gục luôn. Chắc do thời gian vừa qua đã ôn thi lại còn phải viết bài nên bây giờ hết năng lượng rồi.

Lúc tôi tỉnh dậy hần vẫn chong đèn nghiền ngẫm cái mớ sách gì đó, tôi thì đang nằm trên giường êm ái đánh một giấc ngon lành. Tôi nhìn đồng hồ, hoảng hốt nhận ra bây giờ đã 11h rồi.

Vội vàng nhét sách vở vào cặp, giờ tôi mà không về thì Bảo An nó cho ngủ đường mất.

Hần chốt túm tôi lại.

“Khuya rồi, để tôi đưa cậu về.”

Tôi xua xua tay. “Thôi khỏi, nhà gần xịn à, cậu cứ làm việc của cậu đi.”

“Không sao, tôi cũng muốn ra ngoài hít khí trời.”

Tôi cũng không từ chối nữa, để hần đưa về.

Nhà Thiên Ân cách nhà tôi ba bước chân, loáng một cái tới cổng nhà tôi.

“Tôi rồi mà còn làm phiền cậu quá, cảm ơn đã đưa tôi về nhé.”

Giờ tôi mới để ý tên nhóc này vì vội vã đưa tôi về mà mặc có một cái áo mỏng dính ra đường, dám cá bây giờ mà có cơn gió nào thổi ngang là hần bay tuốt sang Tây Ban Nha luôn.

Tôi gỡ khăn choàng cổ, nhón chân choàng cho hần. Ăn gì mà cao thế không biết, tôi cũng đâu phải dạng thấp bé gì cho cam đâu thế mà hần còn cao hơn tôi hần một cái đầu. Ai dám bảo thằng nhóc trước đây đã béo lại còn lùn tịt, chân ngắn lùn cùn chạy theo tôi với cái thằng nhóc ở trước mặt đây là cùng một đĩa cơ chứ.

Hần ngo ngẩn ra luôn. Thực ra tôi đang chờ một câu cảm ơn cho không khí bớt ngượng ngập mà mãi không thấy hần trả lời.

Tôi dơ nắm đấm với hần như một kiểu chào hỏi.

“Cho ngày mai thuận lợi.”

Hần cũng dơ tay cùng nhẹ vào tay tôi. “Cho ngày mai thuận lợi.”

Tôi lật đật vào nhà. Bảo An bắt đầu căn nhắc rằng tôi về quá muộn và có biết như thế là làm phiền cho bọn côn đồ hay không. Nó nhất quyết không cho tôi đi ngủ nếu như không hứa rằng chuyện này không bao giờ xảy ra nữa. Tôi buồn ngủ quá trời nên ậm ừ cho qua chuyện và trở về phòng.

Tôi thi giữa kỳ Toán vào ngày hôm sau. Lúc đọc đề tôi suýt hét toáng cả lên, sau 17 năm cuối cùng thì tôi cũng hiểu mấy cái công thức toán lằng

ngoảng trong bài kiểm tra rồi.

Thi giữa kỳ xong chúng tôi được tan học luôn, nhường chỗ cho các khối khác thi nữa.

“Ê mày, làm bài được không?”

Cà Chua ôm lấy cổ tôi khi tôi vừa bước ra khỏi phòng thi. Tôi vừa định trả lời thì nó dơ tay cản.

“Thôi khỏi, tao biết rồi, mày lại định than vãn tại sao thầy lại ra đề bằng ngôn ngữ ngoài hành tinh chứ gì?”

Tôi lắc lắc đầu. “Lắm, mày làm to rồi con ạ. Lần này tao đã làm bài vô cùng nghiêm chỉnh.”

“Thật luôn?”

“Thật chứ, tất cả là nhờ người thầy giáo có tâm ấy ạ.”

Củ Cải xoa xoa cằm. “Tớ tự hỏi không biết ai cao tay như vậy, có thể cải tạo được một mảnh đất cằn thành một thửa ruộng màu mỡ.”

“Vâng, không như bạn thân mà thân ai nấy lo ạ.”

Cà Chua cười hi hi.

“Thôi mà, người ta xin lỗi mà.”

Tôi dương dương tự đắc. “Được, ta sẽ tha lỗi nếu như người mời ta một châu gà rán.”

Thế là cả lũ kéo nhau đi ăn gà. Tôi chợt nhớ ra còn quên mất cái gì đó, thực ra là quên mất sự hiện diện của ai đó thì phải. Thế là bảo bọn nó đi trước rồi quay trở lại kéo theo một thân cao 1m8 đuôi chơi voi đằng sau.

Vâng, các bạn đoán đúng rồi, Thiên Ân đấy ạ. Tôi thấy hắn lúc nào cũng lom nhom một mình hết á nên với tư cách là bạn thân thuở bé, tôi nghĩ mình cần làm gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Đã bảo hai đứa kia đi trước đi rồi mà khi tôi và Thiên Ân tới nơi vẫn không thấy bóng đứa nào cả. Tôi rút điện thoại định gọi mà chợt nhận ra là có tin nhắn. Từ Cà Chua.

“Gọi trước đi nhé, 5 phút nữa tụi tao tới.”

Tôi thờ dãi, lại đánh lẻ hẹn hò riêng. Thế là tôi với Thiên Ân gọi đồ trước.

“À, cảm ơn cậu nhé, hôm nay tôi làm bài tốt lắm luôn.”

“Ồ, thế cậu định trả ơn tôi như nào?”

Hắn nhướn mày nhìn tôi. Cái thứ con trai gì đâu mà nhỏ mọn, cứ làm như tôi định ăn quýt của hắn không bằng.

“Cậu muốn tôi làm gì cũng được.”

“Thật không? Làm gì cũng được hả?”

Tôi gật đầu chắc nịch.

“Thế... một nụ hôn có được không?”

Tôi ngo ra luôn, cái xương gà trong miệng trôi tuột xuống. Hắn còn cố tình kéo dài giọng ra nữa.

“Đùa thôi, lần sau cẩn thận cái lời nói.”

Thiên Ân chăm chú nghĩ lần nữa. “Sắp tới sinh nhật tôi rồi.”

À, ý hán là tôi có thể trả công hán bằng quà đây mà, xồi ời tưởng thế nào cơ.

Tôi thở phào một hơi, vỗ ngực đảm bảo. “Yên tâm, tôi sẽ chuẩn bị một món quà đẳng cấp dành riêng cho cậu.”

Khi chúng tôi đang hi hi ha ha nói chuyện thì bọn Cà Chua tới, có vẻ khi thấy Thiên Ân chúng nó ngạc nhiên lắm. Tôi tự động đứng dậy qua ngồi cạnh Thiên Ân nhường cho bọn nó ngồi chung.

“Giới thiệu với chúng mày, đây là thầy giáo của tao - người đã có công cải tạo cái đầu của tao vượt qua bài kiểm tra kỳ này, đề nghị vỗ tay tán dương.”

Rất nhanh, Thiên Ân với hai đứa nó đã nói chuyện rất hợp rơ, nhưng thế quái nào chủ đề toàn xoay quanh tôi. Chính xác hơn là nói xấu tôi.

Sau khi biết Thiên Ân là người đã dạy tôi học, chúng nó tỏ ra vô cùng thương cảm. Cũ Cải vỗ vỗ vai Thiên Ân.

“Người anh em, cậu đã vất vả rồi.”

Cà Chua lấy giấy ăn chấm chấm khóe mắt.

“Cảm ơn thầy giáo, không có thầy thì không biết cuộc đời con gái tôi sẽ đi về đâu.”

Quá đáng, đầu óc tôi mà không bẩm sinh đã sáng sủa thì hán có dùng cả thanh xuân dạy tôi cũng còn lâu mới được nhé, hơn nữa ai là con mày hả Cà Chua? Mà lại được cái tên Thiên Ân nữa cũng chịu phối hợp với chúng nó ghê cơ.

“Mọi người cũng biết rồi đấy, để biến được cái đầu đất này thành nãi là cả một con đường dài. Đến tôi cũng không nghĩ là mình có thể làm được điều này.”

Tôi vội vót thêm vào.

“Đấy thầy chưa tao vốn sinh ra đã thông minh rồi, chỉ là cần người khác khai thác được thôi.”

Thế mà chúng nó ngó lơ tôi luôn, tiếp tục sẻ chia với khó khăn của Thiên Ân.

“Quả nhiên là thiên tài.”

“Đất nước biết ơn cậu.”

“Đâu dám đâu dám, do trời phù hộ cả thôi.”

Tôi bốc hỏa. “Chúng mày dám bơ tao hả? Tao lấy xương gà xiên cho mỗi đứa một nhát bây giờ.”

Cà Chua chép chép miệng.

“Chep, thế bây giờ gọi cậu là gì được nhỉ? Gọi Thiên Ân thì xa lạ quá.”

Ừa, ngồi ăn với nhau chắc được 30 phút chứ mấy mà mà đòi thân thuộc. Giang hồ nói không sai, nói xấu người khác quả nhiên kéo gần khoảng cách.

“Hay đặt biệt danh đi? Khoai, mày gọi vụ này nhát á.”

Biệt danh à? Tôi nghiêng đầu nhìn hán ngẫm nghĩ. Chắc bị tôi nhìn tới gai cả người rồi nên tự nhiên hán chớp chớp mắt liên tục. Trời, lông mi sao hán cứ như cánh chim phấp phới thế kia? Thế là mắt tôi dính luôn vào đám lông mi vừa dài vừa dày kia không dứt ra được.

“Khoai, mày nghe tao nói không?”

Thế là tôi buột miệng. “Lông mi...”

“Hả? Mày nói cái gì cơ?”

“À, không không có gì...”

Tôi lại ngẫm nghĩ.

“Gọi là Bánh Bao đi, nghe đáng yêu, cũng phù hợp nữa.”

“Bánh Bao á? Thế mà hợp á?”

“Người ta cao ráo trắng trẻo thế kia mà mày gọi là bánh bao à?”

“Tao đặt biệt danh là có lí do hết đó.”

Ngày nhỏ chẳng phải thằng nhóc này tròn ửng như cái bánh bao còn gì?

Bọn Cà Chua không đồng ý với tôi nên quyết định không đặt biệt danh nữa. Tôi nhún vai, đúng là trong mắt chúng nó hấn cao ráo điển trai thật, nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn thấy thằng nhóc mũm mĩm lùn cùn chạy theo tôi thôi

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Cuối tuần điểm giữa kỳ được tổng hợp thành danh sách và dán ở bảng tin trường. Tôi đang lên ý tưởng thì thấy Đậu phụ hốt hải chạy vào.

“Chúng mày ơi, có điểm rồi, có điểm rồi.”

Cả lớp chạy ủa ra ngoài, tôi cũng vút bút vút sổ chạy theo. Mọi lần có điểm tôi không hào hứng cho lắm tại vì tôi biết điểm kiểu gì cũng kém. Nhưng lần này khác rồi, tôi phải chạy ra xem thành quả của những ngày học chăm chỉ chứ.

Một đám người đang bu lấy chặt kín, xô đẩy nhau muốn đồ cả cái bảng tin. Khó khăn lắm tôi mới chen vào xem được. Xem nào, xem nào...

Tôi như người mất hồn bị dòng người đẩy ra ngoài. Ôi mẹ ơi, không thể tin được, 8.5 điểm Toán, có mơ cũng không dám mơ ấy.

Tôi chạy như bay về lớp học.

“Này, này, Thiên Ân, tôi được 8.5 đấy, 8.5 Toán...”

“Làm tốt l...”

Hắn còn chưa kịp nói hết câu tôi đã ôm lấy mặt hắn lắc lắc vui mừng. Đây là lần đầu tiên trong những năm tháng cấp ba rờn rã, tôi được 8.5 Toán.

“Ừ sao đấy?” Cà Chua tò mò nhìn.

Tôi buông Thiên Ân ra, quay lại nhìn Cà Chua.

“Mày xem điểm Toán chưa?”

“Xem rồi. Đừng nói với tao vì điểm kém mà mày hành hạ người ta ra thế kia nhé.”

Tôi quay lại nhìn Thiên Ân đầu tóc như một mớ bùi nhùi, mặt đỏ ửng do bị ôm chặt. Ôi mẹ ơi, tôi cười cầu tài rồi quay lại chinh chinh vuốt vuốt đầu tóc cho Thiên Ân.

“Ê, điểm kém là tại mày nha, không phải do thầy nha, mắc gì mày làm con người ta ra nông nổi này hả?”

“Tại tao vui quá thôi. Dòng tai nghe cho rõ đây, tao - Bảo Bình – được 8.5 điểm Toán đó.”

Cà Chua kinh hãi tới mức ngẩn cả người. Hôm đó thầy Doraemon còn khen tôi trước lớp nữa, làm tôi cứ bay bay bổng bổng á.

Hai tuần sau tôi thi cuối kỳ xong, vẫn phải nhờ thầy Thiên Ân ôn tập thêm cho vài môn nữa, cuối cùng tôi cũng trải qua một kỳ thi tốt đẹp. Nhưng sau đó tôi lại lo lắng vì ngày sinh nhật của Thiên Ân sắp tới gần rồi.

Không biết nên tặng cho hắn cái gì được nhỉ? Nhà thằng cha đó giàu nứt đổ đổ vách ra, có cái gì hắn mà không có được. Mà nếu như có thì tiền để dành cả đời của tôi chắc cũng chưa bằng số lẻ nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, thôi thì cứ làm cái gì handmade, vừa là tấm lòng vừa đơn giản. Tôi lộc cộc chạy ra cửa hàng vật dụng mua mấy đồ linh kinh, loay hoay mất mấy ngày trời thêu thùa thừa thừa, may may vớ vớ, còn bị kim chọc chảy máu hết mấy đầu ngón tay nữa huhu.

Xong lại nghĩ thấy bèo quá, hắn giúp tôi bao nhiêu mà tặng có mỗi một thứ thì xoàng quá. Thế là ngày sinh nhật hắn tôi vét lợn mua thêm một vài thứ nữa, rủ cả bọn Cà Chua tới nấu ăn.

Chiều, bọn tôi có mặt ở nhà Thiên Ân. Lần này bác quản gia không mở cửa mà là hắn mở cửa.

“Ừa, sao hôm nay lại tự mở cửa thế?”

“Tôi...”

Cà Chua cắt ngang “Dài dòng quá, vào đi muộn rồi.”

Thế là ba đứa tràn vào như một cơn gió, mặc kệ hán đứng như trời trồng ở cửa.

Vào tới bếp, bác Vân đang lúi húi làm cái gì đó. Thấy bọn tôi bác hơi giật mình.

“Bác Vân, hôm nay bọn con mượn bếp nha.”

“Thôi, mấy đứa lên nhà đi, ở đây dầu mỡ bẩn lắm.”

Nhưng nhà bếp dưới tay bác quản lý, sạch tới một hạt bụi cũng không có nữa là dầu mỡ.

“Bác ơi, hôm nay là sinh nhật Thiên Ân, bọn con muốn nấu cho cậu ấy một bữa ạ. Bác yên tâm, bọn con sẽ dọn sạch không có một vết bẩn nào luôn.”

Thế là bác Vân giao nhà bếp lại cho chúng tôi sau khi dọn đồ kỹ càng.

Cà Chua và Củ Cải nấu món chính, còn tôi lo món đặc biệt hơn, bánh chocolate công thức trứ danh của Bảo An.

Tôi chưa nói bạn nghe sao? Bảo An làm bánh cực đỉnh luôn, mềm mịn cứ như ngoài hàng luôn ấy.

Sau 2 tiếng lúi cúi dưới bếp cuối cùng bữa ăn đặc biệt dành cho bạn Thiên Ân đã xong. Nói cho hoa nữ vậy thôi, chứ thực ra bọn tôi chỉ làm một nồi lẩu bình thường và dăm ba món ăn kèm mà thôi.

Xong lẩu, tôi bê bánh kem trứ danh của Bảo An lên – cái của tôi thực ra là hỏng rồi, nên nhờ Bảo An làm một cái khẩn cấp.

Hát mừng xong, thổi nến xong, Cà Chua giống như chỉ đợi có thế, làm một đường cơ bản lên cái bánh chocolate xinh đẹp rồi quẹt thẳng vào ba cái đứa đang ngơ ngác như bò đội nón kia.

“Ăn đi thôi.”

Nào có ai mời ăn như thế bao giờ, đây là một lời khiêu chiến chắc luôn. Thế là một trận chiến bánh kem bùng nổ xảy ra, chỉ tội mỗi cái bánh kem cuối cùng lại ra cái hình dạng rở kinh khủng, tro còn mỗi phần gato. Bởi phần kem đã bay lên mặt bọn tôi hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Ăn xong, bọn Cà Chua có việc lĩnh đi trước, còn mỗi tôi và Thiên Ân với bài chiến trường ngổn ngang. Trời ơi đến cả cái khăn trải bàn cũng hóa đen xì luôn rồi. Ngay lúc ấy có một cánh tay từ trên trời rơi xuống, làm tôi cảm

“Đề tôi giúp.”

“Oh, thank you.”

Thiên Ân sắp xếp bát đĩa mang đi rửa, còn tôi mang cái khăn trải bàn đi ngâm nước, để lâu nó dính cứng vào thì giặt bề mạng mắt. Lúc sau tôi quay vào phụ rửa bát thì thấy thằng cha Thiên Ân đang hí hoáy rửa, mà không có lấy một cái bọt bong bóng nào.

“Trời đất, cậu không dùng nước rửa chén à?”

“Không, phải dùng à?” Hán còn nghiêm túc nhún mày nhìn tôi nữa chứ.

Tôi đưa tay vỗ trán. “Không dùng sao mà sạch, đưa đây tôi làm cho, cậu phụ tráng nước sạch đi.”

Hán hơi lúng túng. “Đây là lần đầu tiên tôi rửa bát đấy.”

Tôi liếc hán “Tôi biết ngay mà, cậu được bác Vân chiều quen rồi chứ gì, chắc chắn...”

Được dịp lên mặt, tôi định thuyết giảng một bài dài dằng dặc luôn, ai ngờ cái đĩa trên tay tôi đột nhiên đòi nhảy dù, một phát từ trên tay tôi theo trọng lực hôn đất đánh choang một cái.

“Này, cái đĩa đó đắt lắm đấy.”

Tôi ngây ngốc ra luôn.

“Hình như 3000USD một cái.”

Tự nhiên tôi thấy hít thở không thông nữa rồi, có khi sắp chết rồi, ai cứu tôi với.

Thấy mặt tôi ghê quá nên hần bật cười. “Đùa thôi.”

Mấy câu đùa của cậu có thể làm người khác đứng tim chết ngắc đấy có biết không hả?

Dọn dẹp xong xuôi, tôi mang cái khăn trải bàn ra ngoài sân phơi. Không hiểu sao đến cái dàn phơi của nhà này cũng cao thế không biết, tôi thắc mắc không biết mọi khi bác Vân phơi kiểu gì khi bác ý còn thấp hơn tôi nữa chứ.

Tôi đang băn khoăn không biết nên làm thế nào thì từ một lỗ nhỏ nào đó trong vũ trụ, Thiên Ân bước đến như một vị thần, vắt luôn cái khăn trải bàn lên.

“Khoan đã, cậu làm cái gì đấy?”

“Phơi đồ.”

Tôi chỉ cái khăn dùm đó xiên xẹo trên dàn phơi.

“Như này là phơi ấy hả? Cứ đắp lên một chỗ là xong ấy hả?”

Hần gật đầu về vô tội lắm. Tất nhiên là tôi hiểu với một ông công tử chưa bao giờ động tay vào việc nhà thì đúng là vô tội thật. Nhưng mà tôi cứ thấy lạ lắm à nha.

“Đây, cậu trải phẳng nó ra thì nó mới khô được, chứ cứ dùm đó lại một chỗ thì đợi tới mùa quýt nó cũng chẳng thềm khô đâu.”

Thiên Ân gật gù như là vừa mới ngộ ra điều gì cao siêu lắm.

Chúng tôi nán lại thêm chút nữa ở bên hiên nhà bởi vì hôm nay bầu trời hôm nay đầy sao. Lâu rồi mới thấy bầu trời đẹp thế này.

“Này.”

Thiên Ân mang tới cốc cacao nóng, chìa ra trước mặt tôi.

Tôi nhìn cốc cacao nghi ngút khói. “Có gì đâu, cũng là phần nào trả công cậu đã giúp tôi học thôi ấy.”

Chúng tôi cùng ngắm bầu trời đêm và thưởng thức cacao. Hóa ra cậu ta biết rất nhiều về vũ trụ xa xăm kia, mà tôi chẳng thể nào nhìn ra.

“Sao cậu nhìn thấy được nó nhỉ? Tôi chẳng thể tưởng tượng ra hình dạng của chúng tẹo nào.”

Thiên Ân cầm tay tôi chỉ lên bầu trời, nói những ngôi sao sáng lại với nhau.

“Đây là chòm sao Orion đấy.”

Hóa ra là như vậy, tôi nhấp thêm một ngụm cacao nữa và ngả nghiêng theo điệu nhạc phát ra từ cái radio cũ kĩ.

“À đúng rồi tôi quên mất...”

Tôi đặt cốc cacao xuống, lôi từ túi xách ra một hộp quà.

“Đây, tặng cậu, quà sinh nhật.”

Hần hơi bất ngờ, đưa tay nhận món quà. “Tôi mở luôn nhé?”

“Mở đi thôi.”

Tôi vui vẻ nhìn Thiên Ân rút sợi ruban rồi tôi mở nắp hộp, tí mi như đây là món quà quý giá nhất trên đời. Bên trong là một chú gấu trúc handmade xinh xinh cùng với một hũ kẹo chanh nhỏ.

“Quà hơi xoàng nhỉ? Tại cũng không biết cậu thích gì nên tôi nhắm mắt làm bừa luôn. Cậu xem nó có giống cậu hồi bé không? Tròn tròn múp múp...”

“Cảm ơn, tôi thích lắm.”

“Cậu thích là được rồi.”

Mãi tập trung nhìn con gấu trúc mà giờ cậu ta mới nhìn thấy tấm thiệp được kẹp dưới hũ kẹo. Hắn toan mở ra đọc thì tôi vội vàng ngăn lại.

“Thiệp thì để đọc sau đi.”

Trời ạ, trong lúc cảm xúc cao trào tôi đã viết một cái thiệp dài dằng dặc, đã mùi mẫn còn sến súa nữa, bây giờ hắn mà đọc chắc tôi tự chôn mình xuống luôn mất. Cũng may là hắn không đọc luôn.

Như lần trước, hắn lại đưa tôi về. Tôi ngập ngừng suy nghĩ tới lui và vẫn quyết định tặng món quà cuối cùng cho hắn.

“Đây là món quà cuối cùng nhé.”

Tôi kiễng chân và thom nhẹ vào má Thiên Ân. Hắn hơi lùi lại một chút vì giật mình.

Tìm tôi đập thình thịch và tôi chạy biến vào trong nhà sau khi chào tạm biệt, sau lưng, người bạn thân thuở bé vẫn ngẩn ngơ đứng như trời trồng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Tôi bò lên giường trong trạng thái thần hồn nát thần tính, nội tâm đang gào thét, tại sao tôi lại làm ra việc động trời thế cơ chứ, này thì món quà cuối cùng này thì hôn má... trời ơi, làm sao tôi dám nhìn mặt hắn vào ngày mai nữa cơ chứ.

Xong lại tự an ủi bản thân, không sao, không sao, chỉ là một cái hôn giữa bạn bè thôi mà, chắc hắn chẳng nghĩ gì đâu. Chắc là ổn thôi, phải không?

Sau cùng, chung quy hết mọi tai hại là từ hắn mà ra. Ai mướn hắn bảo muốn quà là một nụ hôn, đùa kiểu ấy mà xem được à? Đúng, là tại hắn hết.

Cứ như thế tôi lăn lóc trên giường tới gần sáng mới ngủ được. Kết cục sáng mai ra đồng hồ báo thức kêu mồn cả đi vẫn không nghe thấy, mãi tới khi Báo An bức bối chạy thẳng vào phòng tôi, dí thẳng cái đồng hồ vào mặt tôi mới choàng tỉnh giấc.

Tôi như ngồi tên lửa bay tới trường, ngay lúc cổng trường sắp khép lại thì vận hết mọi nội lực lách đẹp một cái qua. Phew, vẫn kịp.

Khi tôi vào lớp thì mọi người đã yên vị đâu vào đấy rồi thế nhưng vẫn ồn ào như cái chợ vỡ, tất nhiên rồi, chuyện lũ học sinh khó làm nhất trên đời là bắt cái mồm ngưng hoạt động.

Cuối học kì, tiết trống nhiều sẽ dành cho tự học, còn thầy cô thì bận họp hành gì đó. Mà bạn biết đấy, nào tiết tự học nào của bọn học sinh là nghiêm túc đâu, là giờ chơi tự do thì có. Bên này chia tổ đánh caro, bên kia tám vật, chạy lộn xộn khắp lớp chẳng đứa nào ham hồ mảy cái học hành gì đâu.

Tất nhiên, tôi cũng thế. Mà duy nhất chỉ có bạn cùng bàn của tôi đang cắm mặt vào sách. Tôi chép miệng, thôi không nên so đo với người ngoài hành tinh.

Mà tôi cũng ngạc nhiên khi thấy sau cái vụ hôn hít hôm qua hắn bình thần ghê luôn, thế là tôi an tâm, cũng học theo hắn vút luôn cái vụ đẩy vào hố đen tí ti năm ánh sáng.

“Chà lại sắp Giáng Sinh rồi, xong lại tới Tết dương, xong lại Tết âm, xong tới hè... mà còn chưa kể mấy ngày lễ nữa đấy. Haiz, thời gian trôi nhanh thật.”

Củ Cải đưa mắt nhìn ra ngoài trời, thở dài. Trông cậu ấy như thế tự nhiên tôi lại tưởng tượng ra ông lão Củ Cải của vài chục năm sau, tóc tai bạc phơ, ngồi bên cửa vuốt râu ngẫm sự đời.

“Năm nay vẫn tiếp tục nhé. Ba đứa, vừa xem Click vừa ăn mousse trà xanh.”

Củ Cải gạt phất qua một bên. “Không được.”

Tôi giật mình. Ồ hay, sao tự nhiên lại phản đối thế?

“Không thì xem phim khác cũng được, giờ có nhiều phim hay lắm đó.”

“Không phải chuyện đó.”

“Hay là chuyện bánh kem? Nếu không thích Mousse chanh nữa thì chúng ta đổi cái khác.”

Tôi thích chanh, Củ Cải bị nghiền cà phê, còn Cà Chua thì trà xanh. Thực ra trước giờ Củ Cải toàn nhường tôi, thôi thì lần này tôi nhường cậu ấy vậy. Ăn mãi một vị cũng chán, thì thoảng đổi gió chút cũng tốt.

“Xin lỗi nha Khoai.” Củ Cải gãi đầu gãi tai. “Năm nay tớ bận chút việc rồi.”

“Ồ, không sao, hai đứa mình thôi cũng ổn mà, đâu sao đâu, Cà Chua ha? Xong việc rồi sang chơi cũng được nè.”

Cà Chua này giờ không nói gì, giờ đứng lên vỗ trán tôi cái đét.

“Tụi tao đều bận.”

Tôi ôm cái trán bị đét, đột nhiên ngộ ra nhiều điều. Ồ, ra vậy...

Thế nhưng còn tôi thì sao?

Tất nhiên là với tư cách là bạn thân của chúng nó tôi rất mong hai đứa nó ngày càng tình cảm thắm thiết rồi, nhưng mà làm sao tránh khỏi phụng phịu đây?

Khi mà bố mẹ bạn thì không có ở nhà, em trai thì đi chơi với bạn gái, không khéo chúng nó nổi hứng rủ nhau về nhà chơi thì tôi lại bị tổng ra đường chứ chẳng đùa.

Còn hai con gười này, chúng nó hẹn hò thì tôi đi làm bóng đèn chác? Bà đây cóc thềm ấy.

Kiểu gì thì gì tôi cũng chỉ có một mình mà thôi.

Mặt tôi méo xệch luôn. Chắc trông thảm quá nên hai đứa kia vội vàng an ủi, còn hứa là sẽ mua quà về cho tôi nữa nhưng mà tôi vẫn không thể vui hơn là bao.

Điện thoại chợt rung lên báo có tin nhắn. Là từ mẹ.

“Nhóc con, tôi bố mẹ về, hai đứa nấu gì ngon ngon nhé.”

Ui trời, anh chị cả chắc về ăn Giáng Sinh đây mà. Chắc, bố mẹ tôi cứ như con gió vậy, đi thì bí mật còn về thì sát giờ mới kêu một tiếng. Chẳng chịu hỏi thăm con cái gì hết.

Vừa mới nói xong thì lại có tin nhắn. Lần này là từ bố.

“Bố mẹ nhớ hai đứa.”

Đấy, chắc lương tâm bố cắn rứt nên mới gửi cho con chứ gì. Bó tay luôn.

Tôi lắc đầu nhìn cái điện thoại.

Thực ra, bố mẹ rất yêu thương chúng tôi đấy chỉ là cách họ quan tâm chăm sóc không giống người bình thường thôi. Nhìn bề ngoài thì có vẻ họ thích đi khắp nơi bỏ vườn không nhà trống cho hai đứa chúng tôi tự chăm, nhưng thực ra thì đâu phải cái gì chúng tôi cũng chăm toàn vẹn được đâu?

Ví dụ như cái lần một ông tài xế tông đồ hàng rào nhà tôi chẳng hạn. Hôm ấy mẹ đi du lịch, bố thì bận công tác ở tỉnh khác, Bảo An đi leo núi với bạn, có mỗi mình tôi ở nhà.

Bạn nghĩ xem một ngày đẹp trời tự nhiên nghe cái rầm bên ngoài, bạn chạy ra và thấy cái hàng rào đổ vỡ cùng với cái xe bật capo bốc khói nghi ngút thì bạn sẽ phản ứng như nào? Tôi thì chết hoảng, nhìn xe cấp cứu đưa ông tài xế đi xa mà lòng rối như cái nùi giẻ.

Thế là tôi gọi bố và khóc toáng lên như một đứa trẻ. Sau khi dỗ tôi chán chê và nghe tôi kể lại tình hình thì bố lập tức hoãn họp hành, book vé về ngay. Xử lý tình hình xong xuôi, bố lại bắt chuyến tàu trong đêm đi công tác tiếp. Tất cả vòn vẹn trong vài tiếng đồng hồ.

Còn mẹ thì bá khôi nói rồi. Một vị thần ba đầu sáu tay chuyên xử lý mọi tình huống từ xa. Đùng bảo mẹ tôi cứ thích chạy nhảy khắp nơi mà không quản lí con cái nhé. Xảy ra vấn đề gì là mẹ biết hết, như kiểu mẹ lắp máy quay rồi định vị vào người tôi ấy, sợ lắm.

Ngẫm nghĩ lại thì anh chị cả lâu rồi mới về cũng phải tổ chức tiệc tùng một bữa chứ. Thế là tôi nhắn tin cho Bảo An kêu nó đi chợ chung.

Nó nhắn lại vòn vẹn một chữ “ừ” trong khi tin nhắn của tôi dài dằng dặc như cả một cuộc đời. Thế mới bảo nhà tôi toàn mấy con người lạnh lùng, haiz

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Khi bố mẹ tôi bảo sắp về tới nhà thì thực sự đã nghe thấy tiếng hai anh chị lóc cóc từ đầu ngõ cơ, xách tới hai cái vali bự tởm bở tông cửa chính đánh ụp một cái rất khỉ thế.

“Bố mẹ về rồi đây.”

Vừa đặt mông xuống, mẹ chưa kịp nghỉ ngơi đã lôi từ trong hòm xiềng ra mấy cái thứ linh kinh.

“Trời, mẹ mang cả gia tài đi đây à?”

Đã biết là lần nào bố mẹ đi kiểu gì cũng xách ti tỉ những thứ linh tinh theo nhưng lần nào nhìn vào cái vali tôi cũng giật mình.

Mẹ nháy mắt. “Thế này nhằm nhò gì? Mẹ còn định mang ti vi, tủ lạnh, máy giặt theo nữa cơ.”

Tôi mệt, không thèm hỏi nữa bèn giục bố mẹ đi tắm nhanh nhanh rồi còn ăn cơm.

Lâu lắm rồi cả nhà mới có ngồi quây quần ăn cơm đông đủ như này.

“Chà, đợt này con lớn tiến bộ ghê ha, điểm Toán cao hơn trước nhiều rồi.”

Tôi sung sướng gật đầu. Tất nhiên là phải tốt rồi, trời không bao giờ phụ người chăm chỉ hết á.

“Thằng bé thì điểm cao khỏi nói rồi. Bạn gái khỏe không?”

Thề là chưa đưa nào hé răng với mẹ về chuyện Bảo An có bạn gái nhé. Bằng chứng là hai con mắt nó đang mở to tới mức sắp rớt xuống tô canh rồi kìa.

Bảo An ngen. Tôi phải chạy đi lấy cho nó cốc nước, mãi lúc lâu sau mới nghiêm túc nhìn mẹ.

“Dạ vẫn tốt. Con đảm bảo sẽ không ảnh hưởng tới học hành đâu mẹ, mẹ đừng cấm nha mẹ?”

Tôi vội hòa theo. “Đúng đó mẹ, hai đứa nhóc học tốt lắm mẹ, mẹ đừng cấm mà tội chúng nó nha mẹ.”

Mẹ phẩy tay. “Trước giờ mẹ có cấm đoán chúng bây cái gì đâu? Miễn là học hành tốt là được.”

Bố nãy giờ không nói gì cũng lừ mắt. “Đôi xử với con người ta cho tốt vào nghe chưa?”

“Con biết mà bố.”

Tôi khều mẹ. “Mẹ, mẹ nói thật đi, có phải mẹ lập định vị hay máy theo dõi vào bọn con phải không?”

Thề luôn, từ bé tới giờ điều tôi trần trụi nhất vẫn là làm sao mẹ tôi tung tăng khắp nơi mà vẫn theo dõi bọn tôi được.

“Hừ, chúng bây nghĩ mẹ tầm thường như thế à? Thực ra mẹ dùng thiên lý nhãn nhé. Đây, mắt trái nhìn thằng bé, mắt phải nhìn con lớn, mấy chuyện còn con của chúng bây mẹ biết tuốt.”

Tôi thua, không thèm nói lại nữa luôn. Trước vị đại tỷ đây, cách đối phó tốt nhất là im lặng. Thế nhưng nào có dễ để im lặng với mẹ tôi.

“À, bạn trai thuở bé của con lớn về đây rồi à?”

“Ai cơ mẹ?”

“Thằng nhóc mà bị con hại cho chó cắn ấy?”

“À, Thiên Ân ấy à? Vâng, cậu ấy chuyển về rồi. Sao thế mẹ?”

“Không có gì.”

Mẹ như trầm ngâm nhìn vào khoảng không nào đó. Tôi thấy hơi bất an, hình như mẹ chuẩn bị tiết lộ cái gì đó rất sốc đây.

“Tự nhiên nhớ lại hồi hai đứa còn cời chuồng tắm ở cái bể bơi phao sau nhà.”

Lặp lại vấn đề lúc nãy, tốt nhất là cứ im lặng mà ăn cơm đi thôi.

Thấy tôi không thèm đề ý nữa, mẹ chuyển chủ đề.

“Thằng nhóc Khả Ngân và con bé Quỳnh Vy quen nhau rồi à?”

Tôi sốc. Trời, đến bố mẹ chúng nó còn không biết chúng nó đang hẹn hò mà cái người tung tăng khắp nơi bồi dưỡng tình cảm với chồng lại biết á hả?

Bảo An cũng sốc theo. “Thật luôn?”

Tôi gật đầu. “Thật.”

Tự nhiên mẹ đập bàn. “Biết ngay mà, chúng nó tình như cái bình thê kia mà không quen nhau thì uổng quá.”

Nhắc lại lần thứ n, mẹ tôi cái gì cũng biết tuốt mà.

“Chứ còn con lớn tới khi nào mới có người chịu hót đây?”

Giờ lại đến bố đập bàn. “Bé tí yêu đương cái gì? Bố là bố cấm đấy nhé.”

“Bố, bố định để chị ấy ế luôn à bố?”

“Ế thì làm sao? Ế về đây bố nuôi.”

Mẹ liếc bố. “Thế theo bố nó thì bao nhiêu tuổi mới được kết hôn?”

“Tốt nhất là 30 trở lên, mà điều kiện là thằng nhóc đó phải nhà gần đây hoặc là đồng ý tới đây ở rể thì bố mới duyệt đấy nhé.”

Mẹ thở dài. “Thế để tôi đi chuẩn bị luôn bàn thờ bà cô tổ luôn cho rồi.”

Còn tôi vẫn ngơ ngác. O hay, nói chuyện kết hôn làm cái gì không biết? Con mới 17 tuổi thôi mà sao đã nỡ đuổi con đi rồi?

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Mọi chuyện để qua một bên và tua nhanh tới Giáng Sinh. Tôi cứ đinh ninh rằng sẽ ở nhà đón Giáng Sinh cùng bố mẹ nên đã bí mật mua mấy thứ chuẩn bị cho một bữa ăn hoành tráng.

Sáng sớm, bố tôi đọc báo ở trong bếp, bên cạnh là ly cà phê nghi ngút khói thơm lừng. Tôi rón rén chạy lại.

“Bố, bố, tôi nay là Noel rồi.”

Bố ừ hử một tiếng, không quan tâm lắm.

“Tôi nay bố mẹ có bận gì không?”

“Tôi nay ấy à?” Bố gấp tờ báo, ra vẻ bí hiểm. “Tôi nay bố mẹ hẹn đi ăn ở nhà hàng. Sao thế?”

Tôi méo mặt, bao nhiêu công sức chuẩn bị của người ta đổ hết xuống sông xuống biển rồi.

“Ê nhóc, sáng sớm mà làm cái mặt gì kỳ thế?” Mẹ tôi đang định mở tủ lạnh thì bị hét hồn bởi cái mặt như cái bánh bao thiu của tôi.

“Không có gì đâu ạ. Con đi học đây.”

Liều xiêu xách cái cặp ra khỏi nhà, phía sau là tiếng mẹ thảng thốt.

“Ôi đứa nào mua nhiều đồ ăn bỏ tủ thế này?”

Ngoài cổng, có đứa vấp cục gạch suýt ngã, trong lòng ai oán muốn chết.

Cuối cùng Giáng Sinh năm nay vẫn một mình thật. Tôi lặng lẽ nhìn ra cửa sổ thờ dài một cái muốn tắt thở, ngày hôm nay sao lại lạnh lẽo đến thế.

Thiên Ân hươu hươu tay trước mặt tôi. “Làm sao đó?”

Đáp lại hần chỉ có tiếng thờ dài thượt, còn dài hơn cái lúc này nữa.

“Mọi bữa mới đến cửa lớp đã oang oang cái miệng rồi tự dưng hôm nay lại không hé nửa lời? Ăn bậy cái gì à?”

Tôi tức giận quay lại nhìn cái tên đồ thêm dầu vào lửa kia, dậm một phát vào chân hắn cho bõ giận. Chắc đau lắm, tôi trút hết cả giận hờn vào mà, chỉ thấy hắn nhăn mặt, gào thét trong im lặng.

Cũng coi như là hả hê được chút, nhưng nhanh chóng sự chán nản lại lấp đầy não, thế là tôi nằm dài ra bàn tiếp tục công cuộc nhìn ra cửa sổ và thở dài. Chán quá, chán quá đi.

“Tôi nay có bận không?”

Tôi chẳng thèm để ý tới hắn, tiếp tục làm bầm làm bầm. Ôi cuộc đời sao xám xịt. Con gió đông thổi vào mặt, làm bay bay mớ tóc mái lộn xộn. Tôi đã chinh lên chinh xuống mà nó vẫn cứ lộn xộn, đã thế tôi mặc kệ, đằng nào tôi cũng quá nản để xem xét tới nó rồi.

“Nếu không bận thì qua nhà tôi chơi đi, tôi cũng có một mình thôi.”

Lời của người ấy rót vào tai tôi, làm vực dậy tinh thần suy sụp của tôi. Tôi quay lại, mắt sáng như sao, sán lại gần. Chắc thấy ghê quá nên hắn hơi ngửa ra phía sau, giữ khoảng cách với con cún đang vẫy đuôi kịch liệt – là tôi đây.

“Vậy đi. Cậu mà đòi ý là tôi chém cậu luôn đấy.”

Tôi hí hửng nhắn tin cho bác Vân, kêu bác không cần mua gì nữa hết bởi vì tôi đã mua vô cùng nhiều rồi.

Khi trời sẩm tối, bố mẹ tôi quần áo xúng xính vui vẻ đi tới nhà hàng năm sao mà bố đã đặt chỗ tận 1 tháng trước, vút luôn đưa con gái bé bỏng ra sau đầu.

Sau đây là cuộc hội thoại của bố mẹ mà tôi lên nghe được.

“Bố nó xong chưa đấy?”

“Xong rồi, xong rồi đấy. Mà mẹ nó, bỏ con bé ở nhà một mình có sao không?”

Đúng lúc tôi đang nghĩ bố mẹ sẽ thương hại hay không để còn biết đường giả vờ tôn trọng sâu sắc mà xin xỏ thêm ít tiền tiêu vặt thì...

“Bé nào? Nhà mình có mỗi một đứa mà nó đi chơi với bạn gái rồi còn đâu?”

Không sao, còn bố nhớ tới mình mà, tôi đã tự an ủi mình như vậy. Nhưng trái ngược với mong đợi của tôi, bố còn tuyệt tình hơn.

“Nếu mẹ nó đã nói là không có thì là không có ha. Đi thôi.”

Rồi hí hửng tông cửa đi mất dạng, thậm chí còn nhảy chân sáo nữa, bỏ lại đứa con gái bị lãng quên suy sụp ở đằng sau.

Cũng may là tôi còn vị cứu tinh nhà bên kia đường. Tôi cũng hí hửng đi thay đồ thôi, những ngày khác không sao chứ ngày lễ thì phải xinh đẹp chứ.

Nhưng – lại là chữ nhưng đáng ghét này – khi tôi còn chưa kịp bấm chuông thì hắn đã mở cửa chạy ra ngoài. Hắn hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi và còn suýt va vào tôi. Không lẽ hắn quên lúc sáng đã mời tôi? Xù tôi luôn à?

Nghĩ tới đây, con cún định nhe răng ra cắn cho hắn một nhát thì bị hắn kéo đi luôn, bỏ lại đằng sau là tiếng gọi của người phụ nữ mà tôi chưa từng nghe bao giờ.

Chạy được một đoạn khá xa nhà thì hắn dừng lại, đột ngột như cách hắn kéo tôi chạy đi vậy, làm tôi va vào lưng hắn đau điếng.

“Tên kia...”

Tôi xoa cái mũi cay xè, định bụng mắng cho hắn một trận nhưng kìm lại được, bởi tôi nhận ra hắn không bình thường. Thường ngày hắn có vẻ lạnh lùng thật, tôi hiểu chỉ là do tính cách và ít nói thôi, chứ hắn thì thoảng vẫn đá xoáy tôi đấy thôi. Nhưng lúc này, lạnh lẽo của một mồi bao trùm lấy hắn khiến tóc gáy tôi dựng đứng.

Hắn cứ vô định đi về phía trước, còn tôi lèo đèo theo sau. Chúng tôi cứ thờ thẩn đi như thế mãi, cho tới khi hắn dừng lại trước sân chơi cho trẻ em. Ở đây là một bãi đất trống, lũ con nít thường bày trò chơi ở đây, trong đó có cả tôi và Thiên Ân. Tôi còn nhớ thẳng nhóc này bị bọn nhóc vây lại bắt nạt tới mức bật khóc vì tội xâm phạm lãnh thổ của chúng. Hôm ấy may là có “đàn em” chạy về “bám bảo” lại với tôi nên mới chạy ra cứu hắn kịp thời, không thì cũng bầm dập.

Hắn ngồi xuống xích đu, tôi cũng ngồi xuống theo. Trước giờ chỉ có tôi hay chán nản chứ chưa bao giờ thấy hắn chán nản như này. Tôi ngập ngừng muốn nói lại thôi, bất chợt tôi nhận ra tôi chẳng biết nói gì cho phải cả.

Nghĩ tới nghĩ lui, cứ im lặng như thế này không chừng cả hai đứa chết lạnh nơi này mất. Đúng lúc tôi định mở miệng thì hắn đã nói trước.

“Cậu đã bao giờ đi một con đường mà không thể quay đầu lại chưa?”

Tôi ngẫm nghĩ. Có đường một chiều không thể quay đầu lại đây, quay đầu là bị công an tóm liền.

Không, không, giờ không phải lúc để đùa. Tôi vỗ trán.

“Mẹ tôi mất lúc tôi mới học tiểu học. Ngày hôm ấy, nắng nóng tới xây xẩm mặt mày, tôi nằng nặc đòi mua kem cho bằng được. Bà đã nói rằng hãy chờ bà mua kem về, tôi đã chờ mãi nhưng bà chẳng thể nào trở về nữa. Một gã say xỉn đã tông phải bà và chạy trốn ngay sau đó.”

Tôi có thể tưởng tượng ra một bầu trời mùa hè nóng bức, máu đỏ còn chưa chảy ra đã hóa hơi bay lên bầu trời, và hơn hết tôi có thể tưởng tượng cậu ấy đã đau khổ dẫn vật tới chùng nào.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Chẳng bao lâu sau khi mẹ Thiên Ân mất, bố cậu ấy đi bước nữa. Người vợ đó lại là bạn thân nhất của mẹ Thiên Ân. Đến tôi còn không chịu chứ huống chi thẳng thóc cứng đầu này. Hẳn là một quãng thời gian khó khăn lắm.

Tôi bối rối, nghĩ ngợi không biết làm như thế nào để an ủi hắn. Cuối cùng lại ôm lấy hắn, vỗ lưng như dỗ dành đứa trẻ thêm kẹo.

“Thiên Ân ngoan, đừng buồn nữa. Cậu còn tôi, còn bọn Cà Chua Củ Cải nè, còn cả bác quản gia với bác Vân nữa... không ai bắt nạt được cậu nữa nè...”

Ai ngờ phản tác dụng, hắn hừ mũi một cái. “Bộ tôi là con cậu à?”

Mới khi nãy bầu không khí còn lâm li bi đát, xúc cảm dâng trào lăm lăm, thoát cái đã nhảy sang hài kịch được luôn, ghê thật.

“Cậu biết đêm Giáng Sinh ở Mỹ là như thế nào không? Ngày 24, tất cả bọn trẻ được nghỉ học, trở về nhà quây quần bên gia đình, cùng xem một bộ phim yêu thích, cùng trang trí cây thông, cùng đắp người tuyết. Cùng đêm ấy, bố mẹ chúng sẽ lên lút đặt những hộp quà mà họ chuẩn bị cho con mình dưới gốc cây để sáng mai ra lũ trẻ sẽ có những bất ngờ thú vị.”

Ai chẳng biết? Phim ảnh đầy ra đó, cậu nghĩ tôi ngu lắm hả?

Tôi liếc xéo hắn một cái. Coi thường người khác là tạo nghiệp đấy có biết không?

“Gia đình tôi cũng từng như thế. Mẹ luôn là người mua quà cho tôi nhưng mà bà chẳng bao giờ chọn đúng món tôi thích cả. Mỗi lần mở quà lại là một lần thất vọng và trách móc, nhưng tôi không biết rằng mẹ sẽ chẳng bao giờ có thể mua quà cho tôi nữa.”

Tôi cắn môi, có cái gì đó nghẹn ứ ở cổ họng, khi tôi tưởng tượng đến lễ đầu một ngày u ám nào đó mẹ tôi cũng rời bỏ tôi. Thế là tôi khóc thật, mới đầu chỉ là một hai giọt, sau nước mắt cứ như mưa không thể nào ngừng lại.

“Chắc, chắc gì cậu lại khóc vì chuyện của tôi hả?”

Hắn rút khăn tay chìa ra trước mặt tôi. Tôi – cái đứa sắp chết trôi trong mớ nước mắt nước mũi ngập ngụa – chẳng ngại ngần lấy xì mũi một cái thật to.

“Cảm ơn. Tôi sẽ giặt rồi trả lại sau.”

Ừa, chắc gì thằng cha này nhìn tôi như kiểu con bé này từ hành tinh nào rót xuống vậy? Tôi khịt khịt mũi.

“Chắc cậu giận bố và mẹ... kìa kìa?”

“Giận chứ, mới đầu tôi còn không thèm nhìn mặt ông, càng giận tôi càng thương và nhớ mẹ, lại càng trách bản thân mình nhiều hơn.”

Hắn hơi ngập ngừng. “Tôi biết chẳng thể trách họ mãi được nhưng tôi vẫn không thể nhìn bà ấy sánh vai với bố tôi, đó vĩnh viễn là vị trí của mẹ tôi, không ai có thể thay thế được.”

Những đứa trẻ có bố mẹ tái hôn thường khó mở lòng với dì hoặc dượng, tệ hơn là trường hợp chống đối bằng cách bỏ bê học hành, tụ tập với bạn xấu và trở nên hư hỏng. Cũng may là Thiên Ân biết suy nghĩ đúng sai.

“Bà ấy... ờ ừm... đi đối xử với cậu như thế nào?”

Chắc không phải như dì ghê trong mấy cái phim truyền hình đấy chứ? Ghê lạnh rồi bạo hành con chồng ấy?

“Tốt, vô cùng tốt là đằng khác. Nên tôi cũng thấy có lỗi với cả bà ấy nữa, bởi vì tôi không thể chấp nhận bà ấy.”

Hừm, cậu ấy rồi rắm hơn tôi tưởng. Tóm cái váy lại là như thế này, cậu ấy không còn giận bố cậu ấy cũng không có ghét đi kể, nhưng suy nghĩ của cậu ấy vẫn khẳng khái không chấp nhận chuyện bố tái hôn và chuyện này đã kéo dài hơn chục năm rồi.

“Thôi, xàm nhiều đây đủ rồi, về đi.”

Tôi kéo tay hắn. Giải pháp cải thiện tốt nhất chính là ăn một bữa cơm gia đình, giải tỏa tâm sự. Trùng hợp là có một bữa tiệc linh đình đang đợi chúng tôi ở nhà.

Trên đường, tôi mới chợt nhớ ra tôi muốn hỏi hắn cái gì.

“Ê, tôi vẫn không hiểu lắm, tại sao tôi lại phải chạy theo cậu ấy nhỉ?”

Rõ ràng là tôi chuẩn bị ăn tiệc cơ mà, sao tự nhiên lại bị bắt chạy vòng vòng vậy?

Hắn nhún vai. “Tập thể dục. Cậu không để ý à? Cậu sắp lăn đờm rồi đấy.”

Có thể lắm ngày mai báo chí sẽ đưa tin “Nam sinh bị bạo hành vì chê bạn béo.”

Có thể lắm hôm nay là ngày tử của tên này. . .

Tôi phui phui tay, chỉnh lại mái tóc lộn xộn, nở một nụ cười bác ái rồi dậm bước như một anh hùng, đằng sau là bạn trẻ quần quai vì vừa ăn một giáng suýt chí mạng.

Hừ, đáng đời cái thứ thích giỡn dai.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Người ta nói rằng, tất cả kho tàng trên Trái Đất không thể nào sánh bằng gia đình. Tất nhiên chẳng có gì là hoàn hảo, có thể có bất đồng khiến khoảng cách giữa các thế hệ trở nên xa vời. Nhưng đến cùng. . . gia đình vẫn là gia đình. . . nơi tình yêu luôn hiện hữu.

Thiên Ân tần ngần đứng trước nhà, chốc chốc lại quay lại nhìn tôi băn khoăn.

“Cậu nghĩ có ổn không? Ý tôi là đã một thời gian khá lâu rồi tôi và ông ấy không thể nói với nhau một câu cho ra hồn, tôi không nghĩ. . .”

Tôi nhướn mày. “Cậu nghĩ nhiều lắm cái gì, lâu không trò chuyện thì giờ trò chuyện, thời điểm thiên thời địa lợi nhân hòa nhất, cậu mà còn phân vân là mất cơ hội đây.”

Thực ra tôi điều đấy, tôi chẳng biết cái gì là thiên thời địa lợi nhân hòa đâu, tôi chỉ nghĩ đơn giản là cái gì quan trọng thì phải xử đẹp nó trước khi rắc rối ập tới mà thôi.

Thấy hắn vẫn xoay lòng nhòng trước cổng ngứa mắt quá nên tôi xách hắn ném ra trước cửa, tiện tay bấm chuông. Thế là không biết sức trâu sức ngựa ở đâu ra mà tôi xách được thẳng nhai cao mét tám này quăng đi nữa, tôi là một cô gái yếu đuối cơ mà.

Tôi dơ tay ra dấu chúc may mắn, chờ tới khi hắn thật sự vào nhà mới quay mũi đi về.

Ây da, đêm Giáng Sinh tự nhiên chạy lông nhông ngoài đường dù cho chẳng có chuyện gì đáng phải chạy, rồi về nhà gặm su hào luộc với com nguội từ sáng. Tổng kết một chữ: Buồn!

“Hê lô bảy bi, bố mẹ về rồi.” Trong khoảnh khắc chán nản nhất thì may mắn thay anh chị già đập cửa xuất hiện y như Superman và Wonder Woman.

“Sao bố mẹ về sớm thế?”

“Đang đi chơi mà ngắm thấy bảy bi đang ở nhà một mình đến tội nên về đó, có mua bánh cho bảy bi đây.”

Tôi cảm động sục sùi, định nhào tới ôm hai người một cái.

“Nhưng mà buồn quá mai bố lại phải đi công tác rồi.”

Tôi sắc chuối. “Nhanh vậy ả? Bỏ về còn chưa được bao lâu mà?”

“Công việc vậy gọi, không thể chần chừ được.”

Bố ôm ngực rất chi là nghiêm túc phát biểu. Thế là tôi liếc mẹ.

“Thế còn mẹ? Mẹ có đi không?”

Mẹ tôi bắt đầu chăm chăm nước mắt.

“Bố con đi làm ở nơi đất khách quê người, chẳng có ai chăm lo cho miếng ăn giấc ngủ, khó khăn vô cùng...”

Lại bài ca bố cô đơn khổ sở nên mẹ bắt buộc phải đi theo.

“Còn mẹ là phận làm vợ thì phải như thế nào? Mẹ phải chăm lo cho chồng của mẹ chứ, với chức phận của một người nâng khăn sửa túi cho bố con, bố con ở đâu mẹ ở đó...”

Ái chà, lại còn biện luận về trách nhiệm của bản thân cơ đấy. Có đôi mồm nhưng mà nghe quen quá rồi nên không có sức thuyết phục.

Thế mà đại ca nước mắt lưng tròng nắm tay đại tỷ.

“Là ta vô dụng, đã để Hoàng hậu nàng chịu khổ rồi.”

Đại tỷ cũng không phải dạng vừa, càng nhiệt tình nhập vai.

“Hoàng thượng, đã là phu thê, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, thần thiếp tình nguyện.”

“Hiền thê...”

“Hoàng thượng...”

Tôi lặng thầm xiên một miếng bánh kem, trong lòng vỗ tay tán thưởng, một màn song kiếm hợp bích, người tung kẻ hứng vô cùng vi diệu. Diễn xuất tiếp thu thêm văn hóa phim cổ trang Trung Quốc, có tiền bộ.

Ngáp một cái dài ơi là dài, tôi mang bánh kem còn thừa cất tủ lạnh, lại quay sang “Hoàng hậu” và “Hoàng thượng” đang thăm thiết, một xu cũng chẳng thêm để ý tới đứa con gái đầu yêu, chép miệng một cái.

“Con đi ngủ trước đây.”

Vị “Hoàng thượng” khoát tay áo. “Cho nhà người lui.”

Tôi đảo mắt hai vòng, làm sao để bố mẹ bớt bận đây?

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Bố mẹ tôi lại xách hòm xiềng đi mất tiêu từ lúc nào không hay. Tôi vừa tỉnh dậy đã thấy mẹ gọi điện, báo là đã đáp máy bay ở Nhật rồi, đang “tự sướng” dưới gốc cây anh đào nè. Thế rồi cúp máy cái rụp, không dặn dò gì thêm.

Mới đầu tôi còn gào ầm lên rằng bố mẹ quá đáng quá thế nhưng sau này bố mẹ cứ nhảy nhót vòng vòng trên thế giới riết cũng thành quen. Hồi đầu mà lo lắng này kia, tôi còn phải chăm sóc em trai đang tuổi ăn tuổi lớn nữa, nhà chỉ có hai chị em, nó không dựa vào tôi thì biết dựa vào ai?

Thôi được, thực ra là tôi dựa vào nó. Nhưng mà quái, sao hôm nay nó không chịu dậy thế nhỉ?

Bảo An là đứa rất chu đáo, nó lúc nào cũng dậy sớm chuẩn bị bữa sáng, mà hôm nay Cà Chua đã tới rồi mà nó còn chưa chịu dậy.

Tôi đành chạy vào phòng lay nó.

“Bảo An? Dậy đi? Muộn học giờ?”

Nó trùm chăn kín mít, còn không thèm ngồi dậy ngó tôi nữa.

“Ừ... em mệt lắm, không đi học đâu.”

Ô, nó lạ à nha? Tôi lo lắng sờ trán nó, má ôi, nóng như đồ lửa.

“Tay chị lạnh quá áaaaaa...”

Tôi hoảng loạn chạy đi kiểm cái nhiệt kể.

Kết cục, Bảo An bị sốt, cái nhiệt kể hiện 39 độ làm tôi queo hết cả người. Vội vàng viết hai cái đơn xin nghỉ học đưa cho Cà Chua, không còn cách nào khác hôm nay tôi phải nghỉ học để chăm nó thôi.

“Bảo An, ăn chút cháo nhé?”

“Ừ... đắng hợm lắm.”

Chết thật, nó lại còn mè nheo với tôi cơ ạ. “Không ăn thì sao khỏi được.”

Tôi dựng nó dậy, nịnh nọt. “Bảo An ngoan, ăn một miếng thôi nhé? Ăn để còn uống thuốc.”

Ai ngờ nó lắc đầu quầy quậy.

“Không uống thuốc đâu, đắng lắm. Em đi ngủ đây.”

Tôi vội tiếp lời. “Ừ ừ, không uống thuốc, thế ăn chút cháo đi, ăn no mới ngủ ngon được.”

Nó không quậy nữa, ngoan ngoãn ăn cháo, một phần chắc là thấy tôi nói cũng có lý, một phần chắc là bị mùi cháo hấp dẫn. Ăn xong nó lại bị tôi dụ khi uống thuốc nữa mới được đi ngủ.

Tôi thở phào một hơi, khó khăn gian khổ đã qua một phần. Dọn dẹp đầu ra đây, tôi xách đồ sang bên phòng nó ngồi luôn, phòng hờ hờ như có chuyện gì xảy ra thì còn kịp thời giải quyết.

Ngồi mãi cũng chán, thế là tôi nghĩa giá sách nó xem có cái gì hay đọc không. Bảo An thích nghiên cứu thiên văn học nên giá sách của nó toàn sách tiếng anh về vũ trụ, hành tinh thời à. Với tôi đây là một phạm trù đỉnh cao của khó hiểu nên thôi tôi đành tránh xa ra vậy.

Lâu lắm rồi tôi mới vào phòng Bảo An, hừm, hình như là do lần tôi quậy banh phòng nó lên nên nó ra chiếu chỉ cấm cửa tôi thì phải.

Loanh quanh một lúc chán quá nên tôi ngủ gục luôn, mãi sau có tiếng chuông cửa nên mới giật mình tỉnh dậy. Bảo An vẫn ngủ ngon lành, chuông cửa chẳng xi nhê gì với nó sất.

Tôi ra mở cửa. Có Cà Chua, Củ Cải rồi cả Thiên Ân nữa. Cà Chua tiện tay ném luôn túi hoa quả cho tôi, lao vào trong.

“Em trai tao đâu rồi, mày có chăm sóc em tao cẩn thận không đó?”

Dễ điên không? Rõ ràng nó là em trai tôi cơ mà. Tôi bĩu môi, định đóng cửa thì thấy ai đó thấp thò sau hàng rào, thấp thoáng thấy màu đồng phục trường tôi.

Cô bé thấy tôi đã hoảng hốt cúi đầu chào. “Em chào chị ạ. Em là bạn Bảo An, em tới đưa vở ghi và bài tập cho Bảo An ạ.”

Tôi giật mình, nhận sách vở từ tay con bé. “Cảm ơn em. Nhưng mà em là ai thế?”

Rõ ràng con bé không sống ở gần đây, mà tôi lại nghĩ chẳng ai nào rảnh hơi đi mang vở cho một đứa không liên quan, nhà lại xa tí mù khơi cả.

“Em...em là bạn gái Bảo An ạ.”

Tôi tròn mắt. “Em là Hà Vân?”

“Dạ.”

Ô hô, em dâu Hà Vân trong truyền thuyết đây rồi. Vừa học giỏi lại vừa đáng yêu, mãi mới được gặp mặt. Nhưng sao con bé có vẻ e dè thế nhỉ? Tôi có ăn thịt nó đâu?

“À, em có muốn vào thăm Bảo An không?”

Con bé gật đầu lia lịa. Tôi tránh qua một bên cho con bé lách vào, lòng không khỏi băn khoăn, thằng em trai tôi có tài cán gì mà cua được em dâu chất lượng thế này không biết?

Bọn Cà Chua đang xúm xít bên cạnh Bảo An, chẳng biết nó dậy từ bao giờ, đang tiếp chuyện mọi người. Thấy Hà Vân lấp ló sau lưng tôi, thằng bé ngồi bật dậy.

“ Cậu làm gì ở đây thế?”

Khiếp, đang ôm mà nhìn thấy bạn gái tự nhiên khỏe bất ngờ luôn à? Ghê đấy.

“ Đến thăm nhóc chứ làm gì. Thế cũng hỏi.”

Tôi ra hiệu cho bọn Cà Chua – lúc này vẫn đang ngơ ngác – ra ngoài. Cà Chua thì thăm

“ Ai đó?”

“ Em dâu chất lượng của tao.” Tôi tự hào đáp.

Nó à một tiếng như ngộ ra điều gì cao siêu lắm.

Ngẫm cũng gần tới giờ ăn trưa rồi nên tôi rủ bọn nó ở lại luôn, đằng nào chiều cũng được nghỉ. Tất nhiên, Cà Chua ham vui liền dơ tay hưởng ứng liền, mà Cà Chua đã đồng ý rồi thì Củ Cải lại nào dám không. Còn Thiên Ân, hần nợ tôi một bữa nên cũng ở lại.

“ Em dâu, ở lại ăn trưa luôn nhé?”

Tôi thò đầu vào hỏi. Con bé đỏ mặt nhìn tôi.

“ Vậy... có ổn không ạ?”

“ Có gì mà không ổn. Ở lại ăn trưa rồi chiều hãy về, chiều các lớp được nghỉ mà.”

“ Vậy thì nhờ chị nấu cho em với ạ.”

“ Ủ, em trai chị nhờ em chăm sóc nhé.”

Tôi linh cảm có khi mai đến lượt con bé ôm lắm nên dặn Bảo An.

“ Bảo An, hạn chế lấy ôm cho bạn đấy nhé.”

Chẳng hiểu sao, mặt con bé ngày càng đỏ hơn, còn em trai thì quăng cái gối vào mặt tôi.

“ Bà đi ngay cho tôi nhờ.”

Chắc, đúng là người tốt thì toàn bị oan uổng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Hôm nay là ngày sale nên siêu thị đông phải biết, tôi đã nói trước với Cà Chua rồi mà nó vẫn không thấy mùi nguy hiểm, cứ nằng nặc kéo Củ Cải đi bằng được. Bạn hỏi sao tôi không ở nhà đi à? Tại vì, trong 4 đứa, tôi là đứa có kinh nghiệm chiến đấu với mấy bà thím tham đồ sale nhất, để bọn nhóc này đi tôi dám thề là chẳng xước được cái gì về cho xem.

Hừ, chưa thấy chiến trường thì chưa biết sợ, đã thế hôm nay cho chúng mày mở mạng tầm mắt, haha.

Y như rằng, siêu thị đông dã man, mấy bà mấy cô lượn lờ xung quanh ra về chọn hàng hóa nhưng chỉ cần có loa thông báo có gian hàng sale là như một đám thiêu thân lao vào.

“ Các chiến sĩ nghe rõ, đây không còn là siêu thị bình thường nữa mà là chiến trường. Muốn sống sót ra khỏi đây thì phải nghe theo lệnh của tôi.”

Ba bạn trẻ vừa thấy thảm cảnh giành giật ở gian hàng bánh mỳ vẫn còn sợ hãi, ai mà chẳng đoán được kết quả thê thảm như nào nếu dính phải các mẹ các bà săn sale kia.

“ Thứ nhất, không đứng quá gần các gian hàng, chú ý loa thông báo để xác định khu vực nguy hiểm. Thứ hai, đừng có dại mà gây hấn với các bà bác hung hãn, trong tình trạng hiện tại, cho dù có là bà thím gầy gầy xương xương thì cũng là một tuyến thủ bóng bầu dục xuất sắc đấy.”

“Rõ.”

“Okay, chia nhóm thực hiện nhiệm vụ. Hai đứa mày lo thịt, rau củ có vẻ nguy hiểm thì để tao với Thiên Ân lo. Nhớ cẩn thận, sau khi lựa xong đồ gặp nhau ở quầy tính tiền.”

“Nhớ rồi.”

Hai đứa nó nắm tay nhau, nhanh nhẹn chen vào, bị đám đông cuốn đi luôn.

Tôi xòe tay ra trước mắt Thiên Ân.

“Công chúa, cho ta vinh hạnh được bảo vệ nàng chứ?”

Ngay khi tôi tưởng thẳng nhãi này sẽ nhăn mày bảo đừng đùa nữa thì thấy hấn e then đặt tay lên tay tôi, mặt quay đi ra về ngại ngùng.

“An toàn của người ta, giao hết cho chàng.”

Lạ chúa, sao thẳng nhãi này tự nhiên lầy quá vậy? Tôi phải kiềm chế lắm mới không nhảy lên sút một phát vào cái mặt then thùng diêm lệ kia.

Một lúc sau, bốn đứa cuối cùng cũng lết được cái thây ra siêu thị với quả tóc bù xù, áo quần tả tơi, ai không biết lại tưởng cái bang ấy chứ.

Cà Chua chỉ tay lên trời, quyết không bao giờ vào siêu thị nữa. Chắc sau lần này có thách tiền nó cũng không dám vào nữa.

Về tới nhà, bé em dâu ngồi một góc đọc sách, đầu tựa vào vai em trai đang ngồi bên cạnh, trên trán thẳng nhóc vẫn còn dán miếng băng hạ sốt nhưng trông có vẻ khỏe hơn rồi. Đúng là có người yêu chăm sóc có khác.

Thấy tôi, bé em dâu bật dậy. Em trai đáng yêu của tôi nhăn mày.

“Sao bà không gõ cửa?”

Bé em dâu âm thầm nhéo nhéo nó một cái.

“Các anh chị về rồi ă? Để em giúp mọi người một tay.”

“À ừ, không sao hai đứa cứ ngồi chơi đi, bọn chị làm loáng một tí là xong ấy mà.”

Chị là một bà chị tân tiến mà, chị đây sẽ không làm hồng khoảng khắc của hai đứa đâu mà. Thế nên em trai bé nhỏ ơi, đừng nhìn chị hần học như thế có được không?

Tôi kiểm tra tình trạng của Bảo An rồi nhanh chóng ra khỏi phòng, trước khi nó dùng ánh mắt xiên tôi vài phát.

Định bụng là quay vào bếp phụ giúp, nhưng lại thấy Cà Chua và Củ Cải đang tình bẽ bình trong đó, tở nểm một miếng cậu nểm một miếng nên tôi ngán ngẫm quay ra ngoài. Chỉ hy vọng chúng nó không nểm hết luôn nồi nước lẩu.

Thiên Ân ngồi ngoài phòng khách xem ti vi như thể đây là nhà hấn vậy đó. Tôi ngồi xuống bên cạnh hấn, ôm lấy đầu gối và thở ra một cái.

“Sao đấy?”

“Chán quá hà...”

“Rồi sao chán?”

“Không biết nữa, cứ thấy chán thôi.”

Xong cuộc đối thoại không đầu không đuôi, hai đứa ngồi xem kênh tin tức, chẳng ai nói với ai câu nào.

Chẳng hiểu tôi ngủ thiếp đi từ bao giờ, mê man mãi tới lúc Cà Chua tới đánh thức mới chịu mở mắt.

Chúng tôi ngồi xoay vòng bên cái bàn nhỏ, nồi lẩu nghi ngút khói phả vào mặt làm mặt tôi ửng hồng. Tôi hít hà mùi thơm, chán nản mở miệng.

“Tao tưởng chúng mày trong bếp lúi húi nấu com cơ, cuối cùng vẫn để em trai tao nấu.”

“Hay cho một chiếc mũi thính như chó Béc giê.”

Tôi cười kiêu ngạo. “Chuyện, tao mà lại.”

Chúng tôi ăn ngon lành bữa com hôm ấy nhưng lại quên mất Bảo An đang bị ốm. Thế là sáng ngày hôm sau, tất cả bị sốt nằm bẹp một chỗ, còn mỗi

Bảo An – người đã khôi ồm, khỏe như trâu – than vãn vì phải chăm tôi ốm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Vẫn là buổi sáng thứ hai như thường lệ, tôi tắt cái điện thoại đang reo ỉn ỏi bên cạnh. Cố gắng không để bản thân bị dụ dỗ bởi ý nghĩ: “Ngủ thêm 5 p nữa thôi.”, bởi tôi biết sau cái 5p chợp mắt đó sẽ là 12h trưa luôn.

Tôi nhìn vào gương, chính xác là nhìn hai con mắt thâm như bị đắm ở trong gương. Tất nhiên, hôm qua tôi lại thức khuya để viết lách rồi.

Cà Chua phải trực nhật nên không tới gọi tôi đi học chung, Bảo An đi học từ sớm, thành ra còn có mình tôi.

Hoàn thành bữa sáng trong tình trạng mắt nhắm mắt mở, tôi đóng cửa và tới trường.

“Ồi, mày sao thế?”

Cà Chua và Củ Cải bu lấy ngay khi tôi mới bước chân vào cửa lớp.

“Mới sáng ra đã vấp phải cục gạch, té chổng vó.”

Dám cá là tôi bây giờ chắc chẳng khác gì bang chủ cái bang với mái tóc tổ quạ đặc trưng cả.

Nó vỗ trán. “Đi với đứng như ăn cướp thế kia thì. Để tao xuống phòng y tế xin thuốc.”

“Ồ, thank you.”

Tôi sờ sờ mắt cá chân - đã sưng lên to tướng một cục. Đau quá, sáng ra đã xui xẻo rồi.

“Sao đây?”

Thiên Ân giờ mới tới lớp. Tôi sắp cười vào mặt hắn vì hắn còn tới muộn hơn tôi, nhưng mà còn chưa kịp cựa thì cái mắt cá chân đã biểu tình dữ dội. Cái sự kết hợp của đau đớn và sưng sưng trên nỗi đau của người khác đã tạo thành cái mặt méo xệch của tôi bây giờ.

“Ui da... Bị té.”

Hắn ngồi xôm xuống, dòm cái chân đã sưng lên như chân voi của tôi một lúc lâu. Ngay khi tôi định hỏi hắn làm cái gì vậy, hắn đã cầm chân tôi lên, nhấn một cái mạnh.

“Á Á Á...”

Một tiếng hét xé toang cả bầu trời, từ cổ họng tôi. Cả lớp đang ồn ào liền quay lại nhìn chúng tôi. Một phút trôi qua và tôi khóc như mưa.

“Tên điên này... Cậu bẻ gãy chân tôi rồi...huhuhu...”

“Chân đỡ đau hơn chưa?”

Tôi ngừng khóc, đứng là không đau như lúc trước nữa, chỉ còn hơi tê tê thôi.

“Tôi mới chỉ sơ cứu thôi, cậu vẫn phải xuống phòng y tế băng bó đi.”

Nói rồi quay lưng lại. “Lên đi.”

Tôi dỗi quay mặt đi, ai bảo cậu dám bẻ chân tôi mà không nói trước.

“Chậm một phút là phải cưa chân đấy, tới lúc đó thì đừng trách tôi không báo trước.”

Tôi hoảng sợ, leo lên lưng hắn. “Mau đến phòng y tế đi, huhu... tôi không muốn cưa chân đâu.”

Trong một khoảnh khắc, vì quá vội vàng, tôi đã không nhìn thấy nụ cười đắc ý trên mặt hắn.

Tổ hợp Cà Cải vừa từ phòng y tế xin thuốc về đã thấy màn được cho là “thảm thiết” này, đang mở to mắt ra nhìn tôi.

“Tao xuống phòng y tế đây.”

Tôi chỉ kịp nói với lại khi đi lướt qua chúng nó.

Phòng y tế của trường được quản lý bởi một ông anh hơn chúng tôi 7 tuổi, là con trai của Hiệu trưởng, vừa tốt nghiệp Đại học Y. Khi xem xét tôi từ đầu tới chân, anh ấy chỉ vào chân tôi.

“Em nên cảm ơn bạn đi, bạn sơ cứu rất tốt đấy. Nếu không sơ cứu kịp thời thì có thể chân em sẽ để lại di chứng đấy.”

“Nặng nhất là cưa chân phải không anh?”

Anh ấy nhướn mày nhìn tôi kỳ quặc, rồi cười phá lên.

“Nặng nhất thì không chạy nhảy trong 2-3 tháng thôi, không đến mức cưa chân đâu.”

Ôi mẹ ôi, nỗi nhục này để đâu cho hết. Tôi ôm lấy khuôn mặt nóng bừng vì xấu hổ, tất nhiên là không quên chừa cho thằng nhóc đang cố gắng nhịn cười ở xó kia một cái lườm đầy nòng nọc.

Tên nhãi nhép này lại lừa tôi!!!

Bác sĩ dặn tôi không được hoạt động nhiều nên tôi để Thiên Ân công tôi về lớp. Lúc chúng tôi đi ngang qua hành lang lớp 11, vài tiếng xì xào tò mò nổi lên, thậm chí còn có mấy người chỉ chỉ trỏ trỏ.

Tôi tựa cằm lên vai hấn thì thầm. “Này, tôi lạnh gáy quá.”

Nói đùa, cả trăm con mắt đang muốn giết sống tôi đi đây này.

“Hay là để tôi xuống tự đi cũng được?”

“Hay là cưa chân cậu đi cho rồi.”

“Rõ ràng là bác sĩ bảo nặng nhất chỉ không hoạt động 2-3 tháng thôi, cậu dám dọa tôi...” Tôi giả vờ đánh đập phản bác lại.

“Ngồi yên, đây là tầng 4 đó, cậu muốn nhảy dù xuống sân trường không?”

Tôi khép miệng lại, ngoan ngoãn nằm trên lưng hấn, còn quậy nữa tôi sợ hấn thả tôi từ trên này xuống mất.

Một cơn gió mạnh thổi qua, thổi cả không khí lạnh cuối cùng của mùa Đông tới mà chẳng hiểu sao tôi chẳng thấy lạnh tẹo nào. Tôi chẳng nghĩ nhiều, cứ hào hứng tựa lên vai hấn huyền thuyên kể hết chuyện này tới chuyện kia, mãi cho tới khi chúng tôi vào lớp.

Tan học, hai đứa bạn thân của tôi nói rằng muốn hẹn hò sau giờ học một chút nên vớt tôi lại cho Thiên Ân. Thế nên hấn lại phải công tôi về.

Tôi mới phát hiện ra thằng nhóc này lớn lên thật nhiều, thật nhiều. Trước đây bắt hấn làm bệ để cho tôi đứng lên vọt trộm ôi còn loạng choạng không vững, vậy mà giờ hấn công tôi từ trường về tới nhà nhẹ như bèo.

Thằng nhóc mũm mĩm ngày xưa thay bằng anh chàng cao ráo, đẹp trai lại tài giỏi thế này đây. Chẳng hiểu sao lại làm tôi xao xuyến.

Tôi thuận tay nheo nheo má hấn.

“Làm cái gì đó?” Không nhìn mặt cũng đủ biết chàng ta cau có như thế nào rồi.

“Nói, ăn cái gì mà dậy thì thành công như này?”

Trời ơi, đã trắng thì thôi đi, da mặt còn đúng mịn như mông em bé luôn á.

“Chắc, tôi biết tôi đẹp rồi. Khỏi khen.”

Tôi bĩu môi. Người ta bảo ông trời không cho ai hoàn hảo quá đúng mà, nhìn ví dụ này xem, trông cũng đẹp trai lai láng, lại còn tài giỏi nhưng ai mà biết lại có vấn đề về thần kinh đầu chừ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Bảo An cứ cần nắn mãi mỗi khi nó nhìn vào cái chân bị băng của tôi.

"Đã nói bao nhiêu lần rồi, đi đứng cho cẩn thận. Đi đường thì không nhìn đường, mắt cứ để đâu đâu ấy."

Nó nói thế khi mở tủ lạnh lấy đá chườm. Tôi biết thừa thằng nhóc này chỉ to mồm mà thôi.

"Lần sau ngã gãy chân cho biết mặt."

Và còn được cái độc mồm nữa. Chân bà mà không bị đau thì bà đã tung chường vào cái bản mặt mày rồi nhé, thằng quý.

Đề tôi không phải hoạt động nhiều, Bảo An dọn cho tôi một cái ổ ngoài phòng khách, com bung nước rớt, còn phụ trách chăm sóc chân tôi. Cuộc sống như một bà hoàng trong vòng một tuần kết quả làm tôi thừa ra một ký mỡ.

Vì sắp thi cuối kỳ, tôi vẫn phải nhờ vả Thiên Ân làm gia sư cho tôi, mà chân thì đau nên tôi không lết sang nhà hắn được. Thế là cả cuối tuần hai đứa ngồi bó gối ở cái ổ của tôi làm bài tập.

Bảo An hết lượn ra lại lượn vào, nhíu mày nhìn, xem chừng thằng nhóc này lại đâm phai cái gai nào rồi.

Mãi tới khi thằng nhãi Thiên Ân ra về, nó mới dừng lại.

"Đó là ai vậy?"

Tôi ngờ nghech hỏi lại. "Ai là ai?"

"Người vừa nãy?"

"À, Thiên Ân á? Bạn chị, nhà ở ngay kia kìa."

Nó khoanh tay nhìn tôi, nghiêm nghị. "Không được yêu đương vớ vẩn đâu đấy. Lo mà học đi."

Thiệt tình nó cứ như mẹ tôi không bằng. Nói xem ai mới là đứa yêu đương vớ vẩn trước hả?? Là nhóc thì có.

Tôi biết nó lo cho tôi, nhưng với cái tính ngang bướng thành thói của tôi thì ít nhất tôi cũng phải trợn mắt với nó một cái mới vừa lòng được.

Mà mắt nó để đâu mà lại thấy tôi với Thiên Ân yêu đương được không biết. Bà đây mà thêm thuồng thằng nhãi đó á? Có mà điên.

Hết một tuần, chân tôi khỏi thì vừa khít kỳ thi cuối kỳ cũng tới. Lúc có điểm tôi suýt nữa thì nhảy lên ôm hôn gia sư của tôi luôn cơ, ai bảo nhờ hắn mà điểm môn tự nhiên của tôi được kéo lên rõ rệt thế này.

"Có được trả công không???"

Quả nhiên, thiên tài không bao giờ làm chuyện gì mà không có lợi, nhưng thôi tôi đang vui nên không chấp cái đồ tiểu nhân nhé.

"Được, tôi mời cậu một bữa."

Tôi ngẫm nghĩ. "Nhưng chọn chỗ nào rẻ rẻ thôi nhé."

Lỡ như hắn hứng lên chọn trúng một nhà hàng 5 sao nào thì có mà chết tôi.

"Trùng hợp, hôm nay bác Vân về quê rồi, qua nhà tôi nấu ăn đi."

Dám chơi khó tôi à? "Ok, Omachi, Hảo Hảo, Cung Đình và Lầu Thái, cậu muốn món nào?"

"Omachi, 7h nhé."

Tôi ngó người, hình như tôi chưa kể cho hắn lịch sử nấu nộm tôm nhưng lỡ làm cháy đen cả đĩa nộm của tôi thì phải. Đến phút chót thì lương tâm bị sút mẻ của tôi lại trỗi dậy, cuối cùng vẫn đi chợ mua ít đồ về nấu một bữa cho hắn.

Thực ra là nhờ Bảo An nấu he he.

Xong xuôi, tôi chạy ù sang nhà đối diện. Nhét hộp giữ nhiệt vào tay hắn cùng lời chúc ngon miệng, định quay móng đi về thì hắn giữ tôi lại.

"Cậu đi đâu?"

"Đi về chứ đi đâu, em tôi đang đợi cơm."

"Bảo thẳng nhóc ăn một mình đi, cậu còn chưa báo đáp tôi cơ mà."

Í ẹ, báo đáp gì nữa?? Chẳng lẽ tôi còn phải đút cho hấn ăn á??

Không để tôi phản ứng, hấn đã thẳng tay kéo tôi vào nhà, đóng cửa cái rầm, báo hại tôi bị Bảo An oang oang mắng qua điện thoại. Tôi day day cái tai bị ứ và một lần nữa lại bần khoản, tôi bao giờ nghiệp mới quật thẳng nhãi Thiên Ân này một trận đây?

Tôi chọc chọc miếng súp lơ luộc, không ngừng than vãn.

"Cậu thấy tác hại của cậu chưa? Nhờ may tí tôi về chào đón tôi là con dao phay thì sao??"

Hấn chẳng quan tâm, cứ ăn một cách ngon lành cảnh đào, còn tôi thì làm bầm rủa hấn ghen phát cho chừa.

"À, hôm trước tôi có để quên cái gì ở nhà cậu không?"

Tôi chống cằm ngẫm nghĩ. "Có một cái bút máy lạ. Của cậu à??"

Hấn gật gật đầu. "Vây chút nữa tôi qua lấy."

Ăn xong, Thiên Ân theo tôi về nhà lấy đồ. Tôi mở cửa, tiếng chào còn chưa phun ra đã thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Em dâu – chắc là mới tới – ngồi trên đùi em trai, hai tay vòng qua cổ em trai, em trai thì ôm eo em dâu. Hai đứa chúng nó đang ôm hôn thắm thiết.

Tôi bần loạn đóng cửa lại. Tiên sư, chọc mù mắt chị mày rồi.

"Sao thế?"

Trong khi tôi còn đang bần thần, Thiên Ân toan định mở cửa. Tôi liều mình ra chắn trước cửa.

"Ahaha....Quên không báo cậu, nhà tôi đang có khách. Chúng ta quay lại nhà cậu uống trà đi."

"Thế còn đồ của tôi?"

"Mai đi học tôi mang cho. Đi đi."

Tôi vừa đẩy Thiên Ân vừa nhắn tin cho Bảo An.

"Khi nào xong thì gọi bà đây về."

Trong nhà, em trai và em dâu nhìn tin nhắn của tôi gửi tới, nhìn nhau cười trừ một cái, bị bà chị ngốc đó nhìn thấy mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Điều tôi mong đợi tới mòn mỏi sau khi thi học kỳ xong đó chính là kỳ nghỉ Tết. Còn 5 ngày nữa là tới Tết mà nhìn người ta bày Đào bày Quất ra bán, lòng tôi đã biếng biếng theo rồi, chả còn tâm trạng đâu mà học với hành nữa.

Đại ca đại tỷ đã về từ đầu tuần, báo là kết thúc công việc sớm để chuẩn bị công tác tư tưởng đón Tết.

Tan học ngày hôm nay, bốn đứa chúng tôi – bao gồm tôi, Thiên Ân và couple Cà Cải – đi về cùng nhau.

“Thế mà đã sắp Tết rồi. Lại qua một cái xuân rồi.” Củ Cải thở dài.

Amen, cậu mới 17 tuổi rưỡi thôi, có nhất thiết phải bực lộ cảm xúc như đây là mùa xuân cuối cùng của cậu không hả?

Tôi và Cà Chua ngược mắt nhìn Củ Cải một cái.

Từ khi trở thành bạn thân, ba đứa chúng tôi đã giao hẹn rằng phải chừa ra một ngày để có thể đi chơi tẹt ga cùng nhau. Năm nay còn có thêm thẳng nhãi

Thiên Ân nữa.

Tôi huých tay hắn. “Năm nay nếu không bận gì thì đi chơi chung cùng tụi này nha??”

Hắn nhún vai, bảo tạm thời chưa có câu trả lời chính xác, bởi gia đình bên nội đang sống ở nước ngoài. Đạo gần đây thời tiết thất thường làm ông nội bệnh nhẹ không về ăn Tết nên hắn phải bay qua một chuyến.

“Sẽ cố gắng sắp xếp để về sớm.” Hắn nói như vậy với tôi rồi lặn không sủi tăm từ ngày cuối tuần.

Còn 3 ngày nữa là tới 30 Tết, Đại ca xách về một cành đào to tổ bố. Vừa về tới cổng đã gào Báo An tới giúp một tay. Hai cái mông một lớn một bé loay hoay mất 15p mới bê được cái chậu cây vào nhà.

“Á trời, con vừa quét nhà xong mà.”

Tôi vò tóc nhìn đất bùn rải rác trên nền nhà.

Bố tôi vỗ vỗ vai tôi. “Không vấn đề gì sát. Quan trọng là cành đào mới mua kìa, đẹp không, đẹp không?? Thấy không khí Tết không??”

Đại ca sung sướng nhìn thành quả của mình.

“Bố phải đi khắp cả vườn đào mới tìm được một cây ưng ý đây.”

Tôi ngo trái ngo phải, dơ ngón tay cái lên với bố. Mắt thâm mỵ của bố đúng không chề vào đâu được.

“Đẹp lắm bố. Không liên quan cho lắm nhưng mà tẹo nữa mẹ về mà thấy cái nhà như thế này thì ba bố con mình toi chắc đấy ạ.” Báo An thì thầm.

Mẹ mà thấy thì xác định ra đường đứng nhé.

Đại ca nhìn quanh quất một hồi rồi vội vàng vớ cây chổi làm cả combo quét, lau nhà luôn một thể.

Khi sàn nhà được cọ sạch bóng như thể soi gương được luôn thì cũng là lúc mẹ về tới nhà. Bố chạy tận ra cửa đón, nở một nụ cười cầu vồng, hết khoe với mẹ chậu hoa mới, lại tới sàn nhà sạch bong.

Tôi lau nốt cái cửa kính cuối cùng. Xong, vậy là nhà cửa đã sạch sẽ để đón Tết.

Còn 2 ngày nữa thì tới Tết, bố đổi nguyên buổi sáng vì mẹ không may làm gãy cành hoa lan bố mới tậu được.

Chuyện là bố vừa từ công ty về đã thấy cành hoa gục xuống một cách bất bình thường, lại gần thì phát hiện ra cành cây đã gãy được gắn lại cầu thả bằng băng dính.

Bố xém xỉu, túm cổ hai đứa tôi tra khảo.

“Nói, đứa nào làm hoa của bố ra nông nổi này??”

Tôi và Báo An vốn ăn ngay nói thật, vô cùng ăn ý chỉ ngay người đang rung đùi ăn ngũ cốc, xem phim Hàn Quốc trong nhà.

Bố thần thờ chui vào phòng, trùm chần không thèm nói chuyện với mẹ nữa.

Đây là lần thứ hai tôi thấy bố dối mẹ, lần đầu tiên là vào khoảng 3 năm trước khi mẹ bận không đi công tác cùng bố được.

Lần này còn nguy hiểm hơn khi bố còn đòi tuyệt thực.

Mẹ an ủi mãi không được đành kéo hai đứa tôi chạy ù ra chợ hoa mua một cây khác đền cho bố. Còn phải làm món bố thích nhất dỗ bố nữa.

Nói mãi, nói mãi tới khi mẹ đổi ngược lại, thế là bố lại phải dỗ mẹ.

Cuối cùng hòa bình được lập lại, khi tôi làm vỡ cái bát tô sứ mà mẹ thích nhất. Vậy là cả bố và mẹ quay sang căn nhắc tôi thay vì đối nhau.

Tôi thở dài, thôi thì coi như là tôi vừa hi sinh vì hạnh phúc gia đình vậy.

Ngày cuối cùng của năm cũ, cả nhà Cà Chua và Củ Cải tới nhà tôi gói bánh chưng. Ba bà mẹ bị quây bởi lá rong, gạo nếp, đậu xanh, vừa gói bánh lại còn tiện miệng lỏ con cái nhà mình ra bên xấu. Ba ông bố ngồi nhậu ở bàn ăn, rôm rả đủ thứ chuyện. Bốn đứa chúng tôi lảng xảng chạy việc vặt, đứng ngồi không yên.

Tôi – phụ trách đồ nhắm và thêm bia – âm thầm nhéo bố một cái. “Bố, bố uống ít thôi.”

Bố phẩy tay. “Xồi ôi, lâu lâu bố mới uống cơ mà.”

Vừa dứt lời thì bất gặp ánh mắt sắc như dao phay lia tới của mẹ, lon bĩa vừa mới đến miệng, run run hai cái đành phải bỏ xuống.

Tôi đứng bên cạnh chứng kiến hết phải cố bụm miệng thật chặt để không phá lên cười.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Một nồi bánh chưng to ụ được đặt giữa sân. Dưới sự chỉ đạo phân công của các bà mẹ thì bọn con nít - tức là chúng tôi - phụ trách ca đêm, còn các ông bố phụ trách đầu tối và gần sáng.

Các ông bố không chịu, kiên quyết đòi ca. Chẳng là lâu lâu mới có dịp tụ họp đông đủ, các ông bố cũng muốn xem đá bóng rồi nhậu nhẹt một tí, nên chống đối ra mặt.

Bố tôi – người lãnh đạo cách mạng - có đồng bọn chống lưng, xem ra có cứng rắn hơn bình thường một tí. Thế nhưng người lãnh đạo vừa thấy địch lừ mắt một cái, tay lăm lăm con dao thái thì lập tức từ bỏ. Cách mạng chưa kịp nhủ mầm đã bị dập tắt triệt để.

Đến cả tôi – người chẳng liên quan gì – thấy con dao cũng rén run cả người rồi. Mẹ già nhà tôi đứng đáng sợ kinh người lên ấy.

Tôi đang loay hoay sắp xếp củi lửa ở trước nhà thì đằng sau có một bóng đen tiến tới. Giật mình quay lại thì thấy thằng nhãi Thiên Ân ở ngay sau, nở một nụ cười gọi là điên đảo chúng sinh.

“Tôi về rồi.”

Tôi cũng rạng rỡ không kém, chậm chậm bước lại gần như không tin vào mắt mình.

Trong giây phút quan trọng nhất, tôi ôm lấy hán trong lòng bởi hơi nước mắt vì xa cách quá lâu. Nhưng thôi, cảnh này để dành cho truyện ngôn tình nhé.

Thay vào đó tôi bê một đồng cùi nhét vào tay hán, tốt bụng xấn ống tay áo cho hán.

“Bê ra sau nhà nhé. Chỗ Cù Cái ấy.”

Nhìn bóng lưng liêu xiêu của bạn nhỏ Thiên Ân, lòng tôi nhảy tung bùng.

Haha, tự nhiên lại thêm một chân chạy việc chất lượng.

Tôi vơ nốt chỗ cành khô còn lại, cũng chạy ra sân sau. Lúc hán bê đồng cùi tới bố mẹ tôi cũng đang đứng ở đó. Hai anh chị nhìn tôi như muốn hỏi: “Con cái nhà ai đây? Sao nhóc lừa được nó giúp nhóc hay vậy?”

Hán nhìn bố mẹ tôi, nở một nụ cười – theo tôi là vô cùng thảo mai ạ.

“Chào cô chú. Con là Thiên Ân ạ.”

“Nhìn con quen lắm, cô gặp con ở đâu chưa nhỉ?” Bất chợt, Đại tỷ vỗ tay. “A, con là thằng nhóc mập lùn nhà bên kia đường phải không?”

Tôi mím môi, âm thầm lau mồ hôi. Lạy chúa, mẹ ơi, mẹ nghĩ tính từ mập lùn có còn phù hợp với thằng nhóc này không hả?

“Ôi, mới đó mà đã cả chục năm rồi cơ đấy, coi con này, lớn lên đẹp trai lắm luôn, làm cô nhìn mãi mới ra á. Con về lâu chưa? Bố đi có về cùng không? Có ở lâu không? À mà từ từ đã, con ăn tối chưa? Chắc đói bụng rồi nhỉ?”

Trước một vụn câu hỏi vì sao của mẹ tôi, Thiên Ân ngơ ngác mấy hồi không biết nên trả lời câu nào. Tôi vội nhảy vào cứu nguy.

“Cậu ấy chưa ăn gì đâu ạ. Mẹ lấy cho cậu ấy cái gì đó ăn nha.”

Thế là mẹ tôi kéo tuốt Thiên Ân vào trong bếp, vừa đi vừa ríu rít chuyện trò, bỏ lại sau lưng một mớ hỗn độn cùng người chồng vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, có khi còn không biết mình là ai và mình đang làm gì ở đây cơ.

Bố huých tôi. “Thằng nhóc nào kia?”

“Thiên Ân ấy bố, bố không nhớ hả? Cái thằng nhóc nhà ở ngay bên kia đường ấy, mà ngày xưa chạy theo con đi chơi bị chó ngoाप đó.”

Bố “À” một tiếng dài, một giây sau chỉ vào mặt tôi cười như muốn thối cả ruột.

“Ồi xồi ời, tình đầu của bé phải hơn? Ngày xưa bám nhau ghê lắm luôn mà, nào là đi học chung này, nào là bảo vệ nhau khỏi chó dữ mà bị thương này, ...”

Lần thứ n, tôi lại tự nhủ phải ngăn cản mẹ tiêm nhiễm vào đầu bố mấy cái tình tiết phim dở hơi mà mẹ hay xem mới được.

“Chao ôi, ngày xưa lãng mạn biết bao nhờ? Bầy bì nhờ?”

Tôi nheo mắt. Trông cái tướng ngật nghẹo cười của bố, đúng đáng ghét thực sự.

“Bố, bố mà còn cười nữa thì con “xui” hết chỗ tiền dưới tủ lạnh của bố để đưa mẹ đấy.”

Đại ca ngừng cười, nghiêm túc nhìn tôi.

“Còn nữa, tuần trước bố nói dối mẹ là tặng ca để đi nhậu với mấy chú ấy, bố có tin con xì đều với mẹ ngay bây giờ không?”

Bố lờm tôi. Tôi làm mặt mèo trên bố. Trận chiến này coi như huề.

Cà Chua và Củ Cải đứng ngay cạnh đó, lắc đầu ngán ngẩm.

Đến tối, cuối cùng nồi bánh được đặt lên trên bếp củi đang cháy hồng. Mấy phụ huynh cùng chúng tôi ngồi quanh bếp lửa hồng, nghe kể chuyện xưa.

Mẹ tôi lôi từ trong tủ ra một cuốn album đã cũ. Trong đó có ảnh cưới của bố mẹ tôi, ảnh của tôi và Bảo An và rất nhiều ảnh xấu hổ lúc còn cời chuông tắm mưa.

Cà Chua đã cười tới mức co cả hàm khi nhìn thấy tấm ảnh tôi buộc tóc hai bên, đang nhe răng cười để lộ mấy cái răng sún đen xì, cho tới khi mẹ con bé lặng thầm lôi từ trong tủ ra một cuốn album cũng cũ chẳng kém.

Và bạn đã đoán được điều gì xảy ra rồi chứ? Tất nhiên là tôi sẽ cười thẳng vào cái mặt nó cho hả hê rồi. Dám cười bà, bà cười lại cho biết haha.

Sau đó, ai về nhà nấy, chỉ còn các ông bố ở lại trông bánh.

Tôi lén lút đem bia và đồ nhắm ra cho ông bố mặt đang ỉu xù như cái bánh bao chiều của tôi.

Thấy tôi, bố cảm động mém khóc.

“Bố thấy chưa? Chỉ có con là tốt với bố thôi.”

“Huhu, đúng là con gái cưng mà. Không uống công lão gia đây yêu thương người.”

Tôi nháy mắt. “Cứ gọi con nếu bố cần thêm gì nha. Nhưng mà bố với các chú uống ít ít thôi đấy.”

Tôi dặn Bảo An khi nào tới lượt trông thì gọi tôi rồi về phòng, làm một giấc lấy sức để tối còn thay ca cho các bố.

Bạn đang đọc truyện *Khi Ta 17* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.